S.K. TREMAYNE

DUBLA IDENTITATE

virtual-project.eu

S.K. TREMAYNE

DUBLĂ IDENTITATE

Original: *The Ice Twins* (2015)

Traducere din engleză de:
GRAAL SOFT SRL

virtual-project.eu

2018

Nota autorului

Aș vrea să le mulțumesc lui Joel Franklyn și Dede MacGillivray, Gus MacLean, Ben Timberlake și, în special, lui Angel Sedgwick pentru ajutorul pe care mi l-au acordat la documentarea acestei cărți.

Oricine cunoaște arhipelagul Hebridele interioare va observa rapid asemănarea foarte izbitoare dintre „Eilean Torran”, sau Torran Rocks, Insula Tunetului în gaelica scoțiană, și adevărata insuliță Eilean Sionnach, lângă IsleOrnsay, pe Insula Skye. Aceasta nu este o coincidență: cartea a fost inspirată, în mare parte, de o viață întreagă de vizite pe acea frumoasă insulă expusă mareei și de șederi în căsuța albă de sub far.

În orice caz, toate evenimentele și personajele descrise în lucrarea de față sunt fictive.

Pe plan editorial, aș vrea să le mulțumesc lui Jane Johnson, Helen Atsma, Kate Stephenson și lui Eugenie Furniss: fără încurajările și sfaturile lor înțelepte, această carte n-ar exista.

În cele din urmă, le datorez o imensă recunoștință lui Hywel Davies și Elizabeth Doherty, deoarece au sădit sămânța inițială, care a crescut și a devenit o idee: povestea a doua gemene.

1.

Scaunele noastre sunt așezate la exact un metru distanță unul de altul. Și amândouă sunt îndreptate spre biroul masiv, de parcă am fi la o ședință de terapie de cuplu; un sentiment pe care-l cunosc prea bine. Două ferestre înalte, fără perdele, vechi din secolul al XVIII-lea, domină încăperea: portrete gemene ale unui cer londonez întunecat.

— Putem face puțină lumină? întreabă soțul meu, iar tânărul consilier judecătoresc, Andrew Walker, ridică privirea din hârtiile lui, poate cu o urmă de iritare.

— Desigur, răspunde el. Îmi cer scuze.

Se apleacă spre un întrerupător din spatele lui, pe urmă o lumină gălbuie, generoasă de la două lămpi înalte, verticale, inundă camera și acele ferestre impresionante devin opace.

Îmi pot vedea reflexia în geam: calmă, timidă, cu genunchii apropiați. Cine este această femeie?

Nu mai este cine eram eu. Ochii ei sunt la fel de albaștri ca întotdeauna, dar mai triști. Trăsăturile feței îi sunt ușor rotunjite, mai palide și mai trase decât erau înainte. Este încă blondă și destul de drăguță, însă, totodată, gălbejită și slăbită; o femeie de treizeci și trei de ani, al cărei aer tineresc se stinsese de multă vreme.

Și hainele ei?

Blugi și ghete care erau la modă în urmă cu un an. Un pulover din cașmir, liliachiu, destul de drăguț, dar uzat, cu aspectul acela pe care-l capătă hainele de la prea multe spălări. Mă înfior la vederea reflexiei mele. Ar fi trebuit să vin îmbrăcată mai elegant. Însă de ce ar fi trebuit să vin îmbrăcată mai elegant? Doar ne întâlnim cu un avocat. Și ne schimbăm complet viețile.

Traficul vuiește afară, asemenea sunetelor scoase de un partener care doarme adânc și respiră sacadat. Mă întreb dacă-mi va lipsi traficul din Londra și zgomotul constant și liniștitor: precum acele aplicații de pe telefon care te ajută să dormi, mimând sunetele neîncetate ale sângelui în pântec, bătăile inimii mamei zvâcnind în depărtare.

Gemenele mele ar fi auzit acel sunet când își frecau năsucurile înăuntrul meu. Îmi amintesc când le-am văzut la a doua ecografie. Arătau ca două simboluri heraldice pe un blazon, identice și totuși opuse. Doi unicorni doar aparent similari.

Testator. Executor testamentar. Legitim. Autenticitatea testamentului…

Andrew Walker ni se adresează de parcă am fi o sală de clasă, iar el este un profesor ușor dezamăgit de studenții lui.

Lăsat prin testament. Decedată. Moștenitor. Copii supraviețuitori.

Angus, soțul meu, oftează cu o nerăbdare abia stăpânită; cunosc oftatul acela. Angus este plictisit, probabil iritat. Și pricep asta, însă am înțelegere și pentru avocat. Nu poate fi ușor pentru Walker să aibă de-a face cu un tată furios, beligerant, și cu o mamă încă îndurerată în timp ce deslușește un testament problematic: probabil că suntem complicați. Așadar, poate că enunțarea lui grijulie, lentă și precisă este modul său de a se distanța, de a manevra materialul dificil. Poate că este echivalentul legal al terminologiei medicale. *Hematoame duodenale și avulsiuni seroase care duc la peritonită infantilă fatală.*

— Am mai trecut prin toate astea, îmi întrerupe gândurile o voce aspră.

Oare Angus a băut ceva? Tonul vocii lui se apropie de furie. Angus era furios încă de când se întâmplase. Și începuse să bea destul de mult, de asemenea. Dar în această zi pare destul de lucid și este, probabil, treaz.

— Am vrea să terminăm cu asta înainte ca încălzirea globală să cuprindă toată planeta. Ce ziceți?

— Domnule Moorcroft, după cum am menționat deja, Peter Kenwood este în vacanță. Îl putem aștepta să se întoarcă dacă preferați…

Angus clatină din cap.

— Nu. Vrem să terminăm acum cu asta.

— Atunci, trebuie să trec din nou prin documente și prin procedurile adecvate – pentru propria satisfacție. În plus, Peter simte că… ei bine…

Urmăresc dialogul. Consilierul ezită. Următoarele lui cuvinte sunt mai încordate și rostite cu și mai multă precauție:

— După cum știți, domnule Moorcroft, Peter se consideră un prieten vechi al familiei. Nu doar un consilier judecătoresc. El știe circumstanțele. O cunoștea foarte bine pe răposata doamnă Carnan, bunica dumneavoastră. Prin urmare, m-a rugat să mă asigur, din nou, că știți amândoi exact în ce vă băgați.

— Știm ce facem.

— După cum cunoașteți, insula nu este prea locuibilă.

Andrew Walker ridică jenat din umeri, ca și cum acea insuliță pustie era cumva vina companiei lui, numai că el dorea să evite un eventual proces.

— Căsuța îngrijitorului farului a fost, mă tem, expusă intemperiilor, nimeni n-a mai fost acolo de ani întregi. Mai

mult, este listată ca patrimoniu, astfel că n-o puteți demola și reconstrui de la zero.

— Da. Știu toate astea. Am mers mult pe-acolo când eram mic. Mă jucam prin micile ochiuri de apă formate printre pietre.

— Totuși cunoașteți care sunt cu adevărat provocările, domnule Moorcroft? Aceasta chiar este o adevărată obligație pe care v-o asumați. Există probleme referitoare la accesibilitate, cu limbile de pământ expuse în timpul mareei, precum și, desigur, numeroase probleme cu instalația de apă și canal, cu cea termică și cu electricitatea în general – în plus, n-a fost specificată o sumă de bani în testament, nimic care să…

— Cunoaștem totul până la cel mai mic detaliu.

O pauză. Walker îmi aruncă o privire, apoi revine asupra lui Angus.

— Înțeleg că vă vindeți casa din Londra?

Angus îl privește fix. Bărbia îi este ridicată. Sfidător.

— Poftim? Ce legătură are asta?

Consilierul scutură din cap.

— Peter este îngrijorat. Deoarece… ah… Având în vedere recenta și tragica dumneavoastră pierdere… vrea să fie sigur.

Angus aruncă o privire spre mine. Ridic din umeri, nesigură. Soțul meu se apleacă înainte.

— Bine. Fie. Da, vindem casa din Camden.

— Iar această vânzare înseamnă că veți obține suficient capital pentru a începe renovarea la Ell… rosti Andrew Walker încruntându-se la cuvintele pe care le citea. Nu prea pot pronunța asta. Ell…?

— Eilean Torran. Este gaelica scoțiană. Înseamnă Insula Tunetului. Insula Torran.

— Da. Desigur. Insula Torran. Așadar, sperați să obțineți suficiente fonduri din vânzarea reședinței actuale pentru a renova casa îngrijitorului farului de pe Torran?

Mă simt de parcă ar trebui să spun ceva. Totuși mutenia mea este liniștitoare, ca un cocon, sunt înfășurată în propria tăcere. Ca întotdeauna. Aceasta este problema mea. Mereu am fost tăcută, dacă nu cumva rezervată, iar acest lucru îl exasperează pe Angus de ani întregi. „La ce te gândești? Spune-mi! De ce trebuie să vorbesc numai eu?” Și când spune asta, de obicei, ridic din umeri și-i întorc spatele; pentru că, uneori, spui totul fără să spui nimic.

Și iată-mă aici, din nou tăcută. Ascultându-l pe soțul meu.

— Avem deja două ipoteci pe casa din Camden. Mi-am pierdut slujba, ne chinuim să răzbim. Și da, sper să câștigăm niște lire în plus.

— Aveți un cumpărător?

— De-abia așteaptă să semneze un cec.

Evident, Angus își reprimă furia, însă continuă:

— Ascultați. Bunica ne-a lăsat prin testament această insulă mie și fratelui meu. Corect?

— Desigur.

— Iar fratele meu, foarte generos, a zis că n-o vrea. Corect? Mama este într-un azil. Da? Așadar, insula ne aparține, mie, soției mele și fiicei noastre. Da?

Fiică. La singular.

— Într-adevăr…

— Și cu asta basta. Nu? Vrem să ne mutăm. Chiar vrem să ne mutăm. Da, este într-o stare degradată. Da, se prăbușește. Dar ne vom descurca. La urma urmei, adaugă Angus sprijinindu-se pe spătarul scaunului, am trecut prin altele mai rele.

Îmi privesc soțul destul de intens.

Dacă l-aș fi întâlnit, să zicem, în urmă cu o lună, tot ar fi încă foarte atrăgător. Un tip înalt și inteligent, pe la treizeci de ani, cu o barbă agreabilă, de trei zile. Ochi negri, masculin, capabil.

Angus avea o barbă măruntă când ne-am cunoscut prima dată. Și mi-a plăcut acest lucru; mi-a plăcut felul în care îi scotea în evidență conturul maxilarului. Era unul dintre puținii bărbați pe care-i cunoscusem și care-și însușeau bucuroși cuvântul „chipeș”, în acel bar zgomotos, mexican, din Covent Garden.

Râdea, stând la o masă mare, cu un grup de prieteni: cu toții aveau aproximativ douăzeci și cinci de ani. Prietenele mele și cu mine stăteam la masa de lângă ei. Mai tinere, însă la fel de vesele. Toată lumea băuse destul Rioja, o băutură alcoolică făcută din struguri care provin din La Rioja, Navarra și Zaragoza, numită și vinul albastru.

Și așa s-a întâmplat. Unul dintre băieți a aruncat o glumă în direcția noastră; cineva a replicat răutăcios. Apoi ne-am schimbat locurile și ne-am înghesuit, râzând și glumind, și ne-am prezentat: ea este Zoe, Sașa, Alex, Imogen, Meredith…

Iar el este Angus Moorcroft și ea este Sarah Milverton. El este din Scoția și are douăzeci și șase de ani. Ea este pe jumătate britanică și jumătate americancă și are douăzeci și trei de ani. Așadar, petreceți-vă restul vieților împreună!

Traficul orei de vârf devine din ce în ce mai zgomotos; mă trezesc din visare. Andrew Walker îl pune pe Angus să semneze câteva documente. Ah, cunosc procedura asta: am semnat atât de multe acte în ultimul an! Actele care însoțesc dezastrul.

Angus este aplecat peste birou, scriindu-și în grabă numele. Mâna lui pare prea mare pentru stilou. Întorcându-mă cu spatele, privesc un tablou cu bătrânul London Bridge pe peretele văruit în galben. Vreau să mă mai las puțin în voia amintirilor și să-mi distrag atenția. Să mă gândesc la Angus și la mine, la acea primă noapte.

Îmi amintesc totul atât de clar! De la muzică – salsa mexicană – la acele gustări spaniole mediocre, *tapas:* cartofi prăjiți sau copți, *patatas bravas,* de o culoare roșie sinistră, sparanghelul alb și oțetit. Îmi rememorez cum ceilalți au plecat treptat – trebuia să prind ultimul metrou, trebuia să dorm puțin –, de parcă toți ar fi simțit că noi doi ne potriveam, că întâlnirea aceea era ceva mai important decât un flirt dintr-o seară obișnuită de vineri.

Cât de ușor se schimbă lucrurile! Cum ar fi viața mea în prezent dacă atunci am fi ales o masă diferită sau am fi mers în alt bar? Dar am ales acel bar, acea noapte și acea masă, iar până la miezul nopții stăteam singură, chiar lângă bărbatul acela înalt: Angus Moorcroft. Mi-a spus că era arhitect, scoțian de origine și că era singur. Apoi mi-a zis o glumă inteligentă – de care mi-am dat seama că era o glumă cu un minut mai târziu. Și când am râs, am conștientizat că mă privea: intens, întrebător.

Așa că l-am privit la rândul meu. Ochii îi erau de un căprui-închis și profund; avea părul ondulat, des și foarte negru, iar dinții îi erau albi și ascuțiți, în contrast cu buzele roșii și barba neagră. În acel moment am știut răspunsul. *Da.*

Două ore mai târziu, ne-am furat reciproc primul sărut, ușor amețiți de băutură, sub lumina îngăduitoare a Lunii, într-un colț al pieței Covent Garden. Îmi amintesc sclipirea trotuarului ud de ploaie când ne-am îmbrățișat: dulceața răcoroasă a aerului nopții. Am dormit împreună, chiar în acea primă noapte.

La aproape un an de atunci, ne-am căsătorit. După doar doi ani de căsnicie, le-am avut pe fete: surori gemene identice. Și acum a rămas doar o geamănă.

Durerea crește înăuntrul meu și mă văd nevoită să-mi duc pumnii la gură pentru a-mi reprima un fior. Când va dispărea? Poate niciodată? Este ca o rană de război, ca un șrapnel înfipt în carne, croindu-și drum spre suprafață, de-a lungul anilor.

Așadar, poate ar trebui să vorbesc. Ca să-mi înăbuș durerea, să-mi liniștesc gândurile. Stau aici de o jumătate de oră, docilă și tăcută, asemenea unei soții puritane. Mă bazez pe Angus să se ocupe de vorbit, mult prea des, să ofere el ceea ce eu nu pot. Însă de-ajuns cu tăcerea mea, pentru moment.

— Dacă am renova insula, ar putea valora un milion de lire.

Ambii bărbați se întorc spre mine. Brusc. Femeia aceasta vorbește!

— Doar priveliștea aceea, continui eu, valorează un milion, cu vederea panoramică spre Sound of Sleat. Spre colinele Knoydart.

Am grijă să pronunț corect: Sleat să rimeze cu „state”[1]. M-am documentat temeinic, căutând imagini și povești pe Google.

— Și, a, ați fost acolo, doamnă Moorcroft? întreabă Andrew zâmbind politicos.

Roșesc, totuși nu-mi pasă.

— Nu. Dar am văzut fotografiile, am citit cărțile – aceea este una *dintre* cele mai faimoase privelişti din Scoția, iar noi vom avea propria insulă.

— Într-adevăr. Da. Totuși…

— Era o casă în satul Ornsay, pe continent, la un kilometru și jumătate de Torran… adaug eu și arunc o privire spre notițele din telefonul meu, deși îmi amintesc foarte bine faptele. S-a vândut cu șaptezeci și cinci de mii de lire în 15 ianuarie, anul acesta. O casă cu patru dormitoare, cu o grădină frumoasă și o verandă. Da, o casă foarte plăcută, însă nu chiar o vilă. Dar avea o priveliște spectaculoasă spre canalul Sleat – și pentru asta plătesc oamenii bani. *Șaptezeci și cinci de mii de lire.*

Angus mă privește și încuviințează, încurajându-mă, apoi intervine în discuție:

— *Aye*[2]. Și dacă o renovăm, am putea avea cinci dormitoare, un pogon – vilișoara este destul de mare. Ar putea valora un milion de lire. Cu ușurință.

— Ei bine, da, domnule Moorcroft, în prezent valorează doar cincizeci de mii de lire, și da, există potențial.

Avocatul zâmbește fals. Mă izbește curiozitatea: de ce se împotrivește atât de tare ca noi să ne mutăm pe Torran? Ce știe? Care este adevărata implicare a lui Peter Kenwood? Poate că intenționau să facă ei înșiși o ofertă? Asta ar avea sens: Kenwood știa de Torran de ani întregi, o cunoștea pe bunica lui Angus, ar fi *la curent* cu potențialul valoros.

Oare asta plănuiau? Dacă da, ar fi simplu ca bună ziua. Ar trebui doar să aștepte ca bunica lui Angus să moară, pe urmă să se năpustească asupra nepoților ei, mai ales asupra unui cuplu îndurerat și tulburat: zdruncinat din temelii de moartea unui copil, luptându-se cu probleme financiare. Să le ofere o sută de mii de lire, de două ori mai mult decât ar avea nevoie, să fie generoși și înțelegători, să zâmbească blând, și totuși, trist. „Trebuie să fie foarte greu, însă noi vă putem ajuta, putem lua povara asta de pe umerii voștri. Semnați aici…”

După aceea: victorie. Ar duce o mulțime de constructori polonezi în Skye, ar investi două sute de mii de lire, ar aștepta un an, până când treaba ar fi gata.

„Această minunată proprietate, situată pe propria insulă, pe faimosul Sound of Sleat, este de vânzare cu 1,25 de milioane de lire sau pentru cea mai apropiată ofertă…”

Acesta era planul lor? Andrew Walker mă privește și simt un fior de vinovăție. Probabil că sunt teribil de nedreaptă față de Kenwood & Partners. Dar oricare ar fi motivația lor, în niciun caz nu renunț la această insulă: este refugiul meu, o modalitate de evadare din calea durerii și a amintirilor – și a datoriilor și îndoielilor.

Am visat la acest lucru atât de mult! Am privit îndelung imaginile luminoase de pe ecranul laptopului la ora trei dimineața, în bucătărie. Când Kirstie dormea în camera ei și Angus era în pat, îmbuibat cu scotch. Holbându-mă la frumusețea aceea de cristal. Eilean Torran. În Sound of Sleat. Pierdută în minunăția Hebridelor interioare, această frumoasă proprietate, pe propria insulă.

— Bine, atunci. Mai am nevoie doar de câteva semnături, spune Andrew Walker.

— Și am terminat?

O pauză plină de înțeles.

— Da.

Cincisprezece minute mai târziu, Angus și cu mine ieșim din biroul văruit în galben, de-a lungul holului cu pereți roșii, și apoi în aerul umed al unei seri de octombrie. În Bedford Square, Bloomsbury.

Angus are actele în rucsac. Sunt semnate, s-a terminat. Privesc o lume schimbată; dispoziția mi se schimbă în mod corespunzător.

Autobuze mari și roșii trec pe Gower Street, chipuri palide privind în gol pe geamuri.

Angus își pune o mână pe brațul meu.

— Bravo!

— Nu înțeleg.

— Pentru intervenția aia. Bună sincronizare. Îmi făceam griji că puteam să-l pocnesc în orice clipă.

— La fel și eu.

Ne privim tăcuți. Conștienți, triști.

— Însă am reușit. Nu-i așa? Am reușit, iubito, chiar am reușit, zâmbește Angus, apoi își ridică gulerul hainei pentru a se proteja de ploaie. Totuși Sarah… trebuie să te întreb, pentru ultima oară: ești absolut sigură?

Mă strâmb, iar el continuă grăbit:

— Știu, știu. Da. Dar încă ai convingerea că ăsta este cel mai bun lucru? Chiar vrei, gesticulează el spre luminile gălbui ale taxiurilor aliniate pe străzile Londrei, licărind în ploaia măruntă, chiar vrei, cu adevărat, să părăsești toate astea? Să renunți la tot? Skye este un loc foarte tăcut.

— Când un om este sătul de Londra, răspund eu, este sătul de ploaie.

Angus râde și se apleacă spre mine. Ochii lui căprui îi caută pe ai mei, poate că buzele lui îmi caută gura. Îl mângâi ușor pe barbă și-l sărut pe obrazul acoperit cu un strat de păr scurt, pe urmă îi inspir mirosul – nu miroase a whisky, ci a Angus. Săpun și masculinitate. Curat și capabil, bărbatul pe care l-am iubit. Îl iubesc. Îl voi iubi întotdeauna.

Poate că vom face sex în seara asta, pentru prima dată după prea multe săptămâni. Poate că vom reuși să trecem peste asta. Poți vreodată să treci peste *asta*?

Ne ținem de mână în timp ce mergem în josul străzii. Angus îmi strânge mâna într-a lui. M-a ținut destul de mult de mână în ultimul an: mă ține de mână când mă întind în pat și plâng, la nesfârșit și fără cuvinte, noapte după noapte; m-a ținut de mână de la începutul până la sfârșitul înmormântării groaznice a Lydiei, de la „Doamne, Dumnezeul nostru” până la „Veșnică odihnă dă, Doamne, sufletului adormitei roabei Tale”.

Amin!

— Metroul sau autobuzul?

— Metroul, răspund eu. Este mai rapid. Vreau să-i dau lui Kirstie vestea cea bună.

— Sper s-o vadă ca pe o veste bună.

Îl privesc. Nu.

Nu pot începe să dau apă la moară vreunei incertitudini. Dacă mă opresc și mă cuprind îndoielile, atunci dubiile vor ieși la iveală și vom rămâne blocați pentru totdeauna în starea aceasta.

Cuvintele îmi ies grăbite din gură:

— Sigur o va vedea așa, Angus, trebuie, nu? Vom avea propriul far, tot aerul acela curat, cerbi roșii, delfini…

— *Aye,* însă nu uita, ai văzut fotografii de acolo în timpul verii, în lumina soarelui. Nu este mereu așa. Iernile sunt întunecate.

— Atunci, pe durata iernii ne vom – care este cuvântul? –, ne vom ghemui și ne vom apăra. Va fi o aventură.

Aproape am ajuns la metrou. Un puhoi de navetiști coboară treptele, ca un torent înghițit de metroul londonez. Mă întorc pentru o clipă și privesc ceața care învăluie New Oxford Street. Ceața tomnatică din Bloomsbury este un fel de fantomă

– sau o amintire pe care o întrezărești cu ochii minții – a mlaștinilor medievale din Bloomsbury. Am citit asta undeva.

Citesc mult.

— Haide!

De data aceasta, eu iau mâna lui Angus și, ținându-ne de degete, coborâm la metrou și răbdăm trei opriri în aglomerația orei de vârf, înghesuiți; apoi ne strecurăm în lifturile ticsite de oameni la Mornington Crescent și, când ajungem la suprafață, o luăm, practic, la fugă.

— Hei! exclamă Angus râzând. Suntem la o competiție olimpică?

— Vreau să-i spun fiicei noastre!

Și vreau, chiar vreau. Vreau să-i dau fiicei mele supraviețuitoare o veste bună, după multă vreme: să-i spun un lucru vesel și plin de speranță. Au trecut paisprezece luni de când sora ei geamănă, Lydia, a murit – urăsc faptul că încă pot număra lunile cu atâta exactitate și ușurință –, iar ea a suferit enorm, durere pe care n-o înțeleg: și-a pierdut geamăna identică, sufletul pereche. A fost captivă într-o izolare abisală proprie, paisprezece luni. Dar acum o pot elibera.

Aer curat, munți, apă. Și o priveliște dincolo de apă, spre colinele Knoydart.

Mă grăbesc să ajung la ușa casei mari și albe pe care n-ar fi trebuit s-o cumpărăm vreodată; casa în care nu ne mai permitem să locuim.

Imogen este la ușă. Casa miroase a mâncare pentru copii, a rufe curate și cafea proaspătă; este luminoasă. Îmi va lipsi. Poate.

— Immy, mersi că ai avut grijă de ea.

— Oh, te rog. Haide, îmi spui? S-a terminat totul?

— Da, am reușit, ne mutăm!

Imogen bate încântată din palme: prietena mea cea inteligentă, elegantă și cu părul negru, care a rămas cu mine pe cap încă din facultate; se apleacă și mă îmbrățișează, însă o împing de lângă mine, zâmbind.

— Trebuie s-o anunț, nu știe nimic.

— E în camera ei, cu puștiul acela pipernicit, rânjește Imogen.

— Poftim?

— Citește cartea aia.

Traversez grăbită holul și urc scările, pe urmă mă opresc lângă ușa pe care scrie „Kirstie locuiește aici” și „Bate înainte să intri” cu litere decupate stângaci din hârtie cu sclipici. Bat la ușă, conform instrucțiunilor.

Apoi aud vag „Mmm-mmm”. Versiunea fiicei mele pentru „Intra.

Deschid ușa și iat-o pe fiica mea de șapte ani stând cu picioarele încrucișate pe podea, încă purtând uniforma de școală – pantaloni negri, cămașă albă –, cu năsucul pistruiat într-o carte: o imagine a inocenței, dar și a singurătății. Iubirea și tristețea zvâcnesc înăuntrul meu. Vreau să-i fac viața mai bună, îmi doresc atât de mult s-o fac din nou să se simtă întreagă, atât cât este posibil.

— Kirstie…

Nu răspunde. Încă citește. Uneori face lucrul ăsta. Joacă un joc: „MmmNU voi vorbi”. S-a întâmplat din ce în ce mai des în ultimul an.

— Kirstie. Moomin[3]. Kirstie-koo.

În sfârșit, ridică privirea, cu ochii aceia albaștri pe care i-a moștenit de la mine, însă cu o culoare mai intensă. Albastru hebridean. Părul ei blond este aproape alb.

— Mami.

— Am vești, Kirstie. Vești bune. Vești minunate.

Așezându-mă pe podea, lângă ea, înconjurată de jucării mărunte – de pinguinii ei și Leopardy, leopardul iubăreț, și de Păpușa Cu Un Braț –, îi spun lui Kirstie totul. Dintr-o suflare. O anunț că ne mutăm într-un loc special, într-un loc nou, undeva unde o putem lua de la capăt, într-un loc frumos și sclipitor, cu aer proaspăt: propria noastră insulă.

În timp ce vorbesc, Kirstie mă privește. De-abia clipește. Absoarbe informațiile. Nu spune nimic, este pasivă, de parcă ar fi într-o transă, întorcându-mi propria tăcere. Încuviințează și zâmbește vag. Poate este confuză. Camera este tăcută. Am rămas fără cuvinte.

— Deci, adaug eu, ce părere ai? Să te muți pe propria insulă? Nu va fi palpitant?

Kirstie consimte cu o mișcare ușoară a capului. Își coboară privirea pe carte, o închide, pe urmă ridică din nou ochii spre mine și mă întreabă:

— Mami, de ce-mi tot spui Kirstie?

Nu răspund nimic. Tăcerea este apăsătoare.

— Scuze, iubito. Ce ai spus? o întreb eu într-un final.

— De ce-mi tot spui Kirstie, mami? Kirstie este moartă. *Kirstie* este cea care a murit. Sunt Lydia.

2.

O privesc fix pe Kirstie. Încerc să zâmbesc, să nu-mi trădez îngrijorarea.

În mod sigur, o durere latentă țâșnește la suprafață în mintea lui Kirstie; vreo confuzie specifică gemenilor care pierd un geamăn, și sunt obișnuită cu asta: cu faptul că fiica mea este diferită.

De prima dată când mama a condus din Devon în miezul iernii, până la micul nostru apartament din Holloway, din clipa în care mama le-a privit pe gemene în pătuțul lor, pe micuțele bebelușe identice care-și sugeau una alteia degetele mari, din momentul în care mama a început să zâmbească buimacă și uimită, căscând ochii cu o mirare sinceră, am știut atunci că a avea gemeni era ceva mult mai impresionant decât miracolul standard de a deveni părinte. Cu gemeni – mai ales dacă sunt identici – dai naștere unor celebrități genetice. Oameni care sunt impresionanți doar prin simplul fapt că există.

Impresionant și foarte diferit.

Tata le-a dat chiar și o poreclă: Gemenele gheții. Fiindcă s-au născut în cea mai geroasă zi din an, cu ochii de un albastru glacial și cu părul de un blond alburiu, ca zăpada. Porecla mi se părea puțin melancolică, așa că n-am acceptat-o niciodată cu adevărat. Totuși nu puteam nega că, în anumite privințe, numele li se potrivea fetelor. Se potrivea cu caracterul lor supranatural.

Și gemenii pot fi atât de speciali: fetele au avut chiar un nume special, pe care-l împărțeau.

Caz în care această afirmație calmă și pătrunzătoare din partea lui Kirstie – „Mami, sunt Lydia, *Kirstie* a fost cea care a murit” – poate fi doar un alt exemplu de îngemănare, doar un alt simptom al unicității lor. Dar chiar și așa, mă lupt cu panica și cu dorința de a plânge. Deoarece ea îmi amintește de Lydia. Și fiindcă îmi fac griji pentru Kirstie.

Ce halucinație groaznică îi bântuie gândurile, făcând-o să spună lucrurile acestea îngrozitoare? „Mami, sunt Lydia, Kirstie este cea care a murit. De ce-mi tot spui Kirstie?”

— Iubito, mă adresez eu lui Kirstie cu un calm prefăcut, intenționat, în curând se face vremea de culcare.

Mă privește cu ochii ei albaștri și liniștiți, identici cu ai surorii sale. Îi lipsește un dinte de lapte de sus. Încă unul se mișcă, de jos. Acesta este un lucru destul de nou; până la moartea Lydiei, ambele fete aveau zâmbete perfecte: dinții amândurora întârziau să cadă.

Ridicând cartea puțin mai sus, Kirstie spune:

— Însă capitolul mai are doar trei pagini. Știai asta?

— Adevărat?

— Da, uite, se termină aici, mami.

— Bine, atunci putem să mai citim trei pagini, ca să terminăm capitolul. Nu vrei să mi le citești tu?

Kirstie încuviințează și se întoarce la cartea ei; începe să citească rar, cu voce tare:

— A trebuit să mă înfășor în hârtie i-gi-e-ni-că, să nu ajung la hipo… hi… po…

Aplecându-mă spre ea, îi arăt cuvântul pe pagină și o ajut.

— Hipot…

— Nu, mami, râde ea încet. Nu. Știu cuvântul. Pot să-l rostesc!

— Bine.

Kirstie închide ochii, lucru pe care-l face când se concentrează intens, apoi îi deschide și citește:

— Să n-ajung la hi-po-termie.

A reușit. Un cuvânt destul de dificil. Dar nu sunt surprinsă. Cititul ei s-a îmbunătățit rapid recent. Ceea ce înseamnă…?

Alung acest gând.

În afară de cititul lui Kirstie, camera este tăcută. Angus este la parter cu Imogen, în bucătăria îndepărtată, presupun că deschid o sticlă cu vin, ca să sărbătorească veștile. Și de ce nu? Au fost prea multe zile rele, cu vești rele, vreme de paisprezece luni.

— Așa mi-am petrecut o bună parte din va-can-ța de vară…

În timp ce Kirstie citește, îi îmbrățișez umerii mici și-i sărut părul blond și moale. În timp ce fac asta, simt ceva mic și ascuțit sub mine, împungându-mi coapsa. Încercând să n-o deranjez pe Kirstie, să nu mă gândesc la ce a spus, scot obiectul de sub mine.

Este o jucărie mică: un dragon miniatural din plastic, pe care l-am cumpărat de la London Zoo. Însă l-am cumpărat pentru Lydia. Ei îi plăceau dragonii și aligatorii, toate reptilele și monștrii aceia înfricoșători; lui Kirstie îi plăceau – îi plac – leii și leoparzii, creaturile mai pufoase, mai săltărețe, mai drăguțe, din specia mamiferelor. Era unul dintre lucrurile care le diferența.

— Când am ajuns la școală astăzi… toată lu-mea se purta ciudat.

Studiez dragonul din plastic, întorcându-l pe toate părțile. De ce este aici, pe podea? Angus și cu mine am strâns în cutii toate jucăriile Lydiei în lunile de după moartea ei. Nu puteam suporta să le aruncăm, ar fi reprezentat o finalitate, ceva prea primitiv. Așa că am pus totul – jucării și haine, tot ce era legat

strict de Lydia – în pod: îngropate în mod psihologic în spațiul de deasupra noastră.

— Problema cu jocul *Don't touch the cheese!*[4] este că e rândul tău… până i-o poți pasa alt-cui-va…

Lydia adora acest dragon din plastic. Îmi amintesc după-amiaza în care l-am cumpărat; pe Lydia cum țopăia pe Regent's Park Road, flutura dragonul în aer, visând să aibă un dragon drept animal de companie, făcându-ne pe toți să zâmbim. Amintirea aceasta mă umple de tristețe, așa că strecor discret micul dragon în buzunarul blugilor și mă calmez, ascultând-o pe Kirstie alte câteva minute, până când capitolul se încheie. Închide ezitantă cartea și ridică privirea spre mine: inocentă, așteptând.

— OK, iubito. Acum chiar este timpul de culcare.

— Dar, mami.

— Niciun mami, nimic. Haide, Kirstie!

O pauză. Este prima dată când îi rostesc numele după ce a spus ceea ce a spus. Kirstie mă privește uimită, încruntându-se. Oare va pronunța din nou cuvintele acelea groaznice?

„Mami, sunt Lydia, Kirstie a murit. De ce-mi tot spui Kirstie?"

Fiica mea scutură din cap, de parcă aș face o greșeală elementară, apoi consimte.

— Bine, mergem la culcare.

Mergem? *Noi*? Ce vrea să spună prin „mergem"? Tăcerea, anxietatea crescândă mă învăluie, însă refuz să mă îngrijorez. Sunt îngrijorată. Dar sunt îngrijorată pentru nimic.

Mergem?

— Bine. Noapte bună, iubito!

Totul va dispărea mâine. Cu siguranță. Kirstie are nevoie să doarmă și să se trezească mâine-dimineață, pe urmă toată această confuzie neplăcută va fi dispărut, odată cu visele ei.

— Este în regulă, mami. Putem să ne punem pijamalele.

Zâmbesc și-mi mențin atitudinea neutră. Dacă admit această confuzie, s-ar putea ca lucrurile să se înrăutățească.

— Bine, atunci, însă trebuie să ne mișcăm rapid. Este foarte târziu, iar mâine este zi de școală.

Kirstie consimte posomorâtă. Mă privește.

Școală.

Școală.

O altă sursă de suferință.

Știu – doare foarte tare și mă simt foarte vinovată – că nu-i place prea mult la școală. Nu-i mai place. Obișnuia să adore școala când o avea pe sora ei în aceeași clasă. Gemenele gheții erau Surorile buclucașe pe atunci. În fiecare dimineață de școală le puneam centurile pe bancheta din spate a mașinii, ele

purtând uniformele monocrome, și în timp ce conduceam pe Kentish Town Road spre porțile școlii Saint Luke le priveam în oglinda retrovizoare: își șopteau și-și făceau semne una alteia, arătând spre oameni pe geam și izbucnind în râs la glume știute doar de ele, la glume de-ale gemenilor, la glume pe care nu le-am înțeles niciodată.

De fiecare dată când făceam asta – în fiecare dimineață – simțeam mândrie, iubire. Și totuși, uneori eram nedumerită, deoarece gemenele aveau propria lume și nu țineau cont deloc de ceilalți. Vorbeau propriul limbaj al gemenilor.

Era greu să nu mă simt puțin exclusă, o persoană mai neînsemnată în viețile lor decât persoana identică și opusă cu care fiecare își petrecea fiecare minut din fiecare zi. Cu toate acestea, le adoram. Le veneram.

Iar acum s-a dus totul: Kirstie merge singură la școală și o face în tăcere. Pe bancheta din spate a mașinii. Fără să scoată vreun cuvânt. Privind parcă în transă la o lume mai tristă dincolo de geam. Încă are prieteni la școală, dar n-au înlocuit-o pe Lydia. Nimic nu va reuși vreodată s-o înlocuiască pe Lydia. Așa că poate acesta este încă un alt motiv ca să părăsim Londra: o nouă școală, noi prieteni, un loc de joacă nebântuit de fantoma gemenei sale, chicotind și jucând Mima.

— Te-ai spălat pe dinți?

— Immyjen m-a spălat, după ceai.

— Bine, atunci, sus în pat. Vrei să te învelesc?

— Nu. Mmm. Da…

Nu mai vorbește la plural. Oare a trecut confuzia inocentă, însă atât de deranjantă? Kirstie se urcă în pat și-și pune fața pe pernă, iar în timp ce face asta, pare foarte mică. Pare din nou un copilaș.

Clipește din ochi și-l strânge pe Leopardy la piept. Mă aplec să verific lampa de veghe. Așa cum am făcut aproape în fiecare seară, vreme de șase ani.

Încă de la început, gemenele erau teribil de speriate de întuneric: le îngrozea și le făcea să țipe. După vreun an, ne-am dat seama de ce: pentru că, în beznă totală, nu se puteau vedea una pe cealaltă. Din acest motiv, Angus și cu mine am avut întotdeauna grijă, cu sfințenie, ca fetele să aibă o lumină la dispoziție: țineam mereu la îndemână lămpi și lumini de veghe. Chiar și când gemenele au început să doarmă în camere separate, încă voiau lumină în timpul nopții, de parcă se puteau vedea una pe alta prin pereți: atâta vreme cât aveau lumină suficientă.

Desigur că mă întreb dacă, în timp, această fobie se va diminua – mai ales că o geamănă a plecat de-a binelea și nu

mai poate fi văzută vreodată. Dar, pentru moment, persistă. Asemenea unei boli care ar fi trebuit să se vindece.

Lampa de veghe funcționează.

O așez pe măsuța de lângă pat și dau să plec, când Kirstie deschide brusc ochii și mă privește fix. Acuzator. Furioasă? Nu. Nu furioasă. Ci neliniștită.

— Ce este? o întreb eu. Ce s-a întâmplat? Iubito, trebuie să te culci.

— Dar, mami.

— Ce este?

— Beany!

Câinele. Sawney Bean. Spanielul familiei. Kirstie îl iubește.

— Va veni și Beany cu noi în Scoția?

— Iubito, nu fi bleguță! Desigur că vine cu noi! o asigur eu. Nu l-am lăsa în urmă! Normal că vine!

Kirstie încuviințează, împăcată. Apoi închide ochii și-l strânge în brațe pe Leopardy; nu mă pot abține să n-o sărut din nou. Fac asta tot timpul, mai mult decât o făceam înainte. Angus obișnuia să fie părintele atingerilor, cel care le îmbrățișa și le săruta, pe când eu eram cu organizarea, mama cea practică: le iubeam hrănindu-le și îmbrăcându-le. Însă acum îmi sărut fiica supraviețuitoare de parcă ar fi un talisman superstițios și arzător: o modalitate de a preveni alte rele.

Pistruii de pe tenul palid al lui Kirstie arată ca și cum cineva ar fi presărat scorțișoară în lapte. În timp ce o sărut, îi inspir mirosul: aromă de pastă de dinți și, poate, de porumb, pe care l-a mâncat la cină. Miroase a Kirstie. Dar asta înseamnă că miroase a Lydia. Întotdeauna fetele au mirosit la fel. Indiferent ce făceau, miroseau mereu la fel.

Un al treilea sărut mă asigură că este bine, în siguranță. Îi șoptesc încet „Noapte bună”. Ies tiptil din dormitor, cu lumina de veghe pâlpâind pe masă, însă în timp ce închid încet ușa, încă un gând mă neliniștește: câinele.

Beany.

Ce este, oare? Ceva în legătură cu câinele mă preocupă, mă neliniștește. Dar nu știu exact ce. Sau de ce.

Singură pe palier, mă gândesc la asta. Mă concentrez din răsputeri.

L-am cumpărat pe Beany în urmă cu trei ani: un Springer Spaniei agitat. Atunci ne permiteam un cățel de rasă.

A fost ideea lui Angus: un câine care corespundea cu prima noastră grădină serioasă, se potrivea tocmai bine cu faptul că locuiam aproape de Regent's Park. L-am botezat Sawney Bean, după legendarul canibal scoțian și a familiei lui de criminali în serie, pentru că mânca orice, mai ales scaune. Angus îl iubea pe Beany, gemenele îl iubeau pe Beany, iar eu

iubeam modul în care ei toți interacționau. Totodată, într-un mod superficial, adoram și cum arătau ele, două fetițe blonde identice, țopăind prin grădina de trandafiri din Queen Mary împreună cu un spaniel vesel, agitat, de culoarea mahonului.

Turiștii îi arătau cu degetul și chiar le făceau fotografii. Practic, eram mama unor copii-vedetă. „A, ea are gemenele acelea adorabile. Și câinele acela frumos, să știi”.

Rezemându-mă de un perete, închid ochii ca să reflectez mai limpede. Aud sunetele distante din bucătăria de la parter: tacâmurile zăngănind pe masă sau, poate, un deschizător de sticle cum este pus înapoi într-un sertar.

Ce mă neliniștește atât de mult în privința lui Beany? Fără îndoială, există un gând tulburător care se desprinde din conceptul de *câine* – totuși nu-l pot depista, nu-l pot urmări printre încrengăturile de amintiri și suferință.

La parter, ușa de la intrare se închide zgomotos, destrămând vraja care m-a învăluit.

— Sarah Moorcroft, spun eu, deschizând ochii, revino-ți!

Trebuie să merg la parter, să vorbesc cu Immy și să beau un pahar cu vin, apoi să mă duc la culcare, iar mâine Kirstie – *Kirstie* – va merge la școală cu ghiozdanul ei roșu, purtându-și puloverul negru din lână. Cel pe a cărui etichetă interioară scrie *Kirstie Moorcroft.*

În bucătărie, o găsesc pe Imogen stând la tejghea. Zâmbește, parcă amețită, iar vinul roșu a lăsat pete vagi pe dinții ei albi și drepți.

— Mă tem că Gus a dat o fugă până afară.

— Adevărat?

— Da. A avut un mic atac de panică din cauza proviziilor de alcool. Mai aveți doar șase sticle, zice ea, după care face o pauză, se întoarce și privește raftul cu sticle de vin de lângă frigider. Așa că s-a dus la Sainsburys ca să refacă stocul. L-a luat pe Beany cu el.

Râd politicos și-mi trag un scaun.

— Da. Sună a Angus.

Îmi torn o jumătate de pahar de vin roșu din sticla desfăcută de pe tejghea, aruncând o privire etichetei. Merlot ieftin din Chile. Obișnuiam să bem Barossa Shiraz, un vin elegant. Nu-mi pasă.

— Încă mai bea, știi tu, excesiv? mă întreabă Imogen privindu-mă cu subînțeles.

— Asta este o modalitate amabilă de a pune problema, Immy: „Excesiv”? Și-a pierdut slujba, pentru că s-a îmbătat atât de tare, încât și-a lovit șeful. Și l-a lăsat lat.

Imogen consimte.

— Scuze. Da. Nu mă pot abține să vorbesc în eufemisme. Vine la pachet cu slujba mea de zi. Dar șeful era un ticălos, nu? mă iscodește ea clătinând ușor din cap și zâmbind.

— Da. Șeful lui era de-a dreptul insuportabil, însă tot nu este bine ce-a făcut, nu? Să spargă nasul celui mai bogat arhitect din Londra!

— Aha. Sigur… zice zâmbind cu viclenie Imogen. Totuși știi, nu e chiar așa rău. Adică măcar el știe să dea cu pumnul – ca un bărbat, îl mai știi pe irlandezul ăla cu care mă vedeam anul trecut? Purta pantaloni de yoga.

Îmi zâmbește compătimitor, iar eu mă forțez să zâmbesc măcar puțin.

Imogen este jurnalistă, ca mine, deși este una mult mai de succes. Este redactor-șef adjunct la o revistă pentru femei, care, în mod miraculos, are un tiraj în creștere; eu muncesc pentru un câștig inconstant ca liber-profesionist. Acest lucru m-ar fi putut face să fiu geloasă pe ea, dar prietenia noastră este, sau era, echilibrată de faptul că m-am căsătorit și am făcut copii. Ea este singură și n-are copii. Obișnuiam să comparăm perspective – *cum ar fi putut fi viața mea.*

Mă las pe spate, ținându-mi paharul de vin cu nonșalanță și încercând să fiu relaxată.

— De fapt, nu mai bea așa de mult pe cât obișnuia.

— Bun.

— Dar tot este prea târziu. Pentru cariera lui la Kimberley.

Imogen încuviințează înțelegătoare și bea. Iau și eu o gură de vin și oftez, parcă vrând să spun „Ce poți să faci”, și privesc în jur, la bucătăria noastră luminoasă din Camden, la toate hiaturile din granit și la oțelul sclipitor, la expresorul negru cu capsulele lui aurii, toate parcă țipând: „Asta este bucătăria unui cuplu bogat, din clasa mijlocie!”

Și totul este o minciună.

Am *fost* un cuplu bogat, din clasa mijlocie, pentru o vreme, după ce Angus a fost promovat de trei ori în trei ani. O lungă perioadă de timp, totul a fost de-a dreptul optimist: Angus se îndrepta spre un parteneriat și un salariu frumușel, iar eu eram mai mult decât fericită pentru el, fiindcă era principalul membru al familiei care aducea bani în casă, furnizorul familiei, deoarece acest lucru îmi înlesnea să combin slujba mea part-time de jurnalistă cu atribuțiile de mamă. Îmi permitea să le duc pe fete la școală, să gătesc mic dejunuri sănătoase, să stau în bucătărie și să transform busuiocul în *pesto* bio, în timp ce fetele se jucau pe unul dintre iPad-urile noastre. O jumătate de deceniu am fost, în mare parte a timpului, familia perfectă din Camden.

Apoi Lydia a murit, a căzut de la balconul casei părinților mei din Devon și a fost ca și cum cineva l-a aruncat pe Angus de la înălțime. Sute de mii de bucăți din Angus s-au împrăștiat peste tot. Durerea lui a fost aproape de psihoză. Un foc turbat de durere, care nu putea fi stins, nici măcar cu o sticlă de whisky pe noapte, oricât de mult ar fi încercat. În fiecare noapte.

Firma i-a dat liber pentru câteva săptămâni, însă n-a fost suficient. Angus era incontrolabil; s-a întors la muncă prea devreme și au început certurile, pe urmă confruntările mai puțin verbale. Și-a dat demisia cu o oră înainte să fie concediat; la zece ore după ce-și pocnise șeful. Și nu a mai muncit de atunci, cu excepția câtorva lucrări de design făcute ca liber-profesionist, lucrări ce i-au fost trimise de niște prieteni compătimitori.

— La naiba, Imogen! Măcar ne mutăm. În sfârșit!

— Da?! exclamă ea veselă. Într-o peșteră, nu, în Shetland?

Mă tachinează. Nu mă deranjează. Obișnuiam să ne tachinăm reciproc tot timpul, înainte de accident.

Acum relația noastră este mai artificială, dar ne dăm silința. Alte prietenii s-au stins după moartea Lydiei: prea mulți oameni nu știau ce să spună, așa că n-au spus nimic. Prin comparație, Imogen continuă să-și dea silința, alimentând flacăra slabă a focului prieteniei noastre.

— Insula Torran, ai uitat? o iscodesc eu, privind-o. Ți-am arătat fotografii de fiecare dată când ai venit la noi, în ultima lună.

— A, da. Torran! Faimosul loc natal. Spune-mi din nou, îmi place.

— O să fie grozav, Immy – dacă nu degerăm. Se pare că pe insulă sunt iepuri și vidre, și foci…

— Fantastic. Ador focile.

— Da?

— Oh, da! mai ales puii de focă. Poți să-mi faci rost de o haină din blană de focă?

Râd cu sinceritate, însă și vinovăție. Imogen și cu mine avem un simț al umorului asemănător, dar al ei este mai răutăcios.

— Deci locul ăsta, continuă ea. Torran. Amintește-mi. Încă n-ai fost acolo?

— Nu.

— Sarah! Cum poți să te muți într-un loc pe care nu l-ai văzut niciodată?

Tăcere.

Îmi termin paharul de Merlot și îmi mai torn puțin.

— Ți-am spus. Nu *vreau* să-l văd.

Încă o pauză.

— Nu pricep.

— Immy, nu vreau să-l văd în realitate. Dacă nu-mi place? o întreb eu privind fix în ochii ei verzi și mari. Ce fac atunci? Rămân captivă aici, Imogen. Captivă aici cu totul, cu toate amintirile, cu problemele financiare, cu tot. Oricum am rămas fără bani, așa că ar trebui să ne mutăm într-un apartament micuț, înapoi de unde am început și-și pe urmă ce? Va trebui să merg la muncă, iar Angus o va lua razna și este, pur și simplu, știi tu… trebuie să ies neapărat de-aici, să ieșim de-aici, și asta este: calea de scăpare. Și arată atât de frumos în fotografii! Chiar arată, da: atât de al naibii de frumos! E ca un vis, dar cui îi pasă? Vreau un vis. Chiar în secunda asta, este exact ceea ce-mi doresc. Fiindcă realitatea a fost *de rahat de la o vreme.*

În bucătărie domină tăcerea. Imogen ridică paharul, îl lovește ușor de al meu și adaugă:

— Draga mea, va fi minunat. Doar că-mi va fi dor de tine.

Ne privim fix în ochi pentru o clipă, iar câteva momente mai târziu, Angus intră în bucătărie; paltonul îi este ud de la ploaia rece de toamnă. Aduce câteva sticle cu vin în pungi portocalii din plastic și câinele ud leoarcă. Pune cu grijă pungile pe podea, apoi îi scoate lesa lui Beany.

— Gata, băiete!

Spanielul se scutură și dă din coadă, pe urmă merge drept spre coșul lui din răchită. Între timp, scot sticlele cu vin din pungi și le aliniez pe tejghea; ca o paradă mică, dar importantă.

— Ei bine, ar trebui să ne ajungă pentru o oră, spune Imogen, privind toate sticlele cu vin.

Angus ia o sticlă și o desface.

— Ah! Sainsbury's este un câmp de bătălie. N-o să-mi fie dor de magazinele astea din Camden, să le cumpăr sucul de lămâie.

— Stai să ajungi la trei sute de kilometri de cel mai apropiat ulei de trufe, chicotește Imogen.

Angus râde – și este un râset bun, unul natural. Ca râsetul lui de dinainte să se întâmple totul. Într-un final, mă relaxez, deși îmi amintesc și că vreau să-l întreb de micuța jucărie: dragonul din plastic. Cum a ajuns în dormitorul lui Kirstie? Era al Lydiei. Era pus în cutie și ascuns, sunt convinsă.

Oricum, de ce să stric seara aceasta plăcută și rară cu un interogatoriu? Întrebarea mai poate aștepta o zi. Sau o veșnicie.

Cu paharele reumplute, ne așezăm la tejghea și vorbim, și avem un picnic improvizat în bucătărie: bucăți rupte de *ciabatta*[5] înmuiate în ulei de măsline, bucăți groase de cârnat ieftin. Iar pentru o oră sau mai mult vorbim voioși și mulțumiți

– ca niște prieteni vechi. Angus explică la un moment dat, pe când își mănâncă porția de cârnat, cum fratele lui, care locuiește în California, a renunțat în mod generos la partea lui de moștenire.

— David câștigă o avere în Silicon Valley. N-are nevoie de bani sau de certuri pe moștenire. Și știe că NOI avem nevoie de ea…

— Însă ce nu înțeleg, Gus, îl întrerupe Imogen, este cum de bunica ta a deținut insula asta, în primul rând? Adică, adaugă ea mestecând o măslină, nu te simți jignit, dar credeam că tatăl tău era o slugă la stăpân și că mama ta și cu tine locuiați într-o toaletă, afară. Și totuși, apare bunica, brusc, cu propria insulă.

— Nan era din partea mamei, din Skye, chicotește Angus. Erau doar niște umili fermieri, puțin deasupra arendașilor. Însă aveau o mică proprietate, care s-a întâmplat să includă o insulă.

— OK…

— Este ceva destul de obișnuit. Sunt mii de insulițe în Hebride, iar în urmă cu cincizeci de ani, un pogon de insulă lângă Ornsay valora vreo trei lire. Așa că nu s-a vândut niciodată. Apoi mama s-a mutat în Glasgow și Nan a urmat-o, iar Torran a devenit un fel de loc de vacanță. Pentru mine și fratele meu.

Termin povestea în locul soțului meu, în timp ce el merge să aducă mai mult ulei de măsline:

— Mama lui Angus l-a cunoscut pe viitorul ei soț în Glasgow. Ea era învățătoare la o școală primară, el muncea la docuri…

— El… s-a înecat, nu-i așa?

— Da. Un accident la docuri. Destul de tragic, de fapt.

Angus se întoarce și ne întrerupe:

— Babacul era un bețiv. Și un bătăuș de soții. Nu sunt convins că tragic este cuvântul potrivit.

Privim cu toții la cele trei sticle de vin rămase pe tejghea.

— Și totuși, care este în poveste locul farului și al casei farului? întreabă Imogen. Cum au ajuns acolo? Dacă ai tăi erau săraci?

— Northern Lighthouse Board are în stăpânire toate farurile din Scoția, răspunde Angus. În secolul trecut, de fiecare dată când aveau nevoie să mai construiască un far, ofereau niște bani drept chirie proprietarului pământului. Asta s-a întâmplat în Torran. Dar apoi farul a fost automatizat. În anii ’60. Prin urmare, casa a rămas vacantă. Și i-a revenit familiei mele.

— Un noroc neașteptat? îl iscodește Imogen.

— Privind retrospectiv, *aye,* răspunde Angus. Am primit o casă mare, construită solid din temelii. Pe nimic.

— Mami…? ne întrerupe o voce de la etaj.

Este Kirstie. S-a trezit. Și strigă de pe palier.

Asta se întâmplă destul de des. Totuși vocea ei, mai ales când se aude pe neașteptate, îmi provoacă întotdeauna o senzație scurtă de durere înăbușită. Deoarece vocea ei sună ca a Lydiei.

Vreau ca sentimentele astea derutante să înceteze.

— Mamiii?

Angus și cu mine schimbăm priviri resemnate: amândoi calculăm în minte când s-a întâmplat acest lucru ultima oară. Ca doi părinți care se contrazic în legătură cu al cui este rândul să hrănească primul lor bebeluș, la ora trei noaptea.

— Este rândul meu, spun eu.

Și așa este: ultima dată când s-a trezit Kirstie, după unul dintre coșmarurile ei, a fost în urmă cu doar câteva zile, iar Angus a mers devotat la etaj ca s-o liniștească.

Pun paharul pe tejghea și mă îndrept spre etaj. Beany mă urmează nerăbdător, de parcă am merge la vânătoare de iepuri; coada agitată i se lovește de stâlpii balustradei.

Kirstie este desculță în capătul scărilor. O imagine a inocenței răvășite, cu ochii ei albaștri și mari și cu Leopardy strâns la piept, pe pijamaua cu nasturi.

— A făcut-o din nou, mami, visul.

— Haide, Moomin. Este doar un vis urât.

O ridic în brațe – este aproape prea grea zilele astea – și o duc înapoi în dormitor. Se pare că nu este prea agitată, deși aș vrea să înceteze acest coșmar repetat. După ce o așez în pat și o învelesc din nou, închide deja pe jumătate ochii, chiar în timp ce vorbește.

— Era totul alb în jurul meu, mami, eram prinsă într-o cameră, totul alb, toate fețele se uitau la mine.

— Ssst!

— Era alb și eram speriată, și nu mă puteam mișca, și apoi… apoi…

— Ssst!

Îi mângâi fruntea ușor înfierbântată și imaculată. Pleoapele îi coboară încet, îndrumând-o spre somn. Însă un scheunat din spatele meu o agită.

Câinele m-a urmărit în dormitor.

Kirstie mă privește, parcă vrând să-mi ceară o favoare.

— Poate Beany să stea cu mine, mami? Poate să doarmă în camera mea în noaptea asta?

În mod normal, nu permit acest lucru. Dar astă-seară vreau doar să mă întorc la parter și să mai beau un pahar cu vin, împreună cu Immy și Angus.

— Bine, Sawney Bean poate să stea, doar de data asta.

— Beany! exclamă Kirstie, pe urmă se apleacă de pe perna ei și întinde mâna micuță pentru a scutura ușor urechile câinelui.

Îmi privesc cu oarecare uimire fiica.

— Gata?

— Mulțumesc, mami.

— Bun. Acum trebuie să te culci. Mâine mergi la școală.

N-a mai vorbit la plural, n-a mai spus că o cheamă „Lydia”. Aceasta este o ușurare serioasă. Când își pune capul pe perna rece, pornesc spre ușă.

Însă în timp ce mă îndepărtez, ochii îmi cad pe câine.

Stă întins lângă patul lui Kirstie, cu capul ușor plecat, pregătit de somn.

Deodată, mă cuprinde iar sentimentul de frică. Deoarece mi-am dat seama ce mă neliniștea. Câinele se poartă diferit.

Din ziua în care l-am adus pe Beany acasă la fetițele noastre entuziasmate, relația lui cu gemenele a fost evidentă – totuși a fost diferită. Gemenele mele poate că au fost identice, dar Sawney nu le iubea în același fel.

Cu Kirstie, prima geamănă, cea optimistă și supraviețuitoare, capul răutăților, fata care doarme în acest pat, chiar acum, în această cameră, Beany este extrovertit: sare pe ea când Kirstie vine acasă de la școală, o urmărește jucăuș pe hol, o face să țipe încântată și bucuroasă.

Cu Lydia, geamăna mai tăcută, mai sentimentală, care obișnuia să stea și să citească împreună cu mine ore întregi, geamăna care a căzut de la balcon și a murit anul trecut, Spanielul nostru era întotdeauna blând, de parcă i-ar fi simțit personalitatea mai vulnerabilă. O înghiontea întotdeauna cu nasul și-și punea labele în poala ei: prietenos și blând.

Iar lui Sawney Bean îi plăcea, totodată, să doarmă în camera Lydiei dacă avea ocazia, chiar dacă noi îl scoteam din odaia ei, de obicei; însă când venea în camera ei, se așeza lângă pat noaptea și-și apleca ușor capul, supus.

Așa cum face acum cu Kirstie.

Mă holbez la propriile mâini, care tremură ușor. Neliniștea este ca mii de ace.

Fiindcă Beany nu mai este extrovertit cu Kirstie. Se poartă cu ea exact cum obișnuia să se poarte cu Lydia.

Blând. Calm.

În minte îmi vin întrebări. Când s-a schimbat comportamentul câinelui? Chiar după moartea Lydiei? Mai târziu?

Încerc, dar nu-mi amintesc. Anul trecut a fost în ceață, din pricina durerii: s-au schimbat atât de multe, încât n-am acordat nicio atenție câinelui. Deci ce s-a întâmplat? Este posibil ca

Beany să jelească? Un animal poate să jelească? Sau este altceva, ceva mai grav?

Trebuie să investighez treaba asta, n-o pot lăsa așa. Ies repede din camera lui Kirstie, lăsând-o cu lumina ei de veghe, apoi fac cinci pași către ușa următoare. Vechea cameră a Lydiei.

Am transformat odaia Lydiei într-un birou, încercând, fără succes, să ștergem amintirile prin muncă. Pereții sunt ticsiți cu cărți, cele mai multe ale mele. Și multe dintre ele – cel puțin jumătate de raft – sunt despre gemeni.

Când am fost însărcinată, am citit toate cărțile pe care le-am găsit despre acest subiect. Iată modul în care procesez lucruri: citesc despre ele. Așa că am citit cărți despre problema nașterii premature la gemeni, din care am aflat cum un geamăn este mai apropiat din punct de vedere genetic de geamănul său decât este de părinții lui sau chiar de propriii copii.

Și am citit câte ceva și despre gemeni și câini. Sunt convinsă. Caut grăbită prin rafturi. Asta? Nu. Asta? Da.

Scot cartea, *Multiple Births: A Practicai Guide – Nașteri multiple: un ghid practic,* și o deschid rapid la Indice.

Câini, pagina 187.

Și iată paragraful pe care mi-l amintesc.

Gemenii identici pot fi adesea greu de diferențiat din punct de vedere fizic, chiar până în anii adolescenței, adesea chiar și pentru părinții lor. În mod curios totuși, câinii nu întâmpină această dificultate. Este cazul simțului canin al mirosului, un câine – animalul de companie al unei familii, de exemplu – poate, după câteva săptămâni, să diferențieze un geamăn de celălalt, doar prin simțul mirosului.

Țin cartea în mână, însă ochii mi-au rămas ațintiți în întunericul absolut al ferestrei fără perdea. Pun cap la cap toate dovezile.

Personalitatea lui Kirstie a *devenit* mai tăcută, mai timidă, mai rezervată în ultimul an. Mai asemănătoare cu a Lydiei. Până acum am pus acest lucru pe seama suferinței. La urma urmei, toată lumea s-a schimbat în acest ultim an.

Însă dacă am făcut o greșeală groaznică? Cea mai groaznică greșeală imaginabilă? Cum am putea s-o rezolvăm? Ce am putea face? Ce ne-ar pricinui acest lucru nouă, tuturor? De un lucru sunt sigură: nu-i pot spune nimic despre asta soțului meu amețit. Nu pot spune nimănui. N-are rost să lansez bomba aceasta. Nu până când nu sunt sigură. Dar cum dovedesc asta, într-un fel sau altul?

Neliniștită și cu gura uscată, ies pe palier. Mă holbez la ușă. Și la cuvintele scrise cu litere colorate, decupate din hârtie.

„Kirstie locuiește aici”.

3.

Am citit cândva un studiu care explica modul în care mutarea dintr-o casă în alta este la fel de traumatizantă precum un divorț sau moartea unui părinte. Simt opusul: de două săptămâni, de când am avut întâlnirea cu Walker – de două săptămâni de când Kirstie a spus ce a spus sunt extrem de *încântată* că ne mutăm în altă casă, deoarece acest lucru înseamnă că voi fi ocupată și, cel puțin uneori, distrasă.

Îmi place oboseala dulce pe care o simt în brațe în timp ce ridic cutii cu lucruri din dulapuri, precum și gustul de praf în gură pe când golesc și șterg rafturile nesfârșite.

Însă îndoielile nu se lasă complet reduse la tăcere. Cel puțin o dată pe zi, compar detaliile creșterii gemenelor cu detaliile morții Lydiei. Este posibil, poate fi posibil, să fi identificat greșit fiica pierdută în acel accident?

Nu știu. Așa că trag de timp. În ultimele două săptămâni, de fiecare dată când am dus-o pe Kirstie la școală, i-am spus „Draga mea", „Moomin" și în orice alt fel în afară de numele ei real, întrucât mi-era teamă că se va întoarce și-mi va arunca privirea ei hipnotizantă și neutră, și va spune: „Sunt Lydia. Nu Kirstie. Kirstie este moartă. Una din noi este moartă. Noi suntem moarte. Eu trăiesc. Eu sunt Lydia. Cum de-ai greșit, mami? Cum ai făcut asta? Cum?"

Și după aceea mă apuc de treabă, ca să nu mă mai gândesc.

Astăzi mă voi ocupa de cea mai dificilă sarcină. Cum Angus a plecat cu un zbor matinal în Scoția, pregătind drumul, și cum Kirstie este la școală – *Kirstie Jane Kerrera Moorcroft* –, o să sortez lucrurile din pod. Unde ținem ce a mai rămas de la Lydia. *Lydia May Tanera Moorcroft.*

Stând sub trapa din lemn, poziționez scara pliantă și ușoară din aluminiu, apoi mă opresc. Neputincioasă. Chibzuiesc din nou.

„Ia-o de la început, Sarah Moorcroft. Rezolvă dilema".

Kirstie și Lydia.

Le-am dat fetelor nume diferite, dar semnificative, pentru că am vrut să le punem individualitatea în evidență și, totodată, să acceptăm statutul lor unic de gemene: așa cum ne-au sfătuit toate cărțile și toate site-urile. Așadar, numele lui Kirstie a fost ales de tatăl ei, întrucât era numele iubitei lui bunici. Un nume scoțian, dulce și muzical.

După principiul imparțialității, mi-a fost permis să aleg numele Lydiei. M-am gândit să fie clasic, autentic grecesc și străvechi. Pe de-o parte, l-am ales deoarece iubesc istoria și, pe de altă parte, pentru că nu era deloc precum Kirstie.

Am ales pe urmă al doilea set de nume, May și Jane, numele bunicilor mele. Angus a ales al treilea set de nume, Kerrera și Tanera, numele a două mici insule scoțiene.

La o săptămână de la nașterea gemenelor – cu mult înainte de a face ambițioasa mutare în Camden – ne-am transportat cu feribotul, pe bancheta din spate a mașinii, prețioasele noastre nou-născute identice, prin zloata înghețată, acasă, în umilul nostru apartament. Și am fost atât de mulțumiți de rezultatul eforturilor noastre de a le alege numele, am râs și ne-am sărutat triumfători în timp ce am parcat – și am rostit numele lor iar și iar.

Kirstie Jane Kerrera Moorcroft.

Lydia May Tanera Moorcroft.

În ceea ce ne privea, aleseserăm nume care erau într-un mod subtil interconectate, însă și opuse pentru gemene; alesesem nume care erau poetice, drăguțe și frumos împerecheate, fără să ne apropiem de nume stupide precum Tweedledum și Tweedledee.

Atunci, ce s-a întâmplat ulterior?

Este timpul să fac curățenie în pod.

Urcând scara, împing cu putere trapa din lemn, care se deschide brusc cu un scârțâit dureros și se izbește cu forță de grinzi. Sunetul este atât de puternic și de deranjant, încât mă face să ezit, jucându-se cu nervii mei: de parcă ar fi ceva adormit aici, sus – pe care este posibil tocmai să-l fi trezit.

Scot lanterna din buzunarul de la spate al blugilor și o aprind, apoi o îndrept în sus.

Întunericul mă învăluie. Un vid gata să mă înghită. Din nou, ezit. Încerc să neg acel fior de teamă, dar este acolo, prezent. Sunt singură în casă – cu excepția lui Beany, care doarme în coșul lui din bucătărie. Pot auzi ploaia de noiembrie răpăind pe plăcile de acoperiș de deasupra mea, acolo, în întuneric. Ca niște unghii care bat iritate pe o suprafață.

Poc, poc, poc.

Grijile mi se învolburează în minte. Mai urc încă o treaptă pe scară, gândindu-mă la Kirstie și Lydia.

Poc, poc, poc. Kirstie și Lydia.

Când le-am adus pe gemene acasă de la spital, ne-am dat seama că, da, poate că aleseserăm satisfăcător numele, însă mai aveam o dilemă: să le diferențiem una de cealaltă era mult mai greu.

Fiindcă gemenele noastre erau o pereche perfectă. Erau printre cele mai identice dintre gemenii identici, erau genul de gemene identice, uimitoare, care le făceau pe infirmierele din alte secții să străbată coridoare lungi doar pentru a le privi.

Unii gemeni monozigoți nu sunt atât de identici. Au culori diferite ale tenului, semne diferite pe piele, voci foarte distincte. Alții sunt gemeni în oglindă, sunt identici, dar similaritatea lor este aceea a unei reflexii în oglindă, partea stângă și partea dreaptă sunt schimbate: un geamăn va avea păr care se ondulează în sensul acelor de ceasornic, celălalt va avea păr care se ondulează în sensul opus.

Însă Kirstie și Lydia Moorcroft erau gemene identice cu adevărat: aveau un păr blond identic, cu nuanțe de alb, aceiași ochi de un albastru glacial, aceleași nasuri ușor borcănate, același zâmbet șiret și jucăuș, aceeași gură perfect rozalie când căscau, aceiași pistrui și alunițe. Erau imagini în oglindă, fără inversare.

Poc, poc, poc…

Încet și cu grijă, poate ușor timidă, urc ultimele trepte ale scării și privesc în întunericul din pod, urmărind cu privirea raza de lumină a lanternei. Încă mă gândesc. Încă îmi amintesc. Apoi dâra luminoasă cade pe cadrul metalic, maroniu al unui cărucior MacLaren pentru gemeni. Ne-a costat o avere pe-atunci, dar nu ne-a păsat. Am vrut ca gemenele să stea una lângă alta, privind înainte, chiar și când le plimbam prin oraș. Deoarece ele erau o echipă încă de la naștere. Bâiguind în limbajul propriu gemenilor, complet absorbite una de cealaltă: așa cum fuseseră încă de când au fost concepute.

Pe parcursul sarcinii mele, în timp ce am mers de la un ecograf la altul, chiar am văzut cum gemenele s-au mișcat mai aproape una de alta, înăuntrul meu – trecând de la contact corporal în săptămâna a douăsprezecea la „îmbrățișări complexe” în săptămâna a paisprezecea. Până la săptămâna a șaisprezecea, după cum a subliniat pediatrul meu, gemenele mele își ofereau ocazional pupici.

Ropotul ploii este mai insistent, asemenea unui sâsâit enervant. „Grăbește-te! Noi așteptăm. Grăbește-te!”

N-am nevoie de încurajare ca să mă grăbesc. Vreau să duc treaba asta la bun sfârșit. Brusc, scrutez întunericul, iar lanterna luminează un pătuț vechi, gonflabil, însă dezumflat, cu personajul fictiv Locomotiva Thomas. Thomas mă privește chiorâș, nebunesc de vesel. Roșu, galben și sinistru. Pătuțul poate să rămână, fără îndoială. Împreună cu celălalt pătuț, care trebuie să fie tot pe aici. Cel albastru pe care l-am cumpărat pentru Kirstie.

Fiica numărul unu. Fiica numărul doi. *Galben și albastru.*

La început, ne diferențiam copiii pictându-le o unghie de la mână sau de la picior cu galben sau albastru. Galben[6] era pentru Lydia, pentru că rima cu porecla ei: Lydee-lo. *Yell-ow.* Albastru[7] era pentru Kirstie. Kirstie-koo.

Pictarea unghiilor era un compromis. O asistentă de la spital ne-a sfătuit să tatuăm una din gemene într-un loc discret: pe un omoplat, poate, sau pe gleznă – ca un semn veșnic, ca să nu existe confuzii. Dar ne-am împotrivit acestei idei, fiindcă părea mult prea radicală, chiar barbară: să tatuăm unul din copiii noștri perfecți, inocenți și lipsiți de defecte? Nu.

Totuși nu puteam să nu facem nimic, așa că ne-am bazat pe oja de unghii, aplicată cu sârguință și cu grijă o dată pe săptămână, timp de un an. Ulterior – până le-am putut distinge după personalitățile lor caracteristice și deoarece răspundeau la propriile nume – ne-am bazat pe hainele diferite pe care le dădeam fetelor; unele dintre acele haine sunt acum strânse în podul ăsta prăfuit.

Ca și cu oja de unghii, aveam haine galbene pentru Lydee-lo. Haine albastre pentru Kirstie-koo. Nu le îmbrăcam în aceeași culoare, o fată galbenă și una albastră, însă ne asiguram în privința lui Kirstie că avea mereu un pulover albastru sau șosete albastre, sau o căciulă albastră, pe când cealaltă nu purta deloc albastru; Lydia avea un tricou galben sau, poate, o fundă galbenă în părul blond.

„Grăbește-te acum! Grăbește-te!”

Vreau să mă grăbesc, dar, totodată, pare totul atât de greșit! Cum aș putea fi expeditivă aici, sus? În locul ăsta? Cutiile pe care am scris L de la Lydia sunt peste tot. Acuzatoare, tăcute, ticsite. Cutiile care conțin viața ei.

Vreau să-i strig numele: Lydia. Lydia. Întoarce-te! Lydia May Tanera Moorcroft. Vreau să-i strig numele așa cum am făcut când a murit, când am rămas privind în gol de la balcon și i-am văzut trupul micuț întins, frânt pe pământ, încă respirând, însă murind.

Iar acum mă înec cu praful din pod. Sau, poate, sunt amintirile.

Alergam ținând-o în brațe pe micuța Lydia în timp ce încercam să înălțăm zmeie pe Hampstead Heath, iar ea se speria de zumzetul zmeului; micuța Lydia stând pe genunchii mei și scriindu-și cu seriozitate numele pentru prima dată, cu creioane cerate parfumate; micuța Lydia arătând ca un pitic în fotoliul mare al lui tati, ascunzându-se timidă după un atlas mare cât ea. Lydia cea tăcută, cea meticuloasă, cea sentimentală, cea cu un aer ușor rătăcit și incompletă – Lydia, geamăna care semăna cu mine. Lydia, care a spus la un moment dat, când stătea cu sora ei pe o bancă în parc: „Mami, vino și stai între mine, ca să ne citești”.

Vino și stai între *mine*? Chiar și atunci exista un fel de confuzie, o imagine neclară a identității. Ceva ușor obositor. Iar acum preaiubita Lydia s-a dus. Nu-i așa? Sau poate că

trăiește acolo, jos, chiar dacă lucrurile ei sunt strânse în cutii aici, sus? Dacă ar fi așa, cum am putea descâlci situația asta fără să distrugem familia?

Complicațiile sunt intolerabile. Vorbesc cu mine însămi.

„Muncește, Sarah, muncește! Sortează lucrurile din pod. Fă-ți treaba. Ignoră durerea, scapă de lucrurile de care n-ai nevoie, apoi mută-te în Scoția, în Skye, în ținutul cerurilor deschise: unde Kirstie – Kirstie, Kirstie, Kirstie – poate alerga liberă. Unde ne putem detașa cu toții, evadând din trecut, precum rațele sălbatice zburând deasupra munților Cuillin”.

Una dintre cutii este deschisă.

Mă holbez la ea, uimită și șocată. Cea mai mare cutie cu jucării a Lydiei a fost deschisă. Într-un mod brutal. Cine ar face asta? Trebuie să fi fost Angus. Dar de ce? Și cu o asemenea cruzime? De ce nu mi-ar spune? Am discutat totul cu privire la lucrurile Lydiei. Însă acum el scoate jucăriile Lydiei din cutii fără să-mi spună?

Ploaia șuieră din nou. Și foarte aproape, la câțiva metri deasupra capului.

Mă aplec spre cutia deschisă, ridic o clapă din carton, ca să arunc o privire înăuntru. Și aud un sunet diferit – un zăngănit metalic, distinctiv. Cineva urcă pe scară?

Da.

Sunetul este inconfundabil. Cineva este în casă. Cum a intrat fără să aud? Cine urcă în pod? De ce n-a început Beany să latre în bucătărie?

Mă dau înapoi, speriată într-un mod absurd.

— Alo? Cine-i acolo? Alo?

— E totul în regulă, frumoaso?

— Angus!

Zâmbește în lumina pală care strălucește de pe palierul de dedesubt. În mod sigur, Angus arată ciudat: ca un personaj negativ dintr-un film ieftin de groază, iluminat de dedesubt de o lumină morbidă.

— Doamne, Angus, m-ai speriat!

— Scuze, iubito.

— Credeam că ești în drum spre Scoția.

Urcă în pod și vine lângă mine. Este atât de înalt – aproape doi metri –, încât trebuie să se aplece ușor, altfel și-ar lovi capul chipeș de grinzi.

— Mi-am uitat pașaportul. Trebuie să-l ai la tine acum – chiar și pentru zborurile interne.

Privește în spatele meu, la cutia deschisă cu jucării. Fire de praf plutesc în aer între fețele noastre, în lumina lanternei. Vreau să-i pun lanterna fix în ochi. Se încruntă? Zâmbește? Se

înfurie? Nu pot vedea. Este prea înalt, nu este destulă lumină. Însă starea îi este stranie. Și încordată.

— Ce faci, Sarah?

Întorc lanterna astfel încât lumina să cadă direct pe cutia din carton. Deschisă cu brutalitate cu ajutorul unui cuțit.

— Ce pare că fac?

— OK.

Silueta lui, cu lumina de pe palier luminându-l din spate, are o formă incomodă, de parcă ar fi încordat sau furios. Amenințător. De ce?

— Sortez toate lucrurile astea, îi explic eu grăbită. Gus, știi că trebuie să facem ceva, nu? În legătură cu… cu… bâigui eu înghițindu-mi durerea și privindu-i fața umbrită. Trebuie să sortăm jucăriile și hainele Lydiei. Știu că nu vrei, dar trebuie să ne decidem. Le luăm cu noi sau facem altceva cu ele?

— Scăpăm de ele?

— Da… poate.

— OK. OK. Ah. Nu știu.

Tăcere. Și ploaia neîncetată.

Suntem captivi aici. Captivi în locul acesta, în rutina aceasta, în acest pod. Vreau să mergem mai departe, însă am nevoie să știu adevărul despre cutie.

— Angus?

— Ascultă, trebuie să plec, rostește el brusc și se îndreaptă spre scară. Haide să vorbim mai târziu despre asta, pot să te sun de pe Skype din Ornsay.

— Angus!

— Am rezervat loc la următorul zbor, dar îl voi pierde și pe acela dacă n-am grijă. Probabil că va trebui să petrec noaptea în Inverness.

Glasul i se aude tot mai încet în timp ce coboară treptele. Pleacă – iar plecarea lui are o tentă tainică, plină de vinovăție.

— Așteaptă!

Aproape mă împiedic în graba de a-l urma. Cobor repede scara. El se îndreptă spre treptele care duc la parter.

— Angus, *așteaptă!*

Se întoarce spre mine și-și verifică ceasul de la mână.

— Da?

— Tu ai…

Conștientizez că nu vreau să-l întreb asta; și totuși, trebuie să-l întreb asta:

— Gus, tu ai deschis cutia cu jucăriile Lydiei?

Rămâne tăcut un moment. O clipă funestă.

— Desigur, răspunde el.

— De ce, Angus? De ce Dumnezeu ai făcut asta?

— Deoarece Kirstie se plictisise de jucăriile *ei.*

Chipul lui are o expresie care se vrea a fi relaxată și în acest moment am oribilul sentiment că mă minte. *Soțul meu mă minte.*

Sunt pierdută, și totuși, trebuie să spun ceva:

— Deci, Angus, ai mers în pod și ai luat o jucărie din cutie? Una dintre jucăriile Lydiei? Pur și simplu?

Mă privește fix, fără să clipească. De la trei metri distanță, de pe palierul cu pereți lipsiți de fotografii, unde am mutat deja mobila. A doua mea bibliotecă preferată, valorosul scrin cu sertare al lui Angus, o moștenire de la bunica lui.

— Da. Și? Hm?? Care este problema, Sarah? Am intrat pe un teritoriu inamic?

Expresia lui liniștitoare s-a dus. Acum se încruntă, în mod sigur. Este acea încruntare întunecată și prevestitoare de rău, care prezice furia. Mă gândesc la modul în care și-a lovit șeful. Și la tatăl lui, care și-a bătut soția: nu o singură dată. Nu. Acesta este soțul meu. Nu m-ar lovi niciodată, nici măcar cu un deget. Însă, evident, este foarte furios.

— Kirstie era plictisită și tristă, continuă el. Spunea că îi era dor de Lydia. Erai plecată, Sarah. La o cafea cu Imogen. Corect? Așa că m-am gândit: de ce să nu-i dau câteva dintre jucăriile Lydiei? Asta o va consola. Și-i va alunga plictiseala. Așa că am făcut asta. OK? Ai înțeles?

Sarcasmul lui este tăios. Și plin de amărăciune.

— Dar…

— Ce ai fi făcut în locul meu? I-ai fi spus „nu”? I-ai fi zis să tacă și să se joace cu jucăriile ei? I-ai fi spus să uite că sora ei a existat?

Se întoarce și traversează palierul, apoi începe să urce scările. Acum eu sunt cea care se simte vinovată. Explicația lui are sens. Da, același lucru l-aș face și eu, în aceeași situație. Cred.

— Angus…

— Da?

El se oprește la cinci trepte de mine.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am interogat. A fost un șoc pentru mine, atâta tot.

— Hm!

Ridică privirea spre mine și zâmbetul îi revine pe buze. Sau cel puțin o urmă de zâmbet.

— Nu-ți face griji, draga mea! Ne vedem în Ornsay, bine? Tu vii pe drumul mai lung, iar eu pe cel scurt.

— Și vei fi în Scoția înaintea mea?

— *Aye*!

Angus râde, într-un mod trist, pe urmă își ia la revedere și dă să plece: să-și ia pașaportul și bagajele, să zboare spre

Scoția.

Îl aud în bucătărie. Zâmbetul lui șters îmi zăboveşte în minte.

Ușa se închide cu putere la parter. Angus a plecat. Și, destul de brusc, mi-e dor de el, fizic.

Îl doresc. Încă. Mai mult. Poate mai mult ca niciodată, deoarece a trecut prea mult timp.

Vreau să-l aduc înapoi în casă, să-i deschei nasturii cămășii, să facem sex ca și cum n-am mai fi făcut dragoste de luni întregi. Și mai mult, vreau ca el să-și dorească, *într-adevăr,* asta. Să dea buzna în casă și să mă dezbrace de haine: așa cum făceam la început, în primii noștri ani, când venea acasă de la muncă și, fără vreun cuvânt, începeam să ne dezbrăcăm pe hol și făceam dragoste în primul loc pe care-l găseam: pe masa din bucătărie, pe podeaua din baie, în grădina plouată, într-o stare de poftă delirantă și minunată.

Apoi stăteam întinși și râdeam de sudoarea fericită și sclipitoare pe care o împărtășisem, de urma ostentativă de haine pe care o lăsaserăm în urmă, asemenea firimiturilor de pâine într-un basm, de la ușa din față până la locul faptei, și apoi ne recuperam hainele, ridicând de jos lenjerie intimă, blugi, pe urmă cămașa mea, cămașa lui, după aceea o haină, puloverul meu. Și ulterior mâneam pizza rece. Zâmbind. Fără vreun sentiment de vinovăție. Jubilând.

Pe atunci eram fericiți. Mai fericiți decât orice alt cuplu pe care-l cunoșteam. Uneori simt invidie pentru noi, cei care *eram.* Ca și cum aș fi vecina geloasă a vechiului meu sine. Afurisita familie Moorcroft, cu viața ei perfectă, completată de gemene adorabile, apoi de câinele ăla frumos.

Și totuși, și totuși – chiar în timp ce gelozia își face apariția, știu că întregirea asta a fost un fel de iluzie. Deoarece viața noastră n-a fost întotdeauna perfectă. Nu *întotdeauna*. În acele luni îndelungate și sumbre, aproape imediat după ce am născut, aproape că ne-am despărțit.

Cine era de vină? Poate eu; poate Angus; poate chiar sexul. Desigur că mă așteptam ca viața noastră sexuală să aibă de suferit după nașterea gemenelor, dar nu mă așteptam să se stingă. Și totuși, asta s-a întâmplat. După naștere, Angus a devenit ca un exilat sexual. Nu voia să mă atingă, iar când o făcea, era ca și cum corpul meu era o chestiune nouă, dificilă și neplăcută, ceva care trebuia manevrat cu o precauție științifică. Odată l-am surprins într-o oglindă, privindu-mă: îmi studia goliciunea schimbată și maternă. Vergeturile și sfârcurile supurânde de lapte. O grimasă i-a străbătut chipul.

Pentru prea multă vreme – aproape un an – n-am mai făcut dragoste.

Când gemenele au început să doarmă neîntrerupt pe parcursul nopții și când m-am simțit din nou mai aproape de cum fusesem înainte, am încercat să-l conving; totuși Angus mă refuza cu scuze penibile: prea obosit, prea beat, prea multă muncă. Nu era niciodată acasă.

Așa că am găsit sex în altă parte, pentru câteva seri scurte, furată de singurătatea mea. Angus era implicat într-un nou proiect la

Kimberley & Co., ignorându-mă cu nonșalanță, muncind mereu până târziu. Eram disperată din pricina izolării, încă pierdută în gaura neagră a maternității timpurii, plictisită să tot încălzesc biberoane cu lapte. Plictisită să mă ocup singură de doi copii plângăcioși. Un fost prieten m-a sunat, ca s-o felicite pe proaspăta mămică. M-am agățat cu lăcomie de acel entuziasm minor, de acel fior al trecutului. „Hei, de ce nu vii să bem ceva, să le vezi pe gemene? Să mă vezi pe mine?”

Angus n-a aflat niciodată, nu din propria voință: am pus capăt aventurii superficiale și, pur și simplu, i-am mărturisit adevărul soțului meu, fiindcă sentimentul de vinovăție era prea mult pentru mine și, probabil, deoarece voiam să-l pedepsesc. „Uite cât de singură am fost!” Iar ironia este că mărturisirea mea dureroasă ne-a salvat, ne-a reînviat viața sexuală.

Deoarece, după acea mărturisire, modul în care Angus mă percepea s-a schimbat: nu mai eram doar o proaspătă mămică plictisitoare și epuizată, ci din nou un premiu, o posesiune sexuală, un corp dorit de un rival. Angus m-a luat înapoi; m-a înșfăcat și m-a recuperat. M-a iertat trăgându-mi-o. Apoi am făcut terapie de cuplu și ne-am întors pe drumul cel bun. Fiindcă încă ne iubeam.

Însă mă voi întreba mereu ce daune permanente am provocat. Poate că, pur și simplu, am ascuns pagubele în toți anii aceștia. Ne pricepem la ascuns lucruri.

Și acum iată-mă aici: înapoi în pod, holbându-mă la toate cutiile ascunse care conțin lucrurile fiicei noastre moarte. Dar măcar am decis ceva: depozitare. Asta vom face cu toate lucrurile acestea, le vom depozita undeva.

Este o modalitate lașă de scăpare, însă nu pot suporta să duc lucrurile Lydiei așa departe, în nordul Scoției – de ce aș face asta? Ca să tolerez comportamentul straniu, pasager al lui Kirstie? Totuși să le dau uitării mi se pare un lucru nemilos și imposibil.

Într-o zi voi face asta, dar nu încă.

Așa că le voi depozita.

Însuflețită de această decizie, mă apuc de treabă. Preț de trei ore, împachetez și lipesc, despachetez și împachetez iar lucrurile, apoi mă delectez cu o gustare rapidă, compusă din

supă și pâine veche, și-mi iau telefonul mobil. Sunt încântată de propria eficiență. Mai am doar un lucru de făcut, doar o îndoială de spulberat. Pe urmă toată prostia asta se va încheia.

— Domnișoară Emerson?

— Alo?

— Bună ziua, sunt Sarah Moorcroft.

— Scuze. Sarah. Da, desigur. Și spune-mi Nuala, te rog!

— OK… ezit eu.

Domnișoara Emerson este învățătoarea lui Kirstie: o fată veselă, blândă și sârguincioasă, de vreo douăzeci și ceva de ani. O sursă de consolare în acest ultim an oribil. Însă ea a fost întotdeauna „domnișoara Emerson" pentru copii – și acum pentru Kirstie –, astfel că am impresia mereu că este nepotrivit să-i spun pe nume. Mi se pare de-a dreptul ciudat. Dar trebuie să încerc.

— Nuala.

— Da.

Glasul ei este vioi; este ora cinci după-amiaza. Kirstie este la after-school, însă învățătoarea ei mai are lucruri de făcut după ore.

— Hm! Ai un minut? Am câteva întrebări despre Kirstie.

— Am și cinci minute, nu este nicio problemă. Ce s-a întâmplat?

— Știi că ne vom muta în curând.

— În Skye? Da. Și ați găsit o altă școală?

— Da, noua școală se numește Kylerdale, am verificat *toate* rapoartele Ofsted[8], este bilingvă, în engleză și gaelică. Desigur, nu se va compara cu Saint Luke, dar…

— Sarah. Aveai o întrebare?

Tonul ei nu este nerăbdător, însă sugerează că este ocupată. Poate că face și altceva.

— A, da. Scuze, da, aveam.

Privesc pe fereastra din camera de zi, care este pe jumătate deschisă.

Ploaia s-a oprit. Întunericul aspru și răcoros al unei seri de toamnă își cere drepturile. Copacii de dincolo de stradă sunt dezgoliți de frunzele lor, una câte una. Strângând telefonul mai tare în mână, continui:

— Nuala, ce voiam să te întreb este…

Mă încordez, pentru că sunt pe cale să mă scufund într-o apă foarte rece.

— Ai observat ceva ciudat la Kirstie în ultima vreme?

Trece un moment.

— Ceva ciudat?

— Știi tu, ciudat. Adică…

Ce moment jalnic! Dar ce altceva aș putea spune? „A, bună, domnișoară Emerson, cumva Kirstie a început să pretindă că este sora ei moartă?”

— Nu, n-am văzut nimic ciudat.

Răspunsul domnișoarei Emerson este blând. „Are de-a face cu părinți îndoliați”.

— Desigur, lui Kirstie încă îi este dor de sora ei, oricine poate vedea acest lucru, dar în circumstanțe foarte solicitante aș spune că fiica ta face față destul de bine. Pe cât de bine se poate aștepta din partea ei.

— Mulțumesc. Mai am o ultimă întrebare.

— OK.

Mă încurajez din nou. Trebuie s-o întreb despre cititul lui Kirstie. Despre îmbunătățirea rapidă a acestei abilități. Nici acest lucru nu-mi dădea pace.

— Nuala, însă la abilitățile lui Kirstie, la dezvoltarea ei, ai remarcat ceva diferit, vreo schimbare recentă? Schimbare în abilitățile ei? În clasă?

De data asta urmează tăcere. O tăcere îndelungată.

— Păi… bâiguie Nuala.

— Da?

— Nu este ceva dramatic. Însă există, cred că este un lucru pe care l-aș putea menționa.

Copacii se apleacă în bătaia vântului.

— Și anume?

— Am observat recent cum Kirstie a devenit mai bună la citit, într-un interval scurt de timp. Este o schimbare de-a dreptul surprinzătoare. Și totuși, era foarte bună la matematică, iar acum este… nu așa de bună.

Mi-o pot închipui pe Nuala ridicând din umeri la celălalt capăt al telefonului.

— Și presupun că ai putea afirma că este un lucru neașteptat, nu? continuă ea.

Răspund ceea ce, probabil, gândim amândouă:

— Sora ei era bună la citit și nu așa de bună la matematică.

— Da, da, posibil să fie adevărat, rostește încet Nuala.

— OK. OK. Altceva? Altceva în sensul acesta?

Încă o pauză dureroasă, apoi Nuala răspunde:

— Da, poate că da. Chiar în ultimele săptămâni, am observat cum Kirstie a devenit mult mai prietenoasă cu Rory și Adelie.

Frunzele care cad din copaci plutesc în aer. Repet numele ca un robot, cu pauze între cuvinte:

— Rory. Și. Adelie.

— Da, iar ele erau, Nuala ezită, apoi continuă, ei bine, erau prietenele Lydiei, după cum știi, fără îndoială. Iar Kirstie a

renunțat la prietenele ei.

— Zola? Theo?

— Zola și Theo. Și s-a întâmplat destul de brusc. Însă, serios, lucrurile astea se întâmplă tot timpul, fiica ta are doar șapte ani, este micuță pentru clasa ei.

— OK.

Îmi simt gâtul înțepenit.

— OK, repet eu. OK. Înțeleg.

— Așa că te rog să nu-ți faci griji. N-aș fi menționat lucrurile astea dacă nu m-ai fi întrebat de evoluția lui Kirstie.

— Nu.

— După părerea mea, Sarah, bănuiala mea de profesionist este că micuța Kirstie compensează într-un fel lipsa surorii ei, aproape încercând să fie sora ei, s-o înlocuiască, să tempereze durerea. Prin urmare, de exemplu, și-a dat silința să devină o cititoare mai bună, să recupereze acel handicap. Nu sunt un psiholog de copii, dar, după cum înțeleg situația, se poate ca lucrul acesta să nu fie ieșit din comun.

— Nu. Nu. Da.

— Și toți copiii jelesc în felul lor. Probabil că asta este doar o parte din procesul de vindecare. Așadar, când plecați? Foarte curând, nu-i așa?

— Da, răspund eu. În weekendul acesta.

Simt cum telefonul îmi devine greu în mână.

Privesc casele elegante de peste drum; mașinile parcate și strălucind sub felinarele stradale. Amurgul este deplin. Cerul este senin. Pot vedea toate luminile avioanelor care zboară deasupra Londrei, asemenea unor scântei roșii: ridicându-se dintr-un foc imens și invizibil.

4.

Angus Moorcroft parcă lângă hotelul Selkie, coborî din mașina ieftină și micuță – închiriată cu o noapte înainte la aeroportul din Inverness – și aruncă o privire dincolo de limbile de nămol rămase în urma fluxului și de apa liniștită, spre Torran. Cerul era lipsit de nori, lăsând soarele nordic să se vadă, într-o zi rece de noiembrie. În ciuda limpezimii aerului, căsuța era abia vizibilă, dincolo de stâncile verzui, cu farul alb în spatele său.

Cu o mână ferindu-și ochii de soare, Angus privi cruciș spre noua casă a familiei lui. Și iată că o a doua mașină îi întrerupse gândurile, oprindu-se cu un scârțâit și parcând. Un Renault vechi, albastru.

Prietenul lui, Josh Freedland, ieși din mașină. Purta un pulover Arran gros și blugi ușor decolorați de praf de granit, ardezie sau marmură. Angus îi făcu un semn cu mâna și-și privi rapid propriii blugi. Va simți în curând lipsa costumelor elegante și a cravatelor din mătase.

Josh se apropie de el.

— Colonistul alb a ajuns!

Cei doi bărbați se îmbrățișară, bătându-se pe spate. Angus își ceru scuze pentru întârziere, deoarece pierduse primul zbor, și Josh îi spuse să nu-și facă griji.

Acel răspuns declanșă o anumită ironie în mintea lui Angus. Nu de mult Josh era cel care întârzia întotdeauna. Când Josh era cel mai de neîncredere om din Marea Britanie. Oricum, totul se schimbă.

În același timp, își întoarseră privirile spre canalul Sleat.

— Știi, uitasem cât de frumos este, șopti Angus.

— Când a fost *ultima* dată când ai fost aici?

— Cu tine. Și gașca. În acea ultimă vacanță de vară.

— Serios? zâmbi Josh, sincer surprins. „Drogat peste bord! Drogat peste bord!”

Era o vorbă din acea vacanță memorabilă: niște puștani de facultate care veniseră acolo, pe insula bunicii lui Angus. Petrecuseră un weekend de neuitat și băuseră prea mult, râseseră prea mult. Fuseseră insuportabili și zgomotoși, enervându-i pe localnici și distrându-se din plin. Aproape scufundaseră barca în timp ce vâsliseră înapoi din Selkie, în lumina vineție a amurgului de vară: apusul care nu se întuneca niciodată complet. Focile ieșiseră să-i privească. „Drogat peste bord” luase naștere în urma unui episod spectaculos în care Josh, euforic și amețit de Ecstasy, încercase să îmbrățișeze o

focă și căzuse în apa rece și neagră – la aproape unsprezece noaptea.

Fusese un accident care putea fi fatal, însă ei aveau douăzeci și unu de ani și erau, în mod evident, nemuritori. Așa că Josh doar a înotat până la insulă, îmbrăcat, și apoi s-au îmbătat din nou, în acea căsuță ciudată și frumoasă a paznicului farului.

— Cât timp a trecut de atunci? Cincisprezece ani? Dumnezeule!

Josh începu să sporovăiască, ținându-și mâinile în buzunare. Vântul rece îi ciufulea părul roșcovan de evreu.

— Dar ne-am distrat, nu-i așa? Tot cidrul ăla pe care l-am băut în Coruisk. I-ai mai văzut pe cei din gașcă?

— Nu prea des.

Angus ar fi putut adăuga *din motive evidente*. Însă nu fu nevoit. Josh cunoștea situația.

În acel ultim an, după moartea Lydiei, Angus apelase la Josh, mai presus de oricine: pentru convorbiri telefonice îndelungate de consolare și întrevederea stânjenitoare din pub, când Josh venise în Londra. Iar Josh își făcuse datoria, ascultându-l pe Angus vorbind despre Lydia. Vorbind până când cuvintele se transformaseră în scuipat, până când vorbele deveniseră un lichid fizic ce i se scurgea din gură; vorbind până când whisky-ul și somnul șterseseră totul.

Josh era singurul bărbat care-l văzuse pe Angus plângând cu adevărat moartea fiicei lui, într-o seară întunecată și îngrozitoare, când floarea suferinței se deschisese și înflorise. Un subiect tabu fusese încălcat în acea seară, poate într-un sens bun. Un bărbat plângând în fața unui bărbat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și cu nasul curgându-i.

Și în acel moment, lângă hotelul Selkie?

Josh verifica niște mesaje pe telefon. Angus studie încă o dată îndepărtata Insulă Torran. Era cale lungă printre limbile de nămol, insula era mult mai departe decât își amintea. Va trebui să meargă în josul plajei, apoi să ocolească Insula Salmadair și pe urmă să traverseze digul către insula mai mică, secundară, Torran. Avea să-i ia cel puțin treizeci sau patruzeci de minute.

Iar acea distanță de mers pe jos conta, pentru că vechea barcă prevăzută cu vâsle de pe insulă putrezise de multă vreme. Ceea ce însemna că ei n-aveau barcă. Iar până când își vor cumpăra o barcă nouă, el, Sarah și Kirstie vor fi nevoiți să parcurgă pe jos acele limbi umede, alunecoase și înșelătoare de pământ pentru a ajunge pe insulă. Și puteau face acel lucru doar în timpul fluxului.

— Cunoști pe cineva cu vreo barcă ieftină? De vânzare?

Josh ridică privirea din telefon.

— Amice, n-ai făcut rost de-o *barcă*?

— Nu.

— Gus, haide! Serios? Cum poți trăi pe Torran fără o barcă?

— Nu putem. Însă va trebui s-o facem până cumpăr una. Iar banii sunt o problemă.

— Pot să te duc cu a mea.

— Nu, vreau să traversez limbile de nămol. Să testez teritoriul.

Prietenul lui Angus scutură din cap, oferindu-i un zâmbet sceptic.

— N-ai uitat că peticele alea de pământ sunt periculoase, nu?

— A. Nu.

— Serios, Gus, noaptea n-ar trebui să traversezi pământul ăla. Chiar și cu o torță, ți-ai putea scrânti o gleznă pe stânci, ai putea rămâne înțepenit în nămol, și atunci, chiar că ai încurcat-o.

— Josh…

— În Skye nimeni nu te poate auzi țipând: jumătate din casele de pe țărm sunt pustii. Case de vacanță. Iarna, când va veni fluxul, rece și fatal, te-ai îneca.

— Josh! Știu toate astea. Este insula mea! Practic, am trăit aici cât am fost mic.

— Dar aproape întotdeauna ai venit în timpul verii, nu? Iarna, zilele au doar cinci ore sau poate nici atât. Amice. Gândește-te la asta. Chiar și *cu* o barcă, Torran poate fi foarte înșelătoare iarna. Puteți rămâne izolați acolo zile întregi.

— Bine. *Aye.* Știu că iernile sunt dure și că nu va fi ușor. Însă nu-mi pasă.

— Sigur. Înțeleg. Cred, râse Josh.

— Deci mi-ai spus la telefon de flux, continuă Angus. În după-amiaza asta?

Josh aruncă o privire spre marea care se retrăgea, apoi spre Angus.

— Ți-am trimis un link pe e-mail mai devreme: programul oficial al fluxului și refluxului în portul Mallaig, cu toate detaliile.

— N-am apucat să verific, am fost numai în mișcare de la micul dejun.

Josh consimți. Își întoarse gânditor privirea spre limbile de nămol și algele care se uscau în bătaia plăpândă a soarelui.

— OK. Deci astăzi refluxul este la ora patru după-amiaza. Ai o oră înainte și una după, maximum. Așa că ne mai rămâne o jumătate de oră să mai pierdem timpul, până pe la trei.

Încă un moment de tăcere se așternu între ei. Angus știa ce urma. Blând, prietenul lui întrebă:

— … ce face Kirstie?

„Desigur. Asta trebuia să întrebi. Ce face Kirstie? *Ce* face Kirstie? Ce ar trebui să răspund?”, chibzui Angus.

Voia să spună adevărul. Cam în urmă cu vreo șase luni, Kirstie începuse să se comporte foarte ciudat. Ceva cu adevărat straniu și îngrijorător se întâmplase cu fiica lui supraviețuitoare: cu persoana ei. Lucrurile decurseseră atât de prost, încât Angus aproape că mersese la un doctor: și apoi, în ultima clipă, el găsise un remediu. Oarecum.

Dar Angus nu putea spune nimănui, nici măcar lui Josh. Mai ales lui Josh, pentru că Josh i-ar zice lui Molly, soția lui, iar Molly și Sarah erau destul de apropiate. Și nu-i putea permite lui Sarah să afle despre asta, nici să-i relateze adevărul. Pur și simplu, n-avea încredere să-i împărtășească lucrul acesta. N-avusese încredere în ea luni întregi, în atât de multe feluri.

Așa că trebuia să recurgă la minciuni. Chiar și cu Josh.

— Kirstie este bine. În situația de față.

— OK. Și Sarah? Este, știi, bine acum? Se simte mai bine?

Încă o întrebare inevitabilă.

— Da. Este bine. Cu toții suntem bine. De-abia așteptăm să ne mutăm, răspunse Angus calm. Kirstie vrea să vadă o sirenă. Sau mai degrabă o focă.

— Ha!

— În fine. Avem timp de pierdut? Bem o cafea?

— Mda. Vei observa câteva schimbări pe-aici, spuse Josh, împingând cu un scârțâit ușa barului.

Nu se înșelă. În timp ce pășiră înăuntru, în hotelul Selkie, Angus privi în jur, surprins.

Vechiul, murdarul și confortabilul pub pescăresc era transformat. Muzica pop de cimpoi fusese înlocuită cu un folk modern la aceleași instrumente – cu *bodhráns*[2] și viori. Podeaua acoperită cu un covor murdar fusese înlocuită cu gresie scumpă, cenușie.

La capătul celălalt al barului, o pancartă scrisă cu cretă anunța „homar”, iar printre cutii cu pliante de la teatrele locale și grămezi de broșuri despre vulturul de mare, o adolescentă dolofană stătea în spatele dozatoarelor de bere, jucându-se supărată cu cercelul din nas – și displăcându-i în mod evident faptul că fu nevoită să ia comanda de cafea a lui Josh.

Schimbarea era impresionantă, însă nu excepțională. Acela era doar un alt hotel-butic și bar-restaurant care țintea spre turiștii bogați aflați în căutarea unei experiențe scoțiene. Nu mai era cârciuma murdară, cu miros de oțet, din urmă cu două decenii.

Totuși, cum era jumătatea lunii noiembrie și era o amiază din timpul săptămânii, localnicii erau singurii clienți în acel

moment.

— Da, amândouă cu lapte, mersi, Jenny.

Angus aruncă o privire spre colțul barului. Cinci bărbați de vârste diferite și cu pulovere identice stăteau la o masă mare și rotundă, din lemn. Altfel, barul era pustiu. Bărbații rămaseră tăcuți în timp ce se uitară, la rândul lor, la Angus pe deasupra halbelor cu bere.

Pe urmă se întoarseră unii spre alții, ca niște complotiști, și-și reluară discuția. Într-o limbă foarte străină.

Angus încercă să nu se holbeze. În schimb, îl întrebă pe Josh:

— Gaelică?

— Mda. O auzi destul de des zilele astea în Sleat, este un nou colegiu gaelic în josul drumului. Și este predată și în școli, normal, răspunse Josh rânjind discret. Dar pun *pariu* că vorbeau engleză înainte să intrăm. O fac în spirit de glumă, ca să-i enerveze pe nou-veniți.

Josh ridică o mână și o flutură spre unul dintre bărbați, un tip solid, chipeș și cu barbă, cam de vreo patruzeci și cinci de ani.

— Gordon. Am zis bine?

Gordon se întoarse și-i zâmbi, la rândul lui, foarte tăcut.

Tobă irlandeză (n.tr.).

— Ziua bună, Joshua. Ziua bună. *Ciamar a tha thu fhein*?

— Absolut. Mătușa mea a fost lovită de fulger, răspunse calm Josh. Gordon, *știi* că n-o să mă învăț niciodată minte.

— *Aye*. Însă poate o să încerci într-o zi, Josh.

— Bine, o s-o fac, promit. Haide să ne vedem curând, ca să mai stăm de vorbă!

Cafelele sosiră, aduse de barmanița plictisită. Angus privi ceșcuțele delicate în mâinile aspre și roșii, de zidar ale lui Josh.

Angus tânjea după un pahar cu whisky. Se presupunea că în Scoția se bea whisky, așa era de așteptat. Totuși, se simțea jenat să bea alcool la amiază, cu prietenul lui, Josh, care era treaz.

Era un sentiment ușor paradoxal: deoarece Josh Freedland nu fusese întotdeauna treaz. Existase o vreme când Josh fusese exact opusul. În timp ce restul găștii din facultate – inclusiv Angus – se mai jucase puțin cu droguri, apoi se plictisise și se întorsese la băutură, Josh evoluase de la consumul de pastile la petreceri la dependență serioasă de heroină, pe urmă căzu într-un hău negru. Pe parcursul câtorva ani se părea că Josh se îndrepta spre un eșec total sau mai rău – și nimeni nu-l putea salva, oricât de mult ar fi încercat, mai ales Angus.

Dar apoi, brusc, la vârsta de treizeci de ani, Josh *se* salvase. Cu Narcomanii Anonimi (NA).

Și se întorsese la sobrietate așa cum se apucase de droguri: cu o implicare totală. Își încheiase cele șaizeci de întâlniri în șaizeci de zile. Completase programul în doisprezece pași și se lăsase în grija unei forțe superioare. Apoi întâlnise o tânără drăguță și bogată într-o reuniune la NA, în Notting Hill, Molly Margettson, o dependentă de cocaină, însă se repunea pe picioare, ca Josh.

Se îndrăgostiseră rapid și, curând după aceea, Josh și Molly se căsătoriseră, în cadrul unei ceremonii restrânse, pe urmă plecaseră din Londra, îndreptându-se spre nord. Folosiseră banii pe care-i obținuseră din vânzarea apartamentului ei din Holland Park pentru a cumpăra o casă foarte drăguță în Sleat, chiar pe malul apei, la o jumătate de kilometru de hotelul Selkie, în mijlocul locului pe care ei toți îl iubiseră: aproape de insula bunicii lui Angus.

Minunatul Sound of Sleat, cel mai frumos loc de pe fața pământului.

În prezent Josh era zidar și Molly, în mod remarcabil, o gospodină și o femeie de afaceri: câștiga decent vânzând fructe și gemuri, miere și condimente. De asemenea, picta uneori.

Angus privi gânditor în jur. După ani întregi în care-i păruse rău pentru Josh, adevărul era că în acel moment îl invidia. Deși era fericit pentru Josh și Molly, era gelos pe simplitatea vieții lor. Nimic în afară de aer, pietre, cer, sticlă, sare, stâncă și mare. Și miere de iarbă-neagră din Hebride. Și Angus își dorea acea simplitate, voia să șteargă cu buretele complexitățile orașului și să se afunde în curățenie și simplitate. Aer proaspăt, hrană adevărată, vânt aspru pe față.

Cei doi prieteni merseră la o masă singuratică, departe de Gordon și de camarazii lui vorbitori de gaelică. Josh se așeză și sorbi din cafea, apoi vorbi, zâmbind și el cu un aer conspirativ:

— Acela era Gordon Fraser. Face de toate, repară diverse din Kylerhea până în Ardvasar. Prăjitoare de pâine, bărci și soții singure. Dacă ai nevoie de o barcă, probabil că te-ar putea ajuta.

— Da, îmi amintesc de el. Cred, replică Angus ridicând din umeri.

Oare chiar își amintea? Cât de multe își putea aminti din acele timpuri îndepărtate? Adevărul era că încă era șocat de cât de mult greșise în estimarea apropierii Insulei Torran de continent. Ce altceva își mai amintise greșit? Ce altceva uitase?

Și mai important, dacă memoria lui pe termen lung nu era de încredere, cât de solidă era judecata lui? Avea încredere în el însuși să trăiască în pace cu Sarah pe insula aceea? Putea fi

foarte dificil, mai ales dacă ea deschidea cutiile, făcând lumină în întuneric. Și dacă ea îl mințea? Din nou?

Voia să se gândească la altceva.

— Deci, Josh, cât de mult s-a schimbat? A șubrezit? Torran?

— Căsuța? întrebă Josh ridicând și el din umeri. Păi, chiar ar *trebui* să te pregătești, amice. După cum ți-am zis la telefon, am făcut tot ce-am putut ca să fiu cu ochii pe ea. La fel și Gordon – a iubit-o pe bunica ta – și pescarii locali. Oricum, nu este într-o stare prea bună, nu pot să neg asta.

— Dar… paznicii farului?

— Nu, clătină din cap Josh. Ei vin o dată la două săptămâni, lustruiesc o lentilă, repară o baterie, gata treaba, și pleacă înapoi în Selkie pentru un pahar.

— OK.

— Am făcut cu toții ce-am putut, dar, știi și tu, viața este complicată, omule. Lui Molly nu-i place să folosească singură barca. Iar bunica ta a încetat să mai vină aici în urmă cu patru ani, așa că de atunci căsuța n-a mai fost locuită deloc.

— E ceva timp de-atunci.

— Da, amice. Patru ierni lungi, ca iernile din Hebride, nu? Umezeala, mucegaiul și vântul au făcut ravagii mari, oftă Josh, pe urmă se înveseli. Deși ați avut niște intruși acolo pentru o vreme, vara trecută.

— Serios?

— Da. De fapt, erau chiar OK. Doi băieți, două fete, au fost ca niște paznici. Copii, studenți. Și într-o noapte au venit la hotelul Selkie, foarte curajoși. Gordon și băieții le-au spus toate poveștile – Torran era bântuită – și s-au speriat. Au plecat în dimineața următoare. N-au făcut așa multe pagube. Totuși au ars o mare parte din lemnul de foc al bunicii tale. Niște afurisiți de londonezi!

Angus recunoscu ironia. Își aminti când el și gașca din Londra fuseseră la fel: stând în acel pub, ascultând poveștile populare din Skye, istorisite de localnici, însă acele povești aveau rostul de a face nopțile lungi de iarnă să treacă în mod plăcut. Bunica lui spusese și ea acele povești despre Skye. *Văduva din Portree. Teama care mergea în întuneric.* Și, desigur, Gruagach – părul ei era alb ca zăpada…

— De ce n-ai mai venit de atunci?

— Poftim?

— Au trecut cincisprezece ani afurisiți de când n-ai mai fost aici, insistă Josh. De ce?

Angus se încruntă, apoi oftă. Era o întrebare bună, una pe care și-o pusese și el. Se luptă să găsească un răspuns și zise:

— Nu știu. Nu chiar. Poate că Torran a devenit un fel de simbol. Un loc în care mă voi întoarce într-o zi. Paradisul

pierdut. Mai e și la vreo cinci milioane de kilometri distanță. Am tot vrut să vin, dar, firește…

Și iat-o din nou, pauza fatală.

— Pe urmă le-am avut pe fete, gemenele. Și asta a schimbat totul. Insulă scoțiană friguroasă cu copii plângăcioși? Bebeluși? Oarecum descurajator. Vei înțelege, Josh, când vei avea copii cu Molly.

— *Dacă* vom avea copii, clătină din cap Josh, apoi își coborî privirea pe petele de cafea de pe ceașca lui. Dacă.

Se lăsă o tăcere amară. Un bărbat jelindu-și copilul pierdut, un alt bărbat jelind copiii pe care încă nu-i avea.

Angus bău ultima gură de cafea călduță. Se întoarse pe bancheta inconfortabilă din lemn și aruncă o privire pe fereastră, cu sticla groasă și rezistentă la vânt.

Geamul deforma frumusețea Insulei Torran, făcând-o să pară urâtă. De acolo părea un peisaj răutăcios, murdar și grosolan. Se gândi la chipul lui Sarah, în semiîntunericul din pod, deformat de lumina difuză, în timp ce ea căuta prin cutii.

Trebuia să pună capăt acelei situații.

— Probabil că apa s-a retras acum, așa că ai două ore, maximum, adăugă Josh. *Sigur* nu vrei să vin cu tine sau să te duc până acolo cu barca?

— Nu. Vreau să lipăi prin nămol până acolo.

Ieșiră amândoi din pub în aerul rece. Vântul se întețise în timpul refluxului. Angus îi făcu apoi cu mâna lui Josh – „Vin mâine pe la voi” – când mașina acestuia demară, împroșcând nămol în jur.

Deschizând portbagajul, Angus își scoase rucsacul. Și-l pregătise cu grijă în acea dimineață, la ieftinul hotel Inverness, astfel că avea tot ce-i trebuia pentru o noapte pe insulă. A doua zi putea cumpăra diverse lucruri. În seara aceea trebuia doar să ajungă acolo.

Dincolo de limbile de nămol.

Avu un moment în care-l mustră conștiința: ca și cum cineva îl privea batjocoritor în timp ce-și ajusta bretelele rucsacului, distribuind în mod egal greutatea. Privi instinctiv în jur – căutând chipuri la ferestre, copii arătându-l cu degetul și râzând. Copacii dezgoliți și casele tăcute îl priveau la rândul lor. Era singurul om care se vedea pe acolo. Și trebuia să plece.

Drumul ducea direct din parcarea hotelului Selkie spre niște trepte din piatră, acoperite cu mușchi și foarte degradate. Urmă ruta. La capătul treptelor, drumul vira pe lângă un șir de bărci din lemn – cu velele ridicate pe catarg, în siguranță în fața furtunilor iernii care se apropia. Pe urmă drumul dispărea într-un labirint de stânci verzui și pogoane cenușii de nămol împuțit. Avea să-i ia cel puțin o jumătate de oră.

Iar telefonul îi suna.

Minunându-se de faptul că avea semnal – sperând vag și în zadar că exista vreun turn de telefonie mobilă pe Torran –, își lăsă rucsacul pe pietre și-și scoase telefonul din buzunarul blugilor.

Pe ecran scria *Sarah.*

Angus răspunse. Era al patrulea apel de la soția lui în acea zi.

— Alo?

— Ai ajuns acolo?

— Încerc. Tocmai mă pregăteam să traversez. Sunt la Ornsay. M-am văzut cu Josh.

— Bine, și cum este?

— Nu știu, iubito. Ți-am zis, încă n-am ajuns acolo. Uite, te sun eu de îndată ce pot.

— Bine, da, scuze. Ha!

Râsul ei era fals. Angus își putea da seama de acel lucru chiar și la telefon, de la șapte sute de kilometri depărtare.

— Sarah, ești bine?

O ezitare. O pauză distinctă, clară.

— Da, Gus. Sunt puțin agitată. Știi? Atâta tot…

Ea făcu încă o pauză. El se încruntă. Încotro se îndrepta discuția? Trebuia să-și distragă soția, s-o facă să se concentreze asupra viitorului.

— Insula arată minunat, Sarah, adăugă Angus foarte precaut. La fel de frumoasă cum o știam. Mai frumoasă. N-am făcut o greșeală. Aveam dreptate să ne mutăm aici.

— OK. Bun. Scuze. Trăncănesc anapoda, sunt atât de multe de împachetat!

Anxietatea lui Sarah era încă prezentă, stând la pândă. Angus își dădu seama de asta. Ceea ce însemna că trebuia totuși s-o întrebe, chiar dacă nu voia să primească vreun răspuns.

— Ce face Kirstie?

— Este bine, este…

— Ce?

— Ah. Nu e nimic.

— Poftim?

— Nu e nimic. Nimic.

— Nu, Sarah, în mod sigur este ceva. Ce s-a întâmplat?

Angus își înăbuși sentimentul de frustrare. Aceea era o altă strategie conversațională a tăcutei lui soții: să facă o aluzie neliniștitoare, apoi să spună „Nu e nimic”. Să-l forțeze să scoată cu cleștele informațiile de la ea, astfel încât el să se simtă vinovat și rău – chiar când *nu* voia să știe informațiile. Ca în acel moment.

Tactica în speță îl scotea din minți în ultima vreme. Îl făcea să se simtă de-a dreptul furios.

— Sarah? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Păi, ea…

Încă o pauză lungă și exasperantă curmă dialogul. Angus rezistă tentației de a striga: „Ce dracu' s-a întâmplat?"

În cele din urmă, Sarah răspunse:

— Noaptea trecută. A mai avut un coșmar.

Răspunsul fu o ușurare pentru Angus, dacă nu mai mult. Doar un coșmar? Asta era tot?

— Bine. Încă un vis urât.

— Da.

— Același?

— Da.

Din nou tăcerea specifică soției lui.

— Cel cu camera: este captivă în camera aia albă, cu toate fețele alea privind-o, holbându-se la ea. Este aproape întotdeauna același coșmar. De ce, oare?

— Habar n-am, Sarah, însă ceea ce știu e că va înceta. În curând. Mai ții minte ce ne-au spus la Centrul Anna Freud? Că ăsta este unul dintre motivele pentru care ne mutăm. Loc nou, vise noi. Început nou. Fără amintiri.

— Bine, da, desigur. Haide să vorbim mâine!

— Da. Te iubesc.

— Și eu.

Angus se încruntă din pricina propriilor cuvinte și închise telefonul. Îl vârî în buzunar, pe urmă își puse din nou rucsacul greoi în spate. Se simțea ca un alpinist străduindu-se să atingă un vârf montan. Putea auzi clinchetul unei sticle de vin înăuntru, lovindu-se de ceva dur. Poate de briceagul lui elvețian.

Își croi drum printre stânci și nisip, încercând să descopere cea mai sigură rută. Aerul mirosea puternic a alge putrezite. Pescărușii zburau în cercuri deasupra lui, țipând și sâcâindu-l. Certându-l pentru ceva ce nu făcuse.

Mareea se retrăsese, expunând lanțuri vechi din metal, îngropate în nămol, legate de balize din plastic. Case văruite în alb îl priveau cu indiferență de pe țărmul împădurit al insulei principale din Skye, în dreapta lui. În stânga, Salmadair era ca un dom din stâncă și iarbă, înconjurat de pini posomorâți; putea vedea acoperișul acelei case mari și pustii, în Salmadair, deținută de miliardarul acela suedez.

Josh îi relatase lui Angus tot despre Karlssen. Cum venea acolo doar câteva săptămâni în timpul verii, pentru vânătoare și navigație și, de asemenea, faimoasele priveliști asupra canalului Sleat: către apele din Loch Hourn și Loch Nevis, iar

între ele masivul vast Knoydart, cu dealurile acoperite cu zăpadă și gheață.

În timp ce înainta târându-și picioarele, cocoșat sub greutatea rucsacului, ridica adesea capul pentru a privi acele dealuri melancolice. Impunătoarele vârfuri ale lanțului muntos Knoydart, ultima regiune cu adevărat sălbatică din vestul Europei. Inspectând priveliștea, își dădu seama că încă își putea aminti clar numele vârfurilor enigmatice ale lanțului muntos Knoydart. Bunica lui îl învățase de-atâtea ori; Sgurr an Fhuarain, Sgurr Mor, Fraoch Bheinn.

Era o poezie. Angus nu era vreun fan al poeziei, și totuși, acel loc era o poezie.

Sgurr an Fhuarain, Sgurr Mor, Fraoch Bheinn.

Continuă să meargă.

Tăcerea era pătrunzătoare. Un regat al liniștii. Nicio barcă ieșită la pescuit, niciun om plimbându-se, niciun motor întrerupând tăcerea.

Merse și transpiră, și aproape alunecă. Se minună de liniștea lipsită de vânt a după-amiezii; era o zi atât de calmă și de limpede, încât zărea ultimul feribot în depărtarea albastră, îndreptându-se dinspre Armadale spre Mallaig.

Multe case, ascunse printre pini și scoruși de munte, aveau obloanele trase, pregătite pentru iarnă. Asta explica tăcerea, acel sentiment de singurătate. Într-un fel, acea peninsulă adăpostită și uimitoare din sudul Insulei Skye semăna din ce în ce mai mult cu unul dintre cele mai bogate districte ale Londrei: pustiită de propriile oportunități, folosită de cei bogați doar pentru câteva zile pe an. O oportunitate de investiție. Un loc în care să-ți depozitezi banii. Alte părți mai puțin atrăgătoare din Hebride aveau, în mod paradoxal, mai multă viață, deoarece acolo casele erau mai ieftine.

Acel loc era blestemat de propria frumusețe.

Însă încă *era* minunat. Și, totodată, se întuneca.

Drumul îi luă cincizeci de minute dificile, pentru că nămolul cenușiu i se lipea de bocanci, încetinindu-l, și fiindcă la un moment dat o luase în direcția greșită. Pornise spre Salmadair, îndreptându-se în mod inconștient spre casa miliardarului, cu acea sufragerie uriașă cu pereți din sticlă, care i se înălță brusc înainte în lumina amurgului, protejată de gardul ruginit din sârmă ghimpată.

O luase pe drumul greșit, spre stânga. În loc să ocolească plaja plină de pietre din Salmadair.

Își aminti avertismentele lui Josh despre limbile de noroi în timpul nopții. Puteai muri acolo. Oamenii mor.

Dar câți muriseră cu adevărat? Unul pe an? Unul la zece ani? Era încă mult mai sigur decât să traversezi o stradă în

Londra. Acel loc era lipsit de infracțiuni; aerul era curat și bun. Era un loc mult mai sigur pentru copii. Mai sigur pentru Kirstie.

Înaintând printre tufele de grozamă, care invadau treptat poteca bătătorită, escaladă câteva stânci foarte alunecoase, acoperite de ciripede, care-i zgâriară degetele. Mâinile începură să-i sângereze puțin. Angus era julit și epuizat. Vântul nordic avea un iz de găinaț de pescăruși și alge brune, combinat, poate, și cu mirosul de lemn de pin proaspăt tăiat, purtat de briză tocmai din Scoraig și Assynt.

Angus aproape ajunsese. În ultimele sclipiri ale amiezii, vedea drumul pavat cu pietre cenușii, presărat pe alocuri cu cochilii sfărâmate de crab. O conductă verde și subțire șerpuia de-a lungul potecii spre Torran, fiind pe alocuri îngropată în nisip. Recunoscu și conducta de apă, la fel cum recunoscu și acea porțiune a drumului, își aminti cum mergea pe acolo când era mic și apoi adolescent. Și în acel moment era iar acolo.

Farul, casa se zăreau dincolo de drum, în ultima rază rece de soare. Peste câteva minute, va călca pragul și va intra în noua lui casă. Unde familia lui avea să trăiască, atât cât îi permiteau condițiile.

Din reflex, își verifică telefonul. Fără semnal. Desigur. La ce se aștepta?! Insula era izolată și pustie, un loc uitat de lume cum rar găseai în Marea Britanie.

În timp ce porni spre casa paznicului farului, se întoarse și privi din nou spre limbile de nămol.

Da. Cât mai departe posibil. Asta era bine. Se bucura că-și lămurise soția să ia decizia de a se muta acolo: în plus, era bucuros că o convinsese să creadă că era alegerea ei. Angus își dorise de luni întregi ca familia lui să plece departe de tot, și iată că reușise. Pe Torran aveau să fie, în sfârșit, în siguranță. Fără întrebări din partea oamenilor. Fără vecini băgăcioși. Fără prieteni și rude. Fără poliție.

5.

Kirstie.

Ridic privirea și văd chipul lui Kirstie, nepăsător și posomorât, în oglinda retrovizoare.

— Aproape am ajuns, scumpo!

Am tot spus lucrul ăsta încă de când am ieșit din Glasgow și adevărul este că, atunci când am ajuns în Glasgow, am crezut că „aproape am ajuns”, părea atât de aproape pe Google Maps; traversaserăm jumătate din Scoția, nu-i așa? Uite, nu poate să mai dureze așa mult. Doar încă cinci centimetri.

În schimb, asemenea unei povești groaznice fără sfârșit, spusă de un narator plictisitor, drumul continuase și tot continuase. Și iată-ne pierdute prin șesul palid din Rannoch Moor.

Trebuie să-mi reamintesc de ce suntem aici.

În urmă cu două zile, Angus voia să dea bani pe care nu-i aveam ca să zburăm cu avionul până în Inverness, de unde el ar fi trebuit să ne preia, și să lăsăm toată treaba mutării pe seama oamenilor angajați în acest scop.

Însă mi se părea că astfel am trișa – ceva din mine voia să parcurgă toată distanța aceea, împreună cu Kirstie și Beany, iar cineva trebuia să aducă mașina, mai devreme sau mai târziu. Așa că insistasem ca împreună cu Kirstie să fac întreaga călătorie, de la colțul străzii noastre până în capătul celălalt al Marii Britanii, ca să ne întâlnim cu Angus în parcarea de la Selkie, în Ornsay, cu renumita priveliște spre Torran.

Acum regret.

Totul este atât de vast și de sumbru! Rannoch Moor este o întindere de verde și cenușiu deprimant, glaciară la origine, probabil. Pârâuri murdare, maronii din pricina turbei, despart pajiștile acide; pe alocuri, peisajul arată de parcă turba a fost smulsă și apoi cusută la loc.

Arunc o privire spre Kirstie în oglinda retrovizoare, pe urmă la mine însămi.

Chiar nu vreau, dar trebuie să fac asta: să reiau toate faptele de la capăt, din nou. *Trebuie* să-mi dau seama ce se petrece cu Kirstie și dacă totul este din cauza accidentului, a acelei rupturi groaznice în viețile noastre.

Așadar, era o seară de vară în Instow. Tata și mama se retrăseseră în micuțul oraș Instow, pe coasta nordică din Devon, în urmă cu aproape zece ani. Strânseseră suficienți bani datorită carierei tatălui meu, cât să cumpere o casă destul de mare, cu priveliște spre râul leneș, chiar în punctul în care devenea un estuar.

Casa era înaltă, cu trei etaje și balcoane, profitând la maximum de priveliște. Avea o grădină potrivită, cu o pajiște micuță în spate. De la ultimul etaj puteai zări frânturi de mare între promontoriile verzi, bărci cu pânze roșii îndreptându-se spre Canalul Bristol.

Încă de la început mi-a plăcut alegerea părinților mei, Instow. Era o casă drăguță, într-un orășel drăguț. Barurile locale erau pline cu marinari și proprietari de iahturi, și totuși, nu erau aroganți. Clima era blândă pentru Anglia, mângâiată de brizele din sud-vest. Puteai merge la pescuit de crabi lângă debarcader, cu șuncă și sfoară.

În mod inevitabil, Instow a devenit curând casa noastră de vacanță. O ascunzătoare destul de ieftină și convenabilă pentru mine și Angus și un loc în care le puteam duce pe fete, știind că aveau să fie supravegheate de bunicii lor, îndrăgostiți nebunește de ele.

Iar ai mei chiar erau îndrăgostiți. În mare parte pentru că gemenele erau atât de drăguțe și de adorabile – când nu se certau – și parțial fiindcă fratele meu mai mic, un pierde-vară, umbla prin lume, fără probabilitatea de a se stabili cândva la casa lui. Așadar, gemenele reprezentau apogeul. Singurele nepoate de care ai mei se puteau bucura.

Drept urmare, tata era mereu nerăbdător să ne luăm vacanță și să mergem acolo, iar mama mea americancă, Amy – timidă, tăcută, rezervată, ca și mine –, era aproape la fel de nerăbdătoare.

Așadar, când m-a sunat tata și m-a întrebat cu nonșalanță unde aveam de gând să ne petrecem vara, am fost imediat de acord: încă o vacanță în Instow, a șaptea sau a opta. Fuseseră prea multe ca să le mai ținem șirul. Însă zilele acelea lipsite de grija copiilor erau atât de tentante! Acele nopți de somn pentru niște adulți în vacanță, în timp ce gemenele plecau la plimbare cu bunica și bunicul.

Iar aceea a fost prima noapte din ultima vacanță.

Plecasem dimineața cu fetele, cu mașina. Angus era prins în Londra, dar urma să ajungă mai târziu. Mama și tata ieșiseră în oraș, ca să bea ceva. După ce am ajuns, am stat în bucătăria spațioasă și aerisită, locul în care se petrecea totul în casa părinților mei, deoarece avea una dintre cele mai bune vederi – și o minunată masă mare. Totul era liniștit. Citeam o carte și beam ceai; seara era lungă și frumoasă: cerul albastru-rozaliu se arcuia deasupra portului și promontoriilor. Gemenele, deja arse de soare după o amiază petrecută la plajă, se jucau în grădină, credeam eu. Totul era SIGUR.

Apoi am auzit țipătul uneia din fete.

Acel țipăt care nu se va stinge niciodată. Care nu mă va părăsi niciodată.

Niciodată.

Aici, în Rannoch Moor, strâng tare de volan și accelerez. De parcă aș putea să depășesc groaza trecutului și s-o las în urmă, în oglinda retrovizoare.

Ce s-a întâmplat pe urmă? Există vreun indiciu care ne-a scăpat, care ar rezolva acest puzzle groaznic?

Pentru o secundă, stând în acea bucătărie, n-am înțeles nimic. Se presupunea că fetele erau în grădină, bucurându-se de căldura apatică a verii, însă acel țipăt îngrozitor venea de la *etaj*. Așa că am rupt-o orbește pe scări, panicată, după aceea am gonit pe palier și le-am căutat – nu erau acolo, nu acolo, *nu acolo* –, și am știut, cumva am știut, și am alergat spre celălalt dormitor cu balcon. La o înălțime de șase metri.

Balcoane afurisite! La Instow le uram: toate ferestrele le aveau. Și Angus le ura.

Mereu le-am spus gemenelor să nu se apropie de ele; balustradele din fier erau prea joase, fie că erai adult sau copil. Totuși erau atât de tentante! Deoarece toate aveau acele priveliști minunate asupra râului. Mamei îi plăcea să stea pe balcon și să citească thrillere suedeze, bând Chardonnay de la supermarket.

Deci am alergat grăbită pe scări, balcoanele fiind cele care-mi dădeau un presentiment groaznic, și când am intrat în dormitor, am văzut silueta uneia din fete, îmbrăcată în alb, stând pe balcon și țipând.

Ironia este că arăta atât de frumoasă în acel moment! Părul îi era aprins de soarele care apunea: avea un halou glorios și strălucitor – arăta precum un copil din Biblie într-o carte cu ilustrații victoriene, chiar în timp ce țipa îngrozită.

— Mami, mami, vino repede, Lydie-lo, Lydie-lo a căzut, mami, ajut-o, MAMI!

Pentru o secundă, am rămas paralizată. Holbându-mă la ea.

Apoi, învingându-mi panica, am privit peste balustradă.

Și, da, acolo era fiica mea – zdrobită, acolo, pe verandă, sângele curgându-i din gură, roșu și sclipitor. Arăta ca o svastică sau ca o icoană a unui om decăzut, cu brațele și picioarele întinse. Un simbol.

Am știut că Lydia n-avea nicio șansă de îndată ce i-am văzut corpul în poziția aceea nefirească, dar am alergat grăbită la parter, i-am îmbrățișat umerii calzi și i-am căutat pulsul. Iar exact în acel moment, mama și tata mergeau pe alee, întorcându-se de la bar: îndreptându-se direct spre acel tablou groaznic. S-au oprit și s-au holbat uimiți la noi – pe urmă mama a țipat, iar tata a sunat disperat după o ambulanță, apoi

ne-am contrazis dacă s-o mutăm sau nu pe Lydia, și mama a țipat din nou.

Am plecat cu toții plângând la spital și am vorbit cu doctori care erau absurd de tineri, cu tineri și tinere în halate albe, cu acel licăr de rușine în ochi. Șoptindu-și rugăciunile.

Hematom subdural acut, traume severe și fracturi radiale, hemoragie retiniană…

La un moment dat, care mi s-a părut îngrozitor, Lydia și-a recăpătat cunoștința. Angus sosise doar ca să fie cuprins de aceeași groază, deci eram cu toții în salon – Angus și cu mine, tata, toți doctorii și toate asistentele – și fiica mea s-a mișcat puțin, iar ochii i s-au deschis încet, și avea tuburi în gură, și ne-a privit, cu regret și melancolie, de parcă și-ar fi luat rămas-bun, pe urmă și-a pierdut din nou cunoștința. Și nu s-a mai întors.

Urăsc amintirile astea. Îmi amintesc cum o doctoră și-a înăbușit în mod evident un căscat în timp ce vorbea cu noi, după ce Lydia a fost declarată moartă. Probabil că avusese o tură lungă. Un alt doctor a spus că am fost „ghinioniști”.

Și, oricât de oribil ar suna, doctorul avea, tehnic, dreptate, după cum am descoperit multe săptămâni mai târziu – când mi-am recăpătat capacitatea psihică de a tasta cuvinte într-un motor de căutare. Cei mai mulți copii mici supraviețuiesc unei căderi de la mai puțin de zece, chiar doisprezece metri. Lydia a fost ghinionistă. Noi am fost ghinioniști. Căderea ei a fost stângace. Iar această descoperire a înrăutățit situația, a făcut sentimentul de vinovăție și mai insuportabil. Lydia a murit pentru că am fost ghinioniști și n-am supravegheat-o așa cum trebuia.

Vreau să închid ochii, în acest moment, să blochez lumea. Însă nu pot, conduc. Așa că-mi văd de drum. Punând la îndoială lumea, memoria, realitatea.

Cine era fata care a căzut? Este posibil s-o fi identificat greșit?

Motivul inițial și semnificativ pentru care am crezut că Lydia căzuse era că geamăna care a supraviețuit *mi-a spus asta.*

„Mami, mami, vino repede, Lydie-lo, Lydie-lo a căzut…”

Și, în mod firesc, când ea a zis acest lucru, am crezut-o pe cuvânt. Deoarece nu exista o modalitate imediată de a le diferenția. Și fetele erau îmbrăcate atât de drăguț și identic în acea zi! În rochițe albe. Fără albastru sau galben.

Aceasta nu fusese ideea mea, ci chiar a gemenelor. Cu câteva luni înainte de acea vacanță, ne rugaseră – ne ceruseră – să le îmbrăcăm la fel, să le tundem la fel, să le facem să arate la fel. „Mami, vino și stai între mine, ca să ne citești”. Ca și

cum ar fi vrut să fie reabsorbite una în cealaltă. De parcă se săturaseră să fie două persoane distincte. Într-adevăr, uneori gemenele se trezeau, în acele ultime luni, și ne spuneau că au avut exact același vis. Nu știam dacă să le cred sau nu. Nici acum nu știu. Este posibil? Ca gemenii să aibă aceleași vise?

Este?

Apăsând pedala de accelerație, virez și gonesc înainte, ca și cum aș putea afla acel răspuns pe coastă. Dar, cu siguranță, acel răspuns nu poate fi altundeva decât în mintea mea.

Angus și cu mine am fost de acord cu dorința impulsivă a gemenelor de a fi îmbrăcate la fel, deoarece am crezut că era doar o fază, cum fuseseră istericalele sau când le crescuseră dinții; și, în plus, era destul de ușor, deja, să le diferențiem după personalitățile lor. După modurile diferite în care se certau.

Însă când am urcat în fugă scările și am văzut-o pe una din ele, în rochia ei albă, desculță și complet tulburată, nu mai exista personalitate. Nu în acel moment. Era doar una din gemene, strigând: „Lydie-lo a căzut". Iar asta mi-a transmis care era identitatea ei. *Kirstie.*

Se poate să ne fi înșelat?

Nu știu. Sunt pierdută în culoarul de suflete oglindite. Și, din nou, acea frază groaznică mă străpunge.

„Mami, mami, vino repede, Lydie-lo, Lydie-lo a căzut…"

Acela a fost momentul în care viața mea s-a frânt. Atunci mi-am pierdut fiica. Atunci totul a devenit întunecat.

La fel ca în momentul ăsta. Tremur de durere. Amintirea este atât de puternică, încât mă blochează. Lacrimile nu sunt departe; mâinile îmi tremură pe volan.

Destul. Trebuie să opresc, să ies din mașină și să respir aer. Unde sunt? Unde suntem? La periferia orașului Fort William?

Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne! *Doar OPREȘTE!*

Trag brusc de volan și virez rapid, direct într-o benzinărie British Petroleum, împroșcând pietriș cu roțile, aproape izbindu-mă de o pompă de combustibil.

Mașina scoate puțin fum. Tăcerea este înspăimântătoare.

— Mami?

Mă uit în oglinda retrovizoare. Kirstie se holbează la mine în timp ce-mi șterg lacrimile cu podul palmei. Îi privesc reflexia, așa cum, probabil, ea s-a privit de atâtea ori în oglinzi, văzându-și propria reflexie. Și totuși, în același timp o văd și pe sora ei moartă.

Iar acum Kirstie îmi *zâmbește.*

De ce? De ce zâmbește? Este tăcută și de-abia clipește, însă zâmbește? De parcă ar încerca să mă înnebunească.

Mă cuprinde un fior brusc de teamă. Absurd și ridicol, și totuși, incontestabil.

Trebuie să ies din mașină. Imediat.

— Mami merge să ia o cafea, bine. Doar… am nevoie de o cafea. Tu vrei ceva?

Kirstie rămâne tăcută. Îl ține strâns pe Leopardy cu pumnii încleștați. Zâmbetul ei este rece și inexpresiv, dar inteligent, cumva.

Este genul de zâmbet pe care Lydia l-ar afișa uneori, dacă ar mai fi în viață, Lydia cea tăcută, cea sentimentală, cea mai excentrică dintre gemene. Preferata mea.

Fugind de propriul copil și de propriile îndoieli, merg grăbită spre magazinul benzinăriei.

— Fără benzină, mulțumesc. Doar cafea.

Este prea fierbinte ca s-o beau. Ies împleticindu-mă, în aerul cu miros de mare, încercând să-mi păstrez cumpătul și controlul situației. „Calmează-te, Sarah, calmează-te!”

Cu un pahar fierbinte de Americano în mână, mă întorc în mașină. Mă concentrez pe respirații adânci, terapeutice, ca să mă calmez. Apoi privesc în oglinda retrovizoare. Kirstie este tot tăcută. Acum nu mai zâmbește și și-a întors privirea de la mine. În timp ce-l scarpină pe Beany după ureche, privește pe geam la casele periferice răzlețe din josul drumului, în fața și în spatele benzinăriei. Casele arată stupid și englezesc, și ridicol, cu ferestrele lor politicoase și verandele lor micuțe, îndreptate către grandoarea și imensitatea regiunii Highland[10].

Înainte, înainte, înainte.

Răsucesc cheia în contact și pun mașina în mișcare. O luăm pe drumul lung spre Fort Augustus; spre Loch Lochy, Loch Garry, Loch Cluanie. Este atât de lung, am ajuns atât de departe! Mă gândesc la viața de dinainte de accident, la fericirea atât de ușor distrusă. Viața noastră era făcută din gheață fragilă.

— Aproape am ajuns *acum*?

Fiica mea mă trezește din visare. Privesc din nou în oglinda retrovizoare.

Kirstie admiră piscurile munților, învăluite într-o ceață cenușie care aduce ploaia. Zâmbesc într-un mod liniștitor și răspund „Da”, și continui să conduc, ducând-o pe fiica mea, pe Beany și speranțele noastre de-a lungul drumului îngust, cu o singură bandă, care trece prin sălbăticia nemărginită.

Și, într-adevăr, aproape am ajuns. Iar acum simt că distanța pe care o pun între mine și vechea mea personalitate, vechea mea viață, fiica mea moartă și cenușa ei împrăștiată pe plaja din Instow este bună și necesară. Sincer vorbind, vreau să merg mai departe. Această călătorie de două zile din Camden

în Scoția, cu înnoptare în Scottish Borders, a fost atât de uimitoare, încât a reliefat corect schimbările pe care le facem în viața noastră. Distanța este foarte lungă și nu mai este cale de întors.

Îmi lasă impresia unei migrații din secolul al XIX-lea, de parcă am fi pionieri îndreptându-se spre Oregon. Așa că strâng volanul în mâini și conduc departe de trecut, încercând să nu mă gândesc la cine este pe bancheta din spate a mașinii, unicornul dansator sau cel heraldic, care fantomă a ei înseși. Este Kirstie. Trebuie să fie Kirstie. Este Kirstie.

— Am ajuns, Kirstie, privește!

Ne apropiem de Skye. Autovehiculul Ford Focus ruginit al familiei noastre huruie prin portul turistic, însă necruțat de ploaie, Kyle of Lochalsh, apoi rulăm pe strada principală, spre un pod impresionant. Brusc, ploaia se oprește.

Apa cenușie, pe alocuri alburie, a golfului Loch Alsh curge pe sub podul înalt – o vâltoare înspumată. Pe urmă pătrundem într-un sens giratoriu.

Am ajuns în Skye. Și zărim imediat următoarele grupuri de case periferice pe fundalul deșertăciunii.

Este un peisaj traumatizat, și totuși, frumos. Insulele și munții sunt reflectați în apa întunecată din stânga mea. Șesul nisipos coboară până la linia țărmului. O barcă plutește în derivă, singură. O plantație de pini este despărțită de un drum care pare să ducă spre nicăieri – dispărând în acea pădure sumbră, pe urmă în întuneric.

Este o priveliște aspră și descurajatoare – și, totodată, foarte frumoasă. Raze luminoase ale unui soare tomnatic strălucesc pe dealurile din jur, asemenea unor focuri organizate, mișcându-se tăcute și foarte rapid. Iar când încetinim pe grilajul metalic, discern unele detalii: modul în care roua de pe iarbă este mângâiată de soare, transformându-se în bijuterii mărunte și sclipitoare.

Suntem la doar câțiva kilometri de Ornsay. Drumul devine mai lat și încep să recunosc dealurile verzi și lacurile oțelite din fotografiile pe care le-am văzut – din toate acele imagini de pe Google.

— Îl văd pe tati!

Kirstie arată nerăbdătoare cu degetul. Beany latră.

Încetinesc și privesc în direcția indicată de fetița mea, și da, are dreptate. Doi bărbați stau pe un debarcader din piatră, în fața unei clădiri mari, albe, cu acoperiș triunghiular, în stil victorian și cu vedere spre vastul canal spre mare. Bărbații sunt ușor de recunoscut: Angus și Josh Freedland. Părul roșcat al lui Josh este foarte distinctiv.

Asta este. Trebuie să fie. Este hotelul Selkie, iar aceea este parcarea barului de pe faleză. Satul Ornsay este, în mod sigur, aflorimentul răzleț de grădini îngrijite, recolte și clădiri recent ridicate, cu pereți din sticlă, care înconjoară micul port.

Și, cel mai important dintre toate, reflectez eu ridicând privirea întocmai unui credincios într-o biserică –, lucrul acesta înseamnă că insulița cu micul far din depărtare, în Sound, umilită de frumoasa întindere de apă și munți, este tocmai destinația noastră.

Iată noua mea casă, al cărei nume sună de parcă ai bate un clopot.

Torran.

Cinci minute de condus pe alei înguste mă aduc în parcare și lângă hotelul Selkie, și aproape de sunetul bărcilor legănate de valuri și ancorate în bătaia vântului: odgoane, vele, bomprese; nu știu ce înseamnă aceste cuvinte, dar voi învăța. Va trebui să adopt un limbaj nou, maritim, potrivit pentru cineva care trăiește pe o insulă. În ciuda tuturor grijilor mele, îmi place această idee. Vreau ca totul să fie nou.

— Bună, scumpo!

Angus o întâmpină pe Kirstie în timp ce ea coboară din mașină, timidă și clipind din pricina vântului; ca întotdeauna, îl strânge pe Leopardy la piept. Câinele se agită și latră, apoi sare din mașină, urmând-o pe fiica mea.

— Salutare, Beano! spune Angus, iar zâmbetul i se lărgește.

Preaiubitul lui câine.

Cu toată tristețea care mă domină, sunt mulțumită. În ciuda tuturor lucrurilor, „am livrat” cu succes câinele și fiica.

— Salută-l pe unchiul Josh, iubito, o îndeamnă Angus, pe când fiica mea de șapte ani privește în jur cu gura pe jumătate deschisă.

Angus îmi mulțumește printr-un zâmbet în timp ce fiica noastră îi spune un „Bună” politicos și sfios lui Josh.

— N-a fost o călătorie prea rea, nu? mă întreabă Josh, privindu-mă.

— Doar două zile, răspund eu. M-aș fi descurcat și dacă ar fi trebuit să conduc mai mult.

— Ha!

— Poate data viitoare, Angus, ne vom muta în Vladivostok?

Angus râde politicos. Deja arată mai mult a scoțian, aici, în Scoția. Obrajii îi sunt mai roșcovani, barba mai neagră, în mod sigur este puțin mai murdar: are un aspect mai aspru, mai masculin. În loc de cravatele violet din mătase pe care le purta ca arhitect, are zgârieturi pe mâini și pete de vopsea în păr. Este aici de trei zile, „pregătind locul”, în așa fel încât să fie locuibil pentru mine și Kirstie.

— Josh o să ne ducă până acolo cu barca lui.

— Voi, intervine Josh, sărutându-mă afectuos pe ambii obraji, CHIAR TREBUIE să vă luați o barcă. Torran este un coșmar fără o barcă, mareele vă vor înnebuni.

Mă forțez să zâmbesc.

— Mersi, Josh, este exact ce aveam nevoie să auzim, chiar în prima noastră zi aici.

El rânjește în felul acela ștrengăresc al lui. Și îmi amintesc de faptul că-mi place Josh. Este preferatul meu dintre prietenii lui Angus: ajută și faptul că nu bea. Și în felul ăsta reduce și dorința lui Angus de a bea.

Asemenea unei echipe de exploratori, coborâm treptele debarcaderului spre barca lui Josh. Beany merge al doilea, sâcâit din spate de Angus, și sare apoi cu o grație neașteptată în ambarcațiune. Kirstie îl urmează: este entuziasmată, în felul acela calm în care Lydia se entuziasma; capul îi este perfect nemișcat, privind în zare, de parcă ar fi cataleptică, însă poți vedea cum îi sclipesc ochii. Este fascinată.

— Toți la bord, zdruncinăm corabia, Torran *ahoy*! spune Josh pentru a o amuza pe Kirstie, care chicotește.

Josh scoate barca în larg și Angus strânge frânghia, foarte rapid. Și iată cum începem croaziera miniaturală, dar crucială, pornind în ocolul insulei mai mari, Salmadair, care desparte Torran de Ornsay.

— Acolo locuiește miliardarul.

Jumătate din atenția mea se îndreaptă către Salmadair, însă cealaltă jumătate este ațintită pe chipul fericit al lui Kirstie: ochii ei albaștri și blânzi privesc uimiți apa și insulele, și imensul cer de deasupra Hebridelor.

Îmi amintesc țipătul ei disperat.

„Mami, mami, vino repede, Lydie-lo, Lydie-lo a căzut…”

Din nou, mă izbește cu o forță dureroasă modul în care acele cuvinte reprezintă, de fapt, singura dovadă pe care o avem că Lydia a murit, nu Kirstie. Dar de ce am crezut acele cuvinte?

Fiindcă nu exista niciun motiv evident pentru care ea să fi mințit. Tocmai în acel moment dintre toate momentele. Și totuși, poate că a fost confuză într-un mod straniu. Și înțeleg de ce a fost confuză, având în vedere că în acea vară fatidică gemenele făceau destul de des schimb de nume, de identități. Când erau îmbrăcate la fel, când aveau aceeași tunsoare. Le plăcea să ne joace asemenea feste, mie și lui Angus, în acea vară. „Cine sunt eu, mami? Cine sunt?”

Poate că jucau acel joc în acea după-amiază? Apoi s-a întâmplat dezastrul. Iar acea confuzie fatală a identităților lor a încremenit și a devenit constantă, asemenea unei imperfecțiuni în gheață.

Sau poate Kirstie joacă în continuare acest joc. Însă îl joacă în cel mai înspăimântător mod posibil. Poate de aceea zâmbește. Poate că joacă jocul ca să mă rănească și să mă pedepsească.

Dar pentru ce să mă pedepsească?

— Bine, adaugă Angus, aceasta este Insula Torran.

6.

Următoarele cinci zile sunt dedicate doar muncii, n-am timp să mă opresc și să respir sau să gândesc prea mult. Deoarece această căsuță este un adevărat coșmar. Dumnezeu știe cum era înainte ca Angus s-o „pregătească” pentru sosirea noastră.

Structura de bază a noului nostru cămin este destul de zdravănă: două căsuțe albe, cu acoperișuri triunghiulare, construite de tatăl lui Robert Louis Stevenson în anii 1880 și unite într-o casă de familie prin 1950. Însă prima oră de explorare a casei de pe Torran dovedește, fără urmă de îndoială, că nimeni nu s-a mai atins într-un mod semnificativ de cele două clădiri *de prin* 1950.

Bucătăria este de nedescris: frigiderul este putred, sunt chestii negre înăuntru. Trebuie să dispară. Aragazul este utilizabil, dar al naibii de murdar: în după-amiaza primei zilei, petrec ore întregi curățându-l, până când încep să mă usture genunchii de la atâta îngenuncheat, însă când se lasă seara – atât de devreme, prea devreme – n-am ajuns nici la jumătate cu treaba. Și încă nu m-am atins de chiuveta adâncă din ceramică, mirosind de parcă ar fi fost folosită pentru măcelărirea pescărușilor.

Restul bucătăriei este cât de cât OK. Robineții chiuvetei împroașcă un lichid murdar: Angus a uitat să-mi spună că singura apă curentă pe care o avem vine printr-o țeavă subțire din plastic dinspre continent – iar această țeavă este expusă mareei pe dig. Șuieră, are scurgeri pe alocuri și lasă apa de mare să intre în ea; la reflux, chiar *văd* scurgerile dacă mă uit pe fereastra din bucătărie – micuțe fântâni arteziene țâșnind din țeavă și salutând cerul.

Din cauza acestei contaminări cu apă sărată, trebuie să fierbem tot. Însă totul încă are gust de pește. Prin urmare, să reparăm conducta de apă este un lucru esențial – nu putem să tot cărăm apă îmbuteliată de la supermarketul Co-op din Broadford; trebuie să economisim banii și efortul. Totuși filtrarea sau purificarea apei cu tablete este prea complicată și necesită prea mult timp ca soluție pe termen lung. Dar cum să-i convingem pe lucrătorii companiei de apă să vină și să ne ajute, pe noi, doar trei oameni care au ales, de bunăvoie, să se mute și să trăiască pe o insulă ridicol de îndepărtată?!

Poate când cei de la compania de apă vor veni, în cele din urmă, în ajutorul nostru, ne vor ajuta din milă să scăpăm și de șobolani.

Deoarece sunt șobolani peste tot. Îi aud când dorm și mă trezește scormonitul lor prin pereți, cum se joacă și se aleargă,

dansează și chițăie. Asta înseamnă că trebuie să ne ținem toată mâncarea în coșuri metalice, în bucătărie, suspendate de o sârmă pentru rufe.

Mi-ar plăcea să pun mâncarea în dulapurile de bucătărie, însă acestea sunt toate umede și mucegăite; când am deschis pentru prima dată ușa celui mai mare dulap, n-am găsit nimic altceva în afară de mucegai, praf și vid – și micul schelet alb al unui șoarece de câmp, așezat în centrul raftului.

Era ca o piesă frumoasă de la un muzeu, colecționată de un anticar: ceva straniu și rar, ceva macabru, dar splendid. L-am pus pe Angus să-l arunce în mare.

Acum este ziua a cincea și stau aici, murdară și obosită, și singură în lumina difuză a unei lămpi solitare; las focul semeț din șemineu să se stingă, pentru că-mi place să privesc flăcările care mor. Angus sforăie în dormitorul nostru, în patul mare și vechi din lemn, căruia îi spune Patul Amiralului. Habar n-am de ce are acel nume. De asemenea, fiica mea doarme în camera ei, lângă prețioasa ei lumină de veghe, în celălalt capăt al casei.

O scânteie imensă țâșnește din șemineu pe covorul turcesc. Nu mă mișc, deoarece știu că este prea umed ca să ia foc. Privesc o listă cu lucruri „de făcut”, notate pe carnețelul de pe genunchi. Este stupid de lungă, iar eu încă scriu în semiîntuneric.

Trebuie să cumpărăm o barcă. Angus negociază în fiecare zi cu potențiali vânzători, însă bărcile sunt descurajant de scumpe. Totuși nu putem risca să cumpărăm ceva ieftin, care s-ar putea scufunda.

De asemenea, trebuie să reparăm telefonul cu furcă antic, negru, din 1960, care stă pe măsuța din sufrageria răcoroasă. Este pătat de stropi uscați de vopsea veche și are o arsură misterioasă pe partea inferioară. Probabil că cineva l-a pus pe un cuptor încins, cred. Poate că erau beți de la atâta whisky, încercând să țină frigul la distanță și să nu se mai gândească la șobolani.

Oricare ar fi explicația, în receptor se aud pârâituri atât de intense, încât orice voce de la celălalt capăt al firului abia poate fi distinsă și mă tem că asta este din cauza faptului că linia este stricată – roasă de apa de mare, ceea ce înseamnă că n-am avea recepție nici dacă am cumpăra un nou receptor. Desigur, n-avem acces la internet și nici semnal la telefonul mobil. Izolarea este totală.

Dar ce pot să fac?

„Termină lista!”

Ascult scârțâitul bătrânei case, încovoindu-se în vântul lent din Sleat. Și trosnetul focului, buștenii umezi arzând mocnit.

Toate hainele mele miros a fum.

Ce altceva? Mai avem de despachetat toate vasele și sticlăria noastră: sunt în cutiile laborios transportate cu feribotul de Josh, Angus și de cei angajați să ne ajute cu mutarea. Încă bem vin roșu din borcane.

Subliniind cuvântul *cutii,* privesc în jur.

Pe unii pereți sunt picturi ciudate și tulburătoare, cu dansatori, sirene și războinici scoțieni: probabil opera intrușilor de-a lungul anilor. Va trebui să dispară, sunt puțin cam sinistre. Camera de vechituri din spatele bucătăriei arată chiar mai rău – un dezastru de câteva secole; o s-o las pe seama lui Gus. În plus, șopronul cel mare de afară este dărăpănat și murdar de pene de pescăruși. Și grădina închisă este plină de bălării și pietre și va dura ani buni s-o scoatem la capăt cu ea.

Apoi mai este toaleta, lângă baie, care are un carton pe bazin, pe care se vede scrisul de mână al bunicii lui Angus: „Rog lăsați piatra pe capac, este ca să țină nurcile departe”.

Scriu „Repară toaleta!” pe lista mea. Apoi „Omoară nurcile!”

Pe urmă mă opresc și zâmbesc ușor.

În ciuda tuturor acestor lucruri, încă găsesc mulțumire aici, întrezărind o satisfacție viitoare. Acesta este un proiect strașnic și este enorm și descurajator, totuși îmi place modul în care acest demers uriaș mă acaparează și mă domină. Știu sigur ce voi face în următoarele treizeci de luni: voi transforma această casă dărăpănată într-un cămin minunat. Voi aduce morții la viață.

Asta este. N-am de ales. Trebuie doar să perseverez. Și sunt dornică să mă supun.

De asemenea, sunt și niște plusuri serioase. Cele două dormitoare mari și această sufragerie sunt spații locuibile; au pereți tencuiți și radiatoare funcționale. Potențialul celorlalte dormitoare, al bucătăriei și al spălătoriei este evident. Locul ăsta este mare.

Îmi place și farul, mai ales noaptea. Licărește la fiecare nouă secunde, am calculat. Nu atât de luminos cât să mă țină trează; de fapt, mă ajută să dorm, asemenea unui metronom, ca o bătaie foarte, foarte lentă a inimii.

Și, în ultimul rând, însă cel mai important, ador priveliștile. Deși m-am așteptat la acest peisaj, încă mă uimește. În fiecare zi.

Uneori mă trezesc stând cu pensula în mână, cu găleata de diluant la picioare, cu gura căscată, și apoi îmi vin în fire și-mi dau seama că am petrecut douăzeci de minute în tăcere, privind razele de soare străpungând munții strașnici,

împungând stâncile negre cu aur, sau norii albi plutind alene peste dealurile acoperite de zăpadă ale lanțului Knoydart: Sgurr nan Eugallt, Sgurr a'Choire-Bheithe, Fraoch Bheinn.

Cu stiloul în mână și cu carnețelul pe genunchi, scriu aceste cuvinte:

Sgurr nan Eugallt, Sgurr a'Choire-Bheithe, Fraoch Bheinn.

Angus mă învață aceste cuvinte. Nume gaelice frumoase, într-un fel lichide, îmbibate cu sare, care curg în cultură așa cum pârâiașele din Cuillins se revarsă în Coruisk. Bem whisky noaptea, împreună, și el îmi arată numele gaelice pe hartă, iar eu repet aceste vocale și consoane misterioase. Râzând încet, dar mulțumiți. Ghemuiți sub pătură. Tandri și împreună. Cu soțul meu.

Acum Angus doarme în patul nostru și sunt dornică să mă strecor lângă el. Însă, pentru ultima dată pe ziua de azi, scriu numele dealurilor, de parcă ar fi o incantație care va proteja această mică familie. Familia Moorcroft. Singuri pe propria insulă, cu micile ei plaje argintii și focile curioase.

Stiloul aproape îmi cade din mână. Pot simți cum moțăi, alunecând spre somn; și acea oboseală dulce, rezultată în urma unei munci fizice intense.

Dar sunt trezită.

— Mami, mami…??

O voce mă strigă. Înăbușită de uși și distanță.

— Mami!? Mama?!

Oare este un alt coșmar? Lăsând carnețelul din mână, iau o lanternă, o aprind și traversez coridorul întunecat și rece spre camera ei. Ușa este închisă. Oare vorbește în somn?

— Mami…

Glasul îi sună ciudat. Pentru o clipă, rămân paralizată într-un mod ridicol la ușă. Nu vreau să intru.

Sunt speriată.

Este absurd, însă inima îmi bate mai tare și sunt cuprinsă de o panică bruscă. Nu pot intra în camera propriei fiice? Ceva neașteptat mă trage înapoi, de parcă ar fi un diavol dincolo, iar o teamă stupidă, copilărească, de fantome mă năpădește. Monștri sub pat, în spatele ușii. Fiica mea ar putea fi acolo, zâmbindu-mi în felul acela. Așa cum a făcut în mașină. Încercând să mă deruteze, să mă pedepsească. „Ai lăsat-o pe sora mea să moară. N-ai fost acolo".

Dar astea sunt prostii, doar amintiri ale tatălui meu strigând la mine. Întotdeauna țipa atât de mult, pe măsură ce cariera lui se năruia. Striga la mama, care se făcea mică înaintea lui. Auzeam strigătele din spatele ușilor ca fiind monștri sau tunete, iar ușile închise mă agită.

Deci. Nu. Sunt o mamă mai bună de atât.

Învingându-mi temerile, răsucesc mânerul și pășesc peste prag, pe urmă privesc în semiîntunericul din cameră.

Brusc, toată anxietatea mea dispare și sunt cuprinsă de îngrijorare. Kirstie stă în șezut în pat și, în mod sigur, nu zâmbește: lacrimile îi curg pe obraji. Ce s-a întâmplat? Lumina de veghe este încă aprinsă, deși este destul de plăpândă. Ce s-a întâmplat?

— Iubito, iubito… ce e, ce e, ce s-a întâmplat?

Mă reped spre ea și o îmbrățișez, iar Kirstie plânge tăcută câteva minute, în timp ce o legăn dintr-o parte în alta, ținând-o strâns în brațe. Este tăcută și chinuită.

Sigur trebuie să fi fost un alt coșmar. Încet, Kirstie suspină iar și iar. Și marea îi acompaniază durerea, aud valurile afară, chinuite și neliniștite. Inspirând și expirând. Mă întreb: cine a lăsat fereastra deschisă? Poate Angus. Are o obsesie cu aerul curat.

Treptat, plânsetul micuței mele se stinge într-un scâncet. Îi țin chipul între palme, simțind lacrimile calde și umede pe degete.

— Haide, iubito! Ce s-a întâmplat? Un alt vis urât?

Micuța mea clatină din cap. Scoate un suspin înăbușit, apoi scutură din nou din cap, ridică un deget și-mi arată.

O fotografie pe patul ei. O ridic și simt acut durerea pe care mi-o provoacă. Rezoluția fotografiei este slabă, imprimată de pe un computer, totuși imaginea este clară. Este o poză veselă cu Lydia și Kirstie în vacanță în Devon, poate cu un an înainte de accident; sunt pe plajă în Instow, zâmbitoare în hanoracele lor roz și identice comercializate de compania Legoland; țin în mâini găletușe și lopățele, mijind ușor ochii în soare, însă zâmbesc fericite către mine și telefonul cu care le făceam poza.

Durerea se revarsă peste mine în valuri, asemenea unei cascade neostoite, cu apa murdară de turbă.

— Kirstie, de unde ai luat asta?

Ea nu spune nimic. Sunt uimită. Angus și cu mine am decis în urmă cu mult timp să nu lăsăm la îndemâna fiicei noastre pozele – toate pozele, dacă era posibil –, pentru a ține amintirile la distanță. Poate că ea a găsit-o în una dintre cutiile nesortate?

Privesc din nou fotografia, încercând să ignor propria furtună de tristețe. Dar este atât de greu! Gemenele arată atât de fericite, dar în clipa asta mi se pare dezolantă această fericire. Două surori în lumina soarelui, fiecare fiind cea mai apropiată rudă a celeilalte. Într-un fel, îmi dau brusc seama, fiica mea care a supraviețuit este acum orfană.

Kirstie se desprinde din îmbrățișarea mea, în pijamalele ei roz, și-mi ia poza din mână, apoi o întoarce spre mine în

lumina vagă și spune:

— Care sunt eu, mami?

— Iubito?

— Care sunt *eu,* mami? Mami? Care?

„Oh, Dumnezeule, ajută-mă!” Este insuportabil, pentru că n-am niciun răspuns. Adevărul este că nu știu. Pur și simplu, nu le pot diferenția; în această fotografie nu există indicii vizuale. Ar trebui să mint? Dacă răspund greșit?

Kirstie așteaptă. Mormăi cuvinte absurde, sunete liniștitoare, încercând să mă gândesc la o minciună. Însă lipsa unui răspuns adecvat înrăutățește lucrurile.

Câteva secunde, mă privește fix, încordată, pe urmă începe să țipe: se aruncă pe spate în pat, cu mâinile în aer, făcând o criză de pandalii ca un copil de doi ani. Țipetele ei sunt groaznice și dureroase, văicărelile îi sunt disperate, dar pot auzi clar cuvintele:

— Mami? Mami? Mami? Cine sunt eu?

7.

Durează o oră s-o calmez din nou pe fiica mea, s-o liniștesc suficient încât să adoarmă iar, într-un final – strângându-l foarte tare pe Leopardy la piept, de parcă ar încerca să-l stranguleze. Însă apoi *eu* sunt cea care nu mai poate adormi. Zac în pat vreo șase ore, cu ochii larg deschiși și supărată, lângă un Angus care sforăie, întorcând pe toate părțile în minte cuvintele ei.

Cine sunt eu?

Oare cum o fi să nu știi cine ești, să nu știi care dintre „mine" este moartă?

La ora șapte dimineața, mă ridic grăbită și disperată din patul răvășit și-l sun pe Josh la telefonul hârâitor. Îmi răspunde somnoros că este de acord să mă ducă cu barca până la mașina noastră, parcată lângă Selkie, întrucât mareea este puternică. Desigur, Angus mă bombardează cu întrebări, intrând somnoros în sufragerie în timp ce pun receptorul în furcă. „De ce-l suni pe Josh? De ce mergi atât de devreme? Ce se petrece?!" Cască plictisit.

Cuvintele mi se opresc în gură încercând să răspund. Nu vreau să-i spun adevărul, nu încă; nu și dacă nu sunt nevoită, este prea bizar și prea înspăimântător – aș prefera să mint. Poate ar fi trebuit să mint mai mult, în trecut. Poate ar fi trebuit să mint în legătură cu acea aventură, în urmă cu mulți ani; poate că am cauzat daune căsniciei noastre și nu ne-am revenit niciodată cu adevărat. Dar n-am timp pentru vinovăție, așa că-l anunț că trebuie să plec devreme, să conduc până în Glasgow, să fac cercetare pentru un articol, deoarece am încasat un comision de la Imogen și am nevoie de proiectul ăsta pentru că avem nevoie de bani. Îi zic că fiica noastră, Kirstie, a mai avut un coșmar și trebuie să fie consolată cât timp sunt plecată.

Un coșmar. Doar un coșmar.

Minciuna este stupidă, totuși Angus pare s-o creadă.

Apoi sosește cu barca Josh, cu ochii cârpiți de somn, și pornim pe lângă Salmadair spre Ornsay. Odată ajunși, urc în fugă treptele debarcaderului, sar în mașină și conduc nebunește spre Glasgow – din Kyle spre Fort William, spre centrul orașului, cerându-i o favoare lui Imogen în acest timp. Ea cunoaște unul dintre cei mai buni psihiatri pentru copii din Scoția. Malcolm Kellaway. Și știu acest lucru pentru că am citit câteva dintre articolele lui Imogen în urmă cu câteva luni, în care ea îl lăuda pentru abordarea modernă a maternității. Și iată că-i cer ajutorul.

— Îmi poți obține o programare? Chiar acum?

— Poftim?

— Immy, te rog! rostesc eu, apoi privesc fix pustietatea bântuită din Rannoch Moor, virând în același timp mașina și vorbind la telefon.

Nu cred că este poliție prin zonă ca să mă aresteze pentru șofat imprudent. Mici lacuri licăresc precum argintul murdar în razele ocazionale ale soarelui.

— Te rog, Immy! Am nevoie de asta.

— Păi. Da… da, aș putea încerca. E posibil să te sune el. Însă, hm, Sarah – ești sigură că ești bine?

— Serios?

— Sarah – doar că – știi tu…

— Imogen!

Ca o prietenă care mi-a fost alături întotdeauna, înțelege mesajul și încetează să-mi mai pună întrebări, apoi închide ca să se ocupe de rugămintea mea. Și, bineînțeles, primesc un apel de la biroul psihiatrului în timp ce conduc: este de acord să ne vedem peste patru ore.

Mulțumesc, Imogen.

Și iată-mă aici, în biroul lui Kellaway, pe George Street. Psihiatrul, doctorul Malcolm Kellaway, stă pe un scaun rotativ din piele, în spatele unui birou subțire din metal. Mâinile îi sunt ferm împreunate cu vârfurile degetelor îndreptate spre bărbie, de parcă și-ar spune cea mai pioasă rugăciune.

— Chiar credeți că este posibil să fi făcut o greșeală? În seara aceea, în Devon? mă întreabă el pentru a doua oară.

— Nu știu. Nu. Da. *Nu știu.*

Tăcerea pune din nou stăpânire pe încăpere.

Cerul deja se întunecă în Glasgow și este de-abia ora două și jumătate după-amiaza.

— Bine, să recapitulăm faptele.

Așa că recapitulează faptele. Faptele chestiunii; cazul de față; moartea fiicei mele; posibila cădere psihică a copilului supraviețuitor.

Ascult cum relatează faptele, dar, de fapt, privesc fix norii aceia negri și învolburați de afară, dincolo de ferestrele pătrate, cu pervazuri negricioase din granit. *Glasgow.* Este un oraș atât de cumplit iarna – victorian și trist, respingător. De ce am venit aici?

Kellaway are mai multe întrebări pentru mine.

— Cât ați discutat cu soțul dumneavoastră despre această chestiune, doamnă Moorcroft?

— Nu prea mult.

— De ce nu?

— Doar că – nu vreau să fac lucrurile mai rele decât sunt, adică înainte să știu *sigur.*

Din nou, îndoielile mă asaltează: ce fac aici? Care este rostul? Malcolm Kellaway este ușor trecut de vârsta mijlocie, și totuși, poartă blugi care-l fac să pară neconvingător. Are gesturi enervant de efeminate, o helancă stupidă pe gât și ochelari fără rame, cu două lentile perfect rotunde, care parcă exclamă „Oo!” Ce cunoaște omul acesta despre fiica mea și eu nu știu? Îmi poate spune altceva decât ceea ce știu deja?

Mă privește din spatele acelor ochelari și adaugă:

— Doamnă Moorcroft. Poate că ar trebui să trecem de la ceea ce știm la ceea ce nu știm sau nu putem ști.

— În regulă.

— Să începem cu începutul, zice el și se apleacă înainte. După discuția noastră telefonică de azi-dimineață, am făcut la rândul meu niște cercetări și m-am consultat cu niște colegi de la spitalul Royal Infirmary, din Edinburgh. Și, așa cum bănuiam, mă tem că nu există o modalitate sigură de a face diferența între gemeni monozigoți, mai ales în situația dumneavoastră aparte.

— ADN? îl întreb eu privindu-l îndelung.

— Nu. Mă tem că nu. Chiar dacă am fi avut o mostră suficient de mare de la fiica dumneavoastră decedată, explică el tresărind după ultimele cuvinte, testele standard de ADN nu pot evidenția vreo diferență, aproape în mod sigur. Gemenii identici sunt, pur și simplu, identici – atât din punct de vedere genetic, cât și facial și fizic. De fapt, aceasta este o problemă pentru forțele de poliție; au existat cazuri în care doi gemeni au scăpat de condamnare pentru crimă deoarece poliția n-a reușit să identifice geamănul care a săvârșit fapta, chiar dacă aveau mostre de ADN de la locul crimei.

— Însă cum rămâne cu amprentele, nu sunt diferite?

— Da, uneori există o ușoară diferență la amprentele mâinilor și picioarelor, chiar și la gemenii identici, dar, desigur, fiica dumneavoastră, ah… a fost incinerată, nu-i așa?

— Da.

— Și niciuneia din fete nu i-au fost luate amprentele înainte.

— Nu.

— Înțelegeți dificultatea procedeului.

Oftează cu o vigoare neașteptată, pe urmă se ridică și merge spre fereastră, privind felinarele stradale de afară, care se aprind. La ora trei după-amiaza.

— Este o problemă fără rezolvare, doamnă Moorcroft. Dacă ambele fiice ar trăi, ar exista alte modalități prin care le-am *putea* diferenția, de acum înainte – poate am folosi tipare de dispunere a vaselor de sânge de pe chipurile lor, termografie facială, dar când una este moartă și vreți să faceți acest lucru

retroactiv… Firește, este, practic, imposibil. Anatomia nu ne va ajuta.

Se întoarce și mă privește stând jenant de cufundată în scaunul din piele. Mă simt ca un copil, picioarele de-abia atingându-mi podeaua.

— Și totuși, poate că toate astea nici n-ar fi necesare, continuă el.

— Poftim?

— Să fim optimiști, doamnă Moorcroft. Să privim situația într-un mod diferit și să vedem ce ne poate spune psihologia. Știm că pierderea unui geamăn este dificilă mai ales pentru geamănul supraviețuitor.

Kirstie. Biata mea Kirstie!

— Gemenii identici care-și pierd co-geamănul au scoruri mult mai mari la patru dintre cele opt scale ale durerii pricinuite de pierdere – ei suferă mai mult de disperare, vinovăție și depersonalizare, oftează el scurt, pe urmă continuă: Ținând cont de această durere intensă, mai ales de depersonalizare, cea mai sigură posibilitate este că fiica dumneavoastră, Kirstie, pur și simplu, are halucinații. Doctorii de la Universitatea din Edinburgh au realizat un studiu despre acest subiect, pe gemeni care și-au pierdut celălalt geamăn. Au descoperit că tulburarea aceasta psihică este mai intensă la gemenii ai căror co-gemeni au murit, în comparație cu gemenii care trăiesc amândoi.

— Kirstie o ia razna?

Terapeutul este încadrat de fereastra întunecată din spatele lui.

— N-o ia razna, devine doar mai tulburată; poate chiar foarte tulburată. Gândiți-vă prin ce trece Kirstie singură: ea însăși este o amintire vie a surorii moarte. De fiecare dată când se privește în oglindă, își vede sora moartă. De asemenea, experimentează și confuzia dumneavoastră, și a soțului. Totodată, gândiți-vă cât de mult se teme, probabil, de apropierea zilelor de naștere solitare, de confruntarea unei vieți izolate, deși la naștere a avut o soră geamănă. În mod sigur, experimentează o singurătate pe care niciunul dintre noi n-o putem înțelege cu adevărat.

Încerc să nu plâng.

— Consternarea ei probabil că este profundă, adaugă Kellaway. De asemenea, este posibil ca un geamăn supraviețuitor să simtă și vinovăție, și remușcare după moartea co-geamănului: vinovăție că el a fost ales să trăiască. Vinovăția este intensificată apoi și de suferința părinților, mai ales dacă părinții se ceartă. Multe divorțuri urmează după astfel de

evenimente, sunt trist de universale, spune el, privindu-mă fix, evident, așteptând un răspuns.

— Noi nu ne certăm. Este tot ce pot să spun, replic eu, nu foarte convingătoare. Adică poate că ne-am certat, la un moment dat: căsnicia noastră a trecut, știți, printr-o perioadă dificilă, însă am lăsat totul în urmă. Nu ne mai certăm în fața fetei noastre. Nu cred că o facem. Nu.

Kellaway merge lângă a doua fereastră și privește felinarele stradale în timp ce vorbește:

— Vinovăția și suferința, și toată singurătatea aceasta bruscă și copleșitoare se pot combina pentru a dezechilibra mintea geamănului supraviețuitor în moduri extraordinare. Dacă studiezi literatura despre gemeni care au suferit o pierdere, așa cum am făcut-o eu, există multe asemenea exemple. Când un geamăn moare, celălalt va prelua caracteristicile lui, devenind mult mai asemănător *cu* geamănul care a murit. Un studiu american a descoperit un geamăn al cărui frate a murit la vârsta de doisprezece ani; geamănul supraviețuitor a preluat atât de mult trăsăturile și stările fratelui său mort, încât părinții lui erau convinși că geamănul supraviețuitor avea, după cum au spus ei, „spiritul fratelui său mort în el”. Într-un alt exemplu, o geamănă adolescentă care și-a pierdut sora a preluat în mod voluntar numele surorii moarte, în scopul de a înceta să mai fie ea însăși, precizează Kellaway, care se întoarce pe jumătate și mă privește cu subînțeles. Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit, voia să *înceteze să mai fie ea însăși.* Voia să *fie* geamăna ei moartă.

O pauză.

— Așadar, concluzia dumneavoastră este că, de fapt, Kirstie *este* Kirstie, dar că se preface că este Lydia sau crede că este Lydia pentru a trece peste sentimentul de vină și suferință? replic eu încercând să fiu foarte calmă.

— Este o posibilitate foarte mare, în opinia mea. Și atât vă pot spune fără o consultație adecvată.

— Însă cum rămâne cu câinele? Cu Beany?

Kellaway se întoarce la scaunul lui rotativ și se așază.

— Câinele mă nedumerește. Da. Până la un anumit punct. Și, desigur, aveți dreptate: câinii pot face distincția între gemeni identici cu ajutorul mirosului, chiar dacă testul ADN cel mai eficient nu dă niciun rezultat. Totuși se mai știe și că gemenii supraviețuitori creează adesea legături foarte strânse cu animalele de companie. Animalul înlocuiește geamănul mort. Prin urmare, bănuiala mea este că fiica dumneavoastră, Kirstie, și câinele Beany au format această legătură strânsă, iar Beany se poartă într-un mod diferit drept răspuns la acest atașament mai intens.

Ploaia din Glasgow bate acum în fereastră, destul de tare. Sunt dezorientată. Fusesem atât de aproape să cred că draga mea Lydia se întorsese și totuși se pare că, până la urmă, Kirstie trăiește. Mi-am închipuit totul. Tot scenariul ăsta. La fel și Kirstie, oare? Bătăile inimii mi se intensifică, fără noimă.

— Și ce fac în continuare, doctore Kellaway? Cum să tratez confuzia fiicei mele? Suferința ei?

— Purtați-vă cât mai normal. Continuați ca până acum.

— Ar trebui să-i spun soțului meu despre asta?

— Rămâne la latitudinea dumneavoastră. Ar putea fi mai bine să nu dezgropați trecutul, dar, desigur, dumneavoastră trebuie să decideți ce veți face.

— Și apoi? Ce se va întâmpla pe urmă?

— Este dificil să spunem cu siguranță ce va fi. Însă bănuiala mea este că tulburarea aceasta va trece de îndată ce Kirstie va vedea că voi încă o vedeți ca pe Kirstie, o iubiți ca pe Kirstie, n-o învinuiți pentru că este Kirstie; va redeveni Kirstie, încă o dată.

Doctorul ține acest discurs ca pe o perorație. Ca și cum ar anunța finalul unui spectacol de teatru dramatic. Este evident că programarea mea a luat sfârșit. Kellaway mă conduce la ușă și-mi înmânează pelerina de ploaie, asemenea unui portar la un hotel elegant; apoi întreabă, pe un ton mult mai familiar:

— Kirstie este înscrisă la o școală nouă?

— Da. Începe săptămâna viitoare. Am vrut mai întâi să ne acomodăm. Știți dumneavoastră…

— Asta este bine. Este bine. Școala este o parte importantă în procesul de normalizare: după câteva săptămâni petrecute acolo, ea va începe, sper și cred, să-și facă noi prieteni, iar această confuzie din prezent va trece.

Îmi oferă un zâmbet șters, dar aparent sincer.

— Știu că trebuie să fie groaznic pentru dumneavoastră. Aproape insuportabil, mă consolează el, pe urmă face o pauză, răgaz în care ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Dumneavoastră ce faceți? N-ați vorbit deloc despre propria persoană. Ați avut un an incredibil de traumatizant.

— Eu?

— Da. Dumneavoastră.

Întrebarea mă blochează. Privesc chipul lui Kellaway, zâmbetul lui blând și profesionist.

— Fac bine, cred. Mutarea este o distragere, însă îmi place. Presupun că poate funcționa. Vreau doar ca toată situația aceasta să se termine.

Încuviințează. Este gânditor, în spatele ochelarilor.

— Vă rog să păstrăm legătura. O seară bună, doamnă Moorcroft.

Și asta este tot. Ușa biroului se închide în urma mea. Cobor scările din lemn cu balustradă din fier spre ușa principală, apoi pășesc pe străzile umede din Glasgow.

Felinarele creează aureole încețoșate în ploaia înghețată, trotuarele reci sunt aproape pustii. Este doar o femeie îmbrăcată în negru, luptându-se cu o umbrelă împotriva vântului. Și aceea sunt eu.

Holiday Inn Express este chiar după colț. Stau în hotel toată seara, comand *curry*[III] în cameră și mănânc în patul meu tare cu o lingură din plastic, direct din caserola tot din plastic, privind apatică la televizor. Încercând să nu mă gândesc la Kirstie. Urmăresc posturile TV despre natură și gastronomie până când mintea îmi este amorțită din pricina irelevanței a ceea ce privesc. Nu simt nimic. Nu tu suferință, nu tu teamă, doar liniște. Poate că furtuna a trecut. Poate că asta a fost tot. Poate că viața poate merge mai departe.

Mic dejunul meu matinal este la fel „de plastic" precum a fost și cina; mă bucur că mă urc în mașină și că pornesc spre nord, spre The Wilds. Și pe măsură ce cartierele cenușii de locuințe se predau în fața câmpurilor verzi, lăsând apoi loc pădurilor întinse, pe urmă munților, încoronați cu fâșii de zăpadă timpurie, starea mea se îmbunătățește.

Cu siguranță, Kellaway are dreptate: este un psihiatru de copii renumit la nivel național. Cum l-aș putea contrazice? Kirstie Moorcroft este Kirstie Moorcroft, este ridicol să gândesc altfel. Bietul meu copil este confuz și chinuit de vinovăție. Vreau s-o îmbrățișez pe Kirstie o oră întreagă când voi ajunge acasă. Apoi să ne începem din nou viețile. În dulcele aer rece al Hebridelor.

Lacul Loch Linnhe se întinde albastru și cenușiu în stânga, iar dincolo de el disting șirul de ziduri și garduri vii care reprezintă drumul spre insule, șerpuind prin păduri și sălbăticie, spre portul de pescuit și terminalul feribotului către Mallaig.

Verific ceasul de bord în timp ce conduc. Mi s-a spus că, dacă iei feribotul de la Mallaig spre Armadale, practic, drumul către insule scurtează cu două ore călătoria spre Ornsay, întrucât nu trebuie să ocolești prin nord, spre Kyle.

Trag mașina într-un loc de parcare pe șosea și o sun pe doamna veselă de la Calmac, compania de feriboturi. Veștile sunt bune. Următorul feribot pleacă la amiază. Îl pot prinde fără probleme. Așa că sun la Torran pentru a-l anunța pe Angus și, printre pârâituri, îl aud spunând:

— Bun, bun, vin să te iau cu barca, stai liniștită!

— Cu barca? Avem, în sfârșit, o barcă?

Pârâit.

— Da. O șalupă. Eu…

Pârâit.

— Este grozav…

Șuierat. Pârâit. Ppppârrrâit.

— Te iau de pe debarcader în Ornsay când…

Glasul i se stinge într-o furtună de electricitate statică. Linia asta telefonică va ceda în curând.

— Două treizeci. Două treizeci!! Angus. Așteaptă-mă în Ornsay la două treizeci.

De-abia îl pot auzi răspunzând. Cred că a spus *OK*.

Oricum, avem o barcă.

Avem o barcă!

Odată ajunsă în portul din Mallaig, cu ofițerii lui de coastă și pescarii vorbăreți și veseli, și cu bărcile de pescuit creveți aliniate lângă dig, agitația îmi dă un fior de exuberanță. Urc mașina pe feribot și stau acolo, pe jumătate zâmbind și pe jumătate visând, pe când dau mărunțișul pe fereastră unui polonez simpatic, care poartă un hanorac larg și scoate bilete dintr-o mașinărie inteligentă.

Pe urmă cobor de pe feribot și conduc entuziasmată mașina pe drumul principal spre Ornsay – avem o barcă! O barcă adevărată, numai a noastră! Accelerez și traversez însuflețită ultimul deal la sud de Ornsay.

Este o movilă mohorâtă și mlăștinoasă, și totuși, adesea este ciudat de aglomerată: în acest loc își parchează localnicii mașinile, la orice oră, ca să prindă semnal la telefonul mobil și să navigheze pe internet pe smartphone-urile lor. De asemenea, este ultimul obstacol vizual înainte de Ornsay. Așadar, în timp ce gonesc spre partea opusă, o văd. Noua mea casă.

Și inima îmi tresaltă de bucurie.

Torran. Minunata Eilean Torran!

Pentru prima dată de când ne-am mutat aici, simt un atașament sincer. În ciuda umezelii și a aspectului neîngrijit, mă îndrăgostesc de adevărata frumusețe a noii noastre case, de gloria apelor care curg spre sud, dincolo de Salmadair; învolburându-se peste măreția singuratică a Peninsulei Knoydart, între lacurile maritime. Frumusețea este aproape amară: asemenea durerii în urma unei răni care începe să se vindece.

Nu mai vreau să mă întorc vreodată în Londra. Vreau să stau aici.

Eilean Torran. Insula noastră.

Pierdută în reveriile mele pompoase, conduc prin sat și parchez dincolo de Selkie, lângă debarcader. Acolo este, într-adevăr, Angus, cu Kirstie în haina ei roz, adăpostită protector

sub brațul lui. Kirstie zâmbește timid, nu și el. Mă privește ciudat și știu că este ceva în neregulă.

— Deci, spun eu, ascunzându-mi temerile. Ce poate fi rău acum? Cât ai plătit?

— Cinci sute de lire, de la Gaelforce – fabricanți de bărci în Inverness. Josh m-a ajutat s-o aduc. Are doi metri și jumătate lungime și este gonflabilă. Un fel de chilipir.

Angus îmi aruncă un zâmbet forțat, neconvingător, și mă conduce spre debarcader, arătând spre o șalupă sinistră, portocalie și gonflabilă, plutind pe apa calmă din Ornsay.

— Josh își face griji că, după o noapte zdravănă la bar, barca asta nu va fi destul de rezistentă. Dar astea sunt prostii.

— OK.

Kirstie îl ține pe Leopardy cu o mână, iar cu cealaltă strânge pumnul masiv al tatălui ei. Așteptând să urce cu mami și tati în barcă și să meargă acasă.

— Am văzut mulți proprietari de iahturi mergând spre navele lor cu șalupe ca asta, continuă Angus. Sunt destul de ușoare cât să ne ducă spre plajă. N-am fi în siguranță dacă am fugi prin apă spre plajă. Ăsta este un detaliu crucial. Nu?

— Hm! Habar n-am ce să spun, nu știu nimic despre bărci.

Încă sunt încântată de barcă, deși ceva este în neregulă aici.

Ceva nelalocul lui.

— Lasă-mă pe mine să urc primul, zice Angus. Și apoi vă ajut și pe voi.

Coboară în salturi treptele din piatră, pe urmă urcă în șalupă, care se leagănă sub greutatea lui. Se întoarce și întinde brațele spre fiica noastră, după aceea spune:

— Bine, Kirstie, vrei să vii tu prima, înaintea lui mami?

Îl privesc lung. Cu ochii mari. Întrebându-mă. Gândindu-mă. Kirstie mă privește și zice:

— Închipuie-ți că ai un câine și o pisică, și o altă pisică, pe nume Bună, Pa Pa și Vino Aici, și ești cu ele în parc, strigând.

— Da?

Kirstie zâmbește șiret, cu dințișorii ei albi, în creștere, strălucindu-i, dintre care unul mișcându-se. Acum râde de-a dreptul.

— Dacă ai striga în parc la ele, mami, cu pisicile și cu câinele, și ai striga Bună și Pa Pa și Vino Aici, ele ar fugi peste tot, n-ar ști ce să facă!

Mă forțez și eu să zâmbesc. Acesta este genul de glumă – genul de prostioară spontană – de care Kirstie s-ar bucura împreună cu Lydia; ele ar născoci aceste fantezii stranii și le-ar înflori, și ar râde împreună, ca una singură. Dar acum nu mai este nimeni aici care să joace acest joc cu ea.

Încerc să râd, însă este evident că râsul meu este fals. Kirstie mă privește lung și pare tristă, cu valurile albastre și reci în spatele ei.

— Am avut un vis, adaugă ea. Din nou un vis urât. Bunicul era în camera albă.

— Poftim? Iubito?

— Sarah!

Glasul lui Angus este mai aspru decât vântul rece din Ornsay.

— Sarah!

— Ce?

— Nu poți s-o ajuți? întreabă el țintuindu-mă cu privirea. Ajut-o pe Kirstie să urce în barcă.

Luând-o de mână, o ajut să urce în șalupă, apoi o urmez. Kirstie este distrasă, privește pierdută și îndurerată la valuri. Mă aplec mai aproape de soțul meu și-i șoptesc:

— Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri și-mi răspunde tot cu voce joasă:

— Alt vis. Noaptea trecută.

— Același coșmar?

— Da. Fețele. Nimic important. Va înceta, mă asigură el, pe urmă se întoarce, forțându-se să fie mai vesel, și zâmbește. OK, fetelor, bine ați venit la HMS[12] *Moorcroft*. Să ieșim în larg!

Îmi plimb privirea de la zâmbetul forțat și fals al lui Angus la căpșorul blond și uscățiv al fiicei mele, care stă cu spatele la mine, și mă gândesc la visul ei recurent. Îl are de ceva luni, dispare și iar apare. Și l-a visat pe bunicul ei? De ce respinge Angus chestiunea asta? Sigur este ceva simbolic. Trebuie să însemne ceva. Totuși nu-mi pot da seama ce.

Angus pornește motorul suspendat. Vântul bate tăios. Kirstie se apleacă peste marginea șalupei, privind valurile. Îmi fac griji că va răci, că nu și-a pus gluga hanoracului. Dar barca ne duce cu succes pe Torran; Kirstie sare din ea și aleargă pe alee spre casă, aparent într-o stare mai veselă, bucuroasă că a ajuns acasă. Beany o așteaptă lângă ușa bucătăriei, acolo unde poate fi găsit adesea.

De parcă n-ar vrea să intre.

Noi mai zăbovim pe țărm, în timp ce Angus încearcă să mă învețe cum să leg barca de balustradele din fier ale farului.

— Nu, așa, spune el. Fă-o așa!

Încerc să dau gata nodul, însă eșuez iar, în lumina din ce în ce mai slabă. El zâmbește și mă ceartă.

— Milverton. Nu prea ești familiarizată cu marea.

— Și tu ce ești, Gus, vreun pirat bătrân?

Angus râde, iar dispoziția noastră este, în mod sigur, din nou mai bună. În cele din urmă, nodul îmi reușește – deși nu sunt sigură că-mi voi aminti cum să-l fac.

Intrăm în casă. Se simte un aer familial. O oală mare cu ceai stă pe masa din sufragerie; turnăm ceai în căni, mâncăm prăjitură și luăm decizii. Suntem un cuplu care lucrează la o casă. Dulcele miros al vopselii proaspete ne învăluie. Angus intră în șopron și taie lemne pentru a aprinde focul, iar eu pregătesc cina.

Observ, în timp ce tai cartofii și privesc lung la luminile pâlpâinde din satul Ornsay, cum condițiile primitive ale vieții noastre ne readuc la rolurile tradiționale ale bărbatului și femeii. Angus gătea adesea în Camden, însă acum rar mai gătește aici, asta fiindcă forța și timpul lui sunt necesare pentru sarcini dificile, masculine. Cum ar fi tăiatul lemnelor, căratul lucrurilor grele și ziditul.

Și totuși, nu mă deranjează acest lucru. Într-adevăr, îmi place. Suntem un bărbat și o femeie pe o insulă, independenți și supraviețuitori, muncind ca o echipă, făcând lucruri masculine și lucruri feminine. Este de modă veche, dar este un lucru atrăgător.

La cină bem vin ieftin, iar eu îl țin pe Angus de mână și-i spun:

— Bună treabă cu barca.

Mormăie ceva despre riscuri în apă și rechini peregrini. Nu știu exact ce spune, însă îmi place cum sună. Locuim într-un loc cu rechini peregrini.

Focul arde buștenii. Desfacem a doua sticlă de vin, iar Kirstie se retrage bucuroasă în camera ei, cu o revistă. Angus scoate o carte despre noduri și încearcă să mă învețe, cu o bucată de frânghie, cum se fac câteva noduri marinărești – nodul de împreunare, nodul de cârlig, nodul de legătură.

Suntem din nou cuibăriți sub pătură. Privesc lung bucata cenușie de frânghie și-mi dau silința, dar nodul mi se destramă în mână pentru a șaptea oară.

Angus oftează răbdător.

— Bine că nu ești pasionată de sclavie. Ai fi inutilă.

Ridic privirea spre el.

— Însă nu eu aș fi cea care ar lega nodurile, nu-i așa?

Angus face o pauză și râde. Acel râset de demult, intens și foarte sexy. Apoi se apleacă și mă sărută blând pe buze, și este sărutul unui soț, al unui iubit. Conștientizez brusc că încă există atracție fizică între noi. Cumva, a supraviețuit. După toate prin câte am trecut. Și sunt, de fapt, fericită, sau ceva foarte apropiat de acest sentiment.

Pentru restul serii, Angus și cu mine mai facem treabă prin casă: el tencuiește baia și instalează noile țevi. Eu mai acopăr cu vopsea desenele făcute pe pereți de intruși de-a lungul timpului, care sunt mult prea înfiorătoare.

Poziționând un scaun, mă pregătesc să acopăr al doilea desen. Arlechinul. Dar apoi mă opresc cu trafaletul în mână și ridic privirea. Arlechinul privește în jos. Cu fața lui albă și tristă.

De nicăieri, revelația mă izbește.

Camera albă, chipurile triste privind în jos. Coșmarul care se repetă constant. Și bunicul ei care i-a apărut în vis?

Mi-am dat seama. Am descifrat visul lui Kirstie. Și totul s-a schimbat din nou; și sunt speriată.

8.

El își privi soția. Cel puțin nu mai beau vin din borcane. Trecuseră de asta și ajunseseră într-o lume a paharelor pentru vin.

Era ceva, însă nu suficient. El transpira alergând de colo colo prin Skye, încercând să găsească de lucru, de orice fel, să construiască poduri și cocine pentru porci, magazii pentru grădini dacă era nevoie. Tot ce trebuia să facă soția lui era să despacheteze restul oalelor și vaselor, ceea ce păruse să-i ia cam o lună. Sau cel puțin șase zile. Da, munciseră din greu la casă. Împreună. Și munciseră destul de bine – se înțeleseseră mai bine, în ciuda tuturor lucrurilor. Și da, ea încasase comisionul acela în Glasgow, dar despre ce fusese vorba, cu adevărat? Angus nu prea crezuse povestea aceea. Imogen păruse evazivă ieri, când el o sunase din Selkie și o întrebase: ce făcuse soția lui în Glasgow?

Abținându-se să nu-și bea vinul dintr-o singură înghițitură, o ascultă vorbind despre telepatie.

Telepatie?

Sarah privi în direcția lui, apoi continuă:

— Gus, gândește-te la asta: adică – visul. Kirstie visează despre Lydia. Și visează despre Lydia în spital. Asta trebuie să fie, nu? Deci poate că-și închipuie că *este* Lydia, în acel moment oribil: când s-a trezit pentru o secundă și ne-a văzut pe toți – familia ei, asistentele, doctorii. Bunicul ei era acolo, în camera aceea. Camera albă din spital.

— Dar, Sarah, eu…

— Kirstie habar n-are că sora ei, Lydia, s-a trezit, că a fost conștientă pentru un moment, cel din urmă. Nimeni nu i-a spus vreodată. Așa că…

Expresia soției lui era destul de panicată.

— Gus! Cum altfel ar fi știut despre spital? Cum?

— Haide, Sarah. Calmează-te!

— Nu, serios, gândește-te puțin. Te rog!

Angus ridică din umeri și nu zise nimic, încercând să exprime prin disprețul din privire cât de mult ura această idee.

— Angus?

Din nou, el nu spuse nimic. Tratând-o în mod intenționat cu tăcere, drept pedeapsă. Simțea cum se înfuria pentru că ea încerca să distrugă totul. Din nou. Tocmai când ei începeau să se acomodeze.

Punându-și paharul jos, Angus privi către picăturile de ploaie care se prelingeau pe fereastra sufrageriei. Cum avea să izoleze casa împotriva intemperiilor? Și rezistentă la vânt? Așa

cum îl avertizase Josh, când vânturile și ploile din Skye începuseră, casa din Torran era mai răcoroasă înăuntru decât temperatura de afară, din cauza unui efect de refrigerare, de la umezeala intensă pe parcursul atâtor ani fără încălzire adecvată.

— Angus, vorbește cu mine!

— De ce? Când spui aberații?

El încerca să se abțină: lui Sarah nu-i plăcea să țipe la ea, ar fi izbucnit în plâns dacă el ar fi ridicat glasul. Aceasta era moștenirea tatălui ei dominant. Însă ea plecase și se măritase cu un bărbat aspru, nu foarte diferit de tatăl ei.

Atunci, a cui era vina? Sau poate că nu era vina nimănui: doar tiparele repetitive ale familiilor. Angus nu era diferit, nici imun la repetările supărătoare ale genelor și mediului: chiar în acel minut, ar fi vrut să bea ceva serios. Un pahar mare cu whisky, ca tatăl lui ratat, care o bătea pe mama lui Angus cel puțin o dată pe lună. Apoi a căzut în râu și s-a înecat. Bun. Acolo e toată băutura de care vei avea vreodată nevoie, ticălos bătrân!

— Ce este prostia asta? Sarah?

— Cum altfel a aflat fiica noastră despre Lydia, în spital?

— Nu știi sigur că visează despre asta.

— O cameră albă, cu chipuri triste, privind în jos, iar bunicul ei este acolo? Trebuie să fie asta, Gus, ce altceva ar putea fi? Imaginile sunt atât de grăitoare, deși par oribile. Dumnezeule!

Sarah era iar pe punctul de a plânge? Ceva în Angus își dorea ca ea să plângă, așa cum aproape plânsese când Kirstie spusese ce spusese.

Soția lui scăpă ușor.

Angus rezistă tentației de a o îngrozi cu adevărul. În schimb, își puse mâna masivă peste mâna mică și albă a soției lui, mâinile ei micuțe, drăguțe și nepricepute, care nu puteau lega un nod pentru a ancora barca; totuși acestea erau mâinile mici și albe pe care el le iubise. Cândva. Oare o mai putea iubi vreodată cum trebuia, din nou? S-o iubească pur și fără dubii, nebântuit de resentimente sau de dorința de răzbunare?

— Sarah, poate i-a zis tatăl tău? Știi cum este el după câteva pahare. Sau mama ta. Fratele meu. Oricine ar fi putut spune ceva despre spitale, iar ea a auzit, apoi și-a închipuit restul. Gândește-te cât de oribil trebuie să fie conceptul ăsta pentru un copil. Spital. Saloane. Moarte. I s-ar întipări în memorie. De aceea visează despre asta.

— Nu cred că i-a spus cineva sau că a auzit pe cineva vorbind despre spitale. Doar cei din familia mea știau că Lydia s-a trezit. Și i-am întrebat.

— Ce-ai făcut?

Tăcere.

— I-ai întrebat pe părinții tăi?

Încă o pauză.

— Dumnezeule! Sarah? Ai sunat oamenii și le-ai povestit toate astea, toate intimitățile noastre? Cum o să ne ajute asta?

Soția lui luă o gură de vin și clătină din cap, pe urmă strânse din buze, care i se albiră din cauza tensiunii reprimate.

Angus privi intens la vinul din paharul său. Simțind o senzație epuizantă de inutilitate, de parcă ar fi stat într-o cadă, iar apa se scurgea prin orificiul de scurgere, făcându-l să-i fie frig și să se simtă greoi: transportat pe o planetă meschină. Tremurau în casa aceea; se înecau în sarcini și provocări și poate că era inutil.

Nu. Trebuia să rămână optimist. Pentru Kirstie.

A doua zi va încerca din nou. Poate avea să-și ducă din nou portofoliul la acel birou de arhitectură din Portree. Erau pe punctul de a-i oferi un aranjament part-time. Mai aveau nevoie doar de un mic imbold. „Ascultați-mă, priviți, am proiectat părți pentru zgârie-nori, cred că mă pot descurca în privința unei stâne”. Poate chiar i-ar implora. „Ajutor, am nevoie de slujba asta, am nevoie de zece mii de dolari, pentru că fiica mea locuiește într-o casă care este, la propriu, ca un frigider”.

— Gus, există multe povești despre gemeni care au legături telepatice – știi că obișnuiam să vorbim despre asta și… Știi și tu, aveau aceleași *vise.* Mai ții minte când începeau să râdă din senin, în același moment, iar noi habar n-aveam despre ce era vorba?

Angus se lăsă pe spate și-și frecă ochii cu mâna prăfuită. Ascultă casa. Kirstie era în camera ei, jucându-se cu vechiul iPad. Putea chiar să audă clar click-urile și sunetele jocului, care parcă erau în duet cu ropotul ploii pe fereastra sufrageriei. Fiica lui era pierdută într-o lume virtuală și n-o putea învinui: realitatea nu era grozavă.

Iar realitatea era aceasta: Angus își amintea vremurile când Kirstie și Lydia râdeau simultan, fără motiv. Normal că-și amintea: le privea uimit când, din senin, gemenele începeau să chicotească, stând în scaune diferite, în același timp, fără să comunice aparent. Uneori, asta se întâmpla și când erau în camere separate. Mergea dintr-o cameră în alta și le găsea în crize identice de râs, fără vreun motiv identificabil.

Angus își amintea atât de multe! Își amintea cum, odată, Lydia citea *Big Friendly Giant – Uriașul cel prietenos,* de Roald Dahl, în dormitorul ei, iar el descoperise că și Kirstie era la aceeași pagină, citind la parter. Își amintea cum le privise odată, în timp ce se îndreptau spre casă de la școală, Kirstie

mergând înainte într-un ritm domol, cu pași mărunți, apoi o văzuse pe Lydia mergând în urma ei exact în același mod, de parcă ar fi fost amândouă într-un fel de transă. De ce făceau asta? Ca să sperie oamenii? Sau pentru că exista, cu adevărat, un fel de legătură psihică? Totuși el nu credea și nu putea crede acest lucru. Angus citise despre acea teorie: nu exista așa ceva, nu exista telepatia gemenilor. Doar miracolul obișnuit al genelor identice.

Angus privi picăturile de ploaie. Asprimea vremii de afară îl chema și-l atrăgea.

Ceva înăuntrul lui își dorea să fie afară, în vânt și frig, cățărându-se pe crestele dure ale munților Black Cuillins, asaltat de vânturile de pe stâncile de la Old Man of Storr. Numai că el era acolo, așteptând ca soția lui să vorbească. Ea își termină vinul din pahar și văzu că sticla se golise. Oare aveau să desfacă alta? Angus se baza întotdeauna pe Sarah să-l supravegheze ca să nu bea prea mult. Și da, el deja mai voia o sticlă, la ora cinci după-amiaza.

— Angus, te rog! Doar gândește-te la asta. N-ar fi putut exista un fel de telepatie? Cum rămâne cu gemenii aceia din Finlanda, care au murit în același timp, în urma unei alunecări de teren? Care era…

— La zece kilometri distanță. În aceeași noapte. Da. Și?

— Nu este uimitor, nu dovedește ceva?

— Nu.

— Dar…

— Sarah, chiar dacă ar fi existat cândva vreo legătură psihică între ele, ceea ce nu cred, Lydia este moartă de mai bine de un AN. Iar visele au început în urmă cu doar câteva luni.

Ploaia păru să ia o pauză. Soția lui îl privi.

— Chiar dacă ai convingerea că gemenii își pot trimite reciproc vise, de la distanță, continuă el, nu cred că gemenii se pot contacta reciproc prin eter – când unul din ei este MORT. Nu-i așa?

Urmă un moment de tăcere. Angus izbucni într-un hohot de râs.

— Doar dacă nu cumva susții că Lydia se întoarce din morți, ca o fantomiță? O fantomă mică, plutind în jur, vorbind cu geamăna ei. Unde este acum? În șifonier, ținându-și propriul cap în mâini?

Era o glumă. Angus încerca să fie amuzant.

Și totuși, cu o atitudine servilă, își dădu seama că atinsese un punct sensibil. Sarah nu râdea, nici nu se încrunta; pur și simplu, se holba la el în timp ce ploaia hebrideană răpăia din

nou, săpând din ce în ce mai adânc în cimentul și mortarul acelei case idioate.

— Oh, la naiba! Acum crezi în fantome, Sarah? Revino-ți în fire, la naiba! Lydia este moartă, Kirstie este o fetiță confuză și nefericită. Asta este tot. Are nevoie doar ca părinții ei să fie întregi la cap.

— Nu. Nu este vorba de fantome, ci de altceva.

— Ce?

— Eu…

— Ce e?

— Este… bâigui ea, după aceea glasul i se stinse și urmă tăcerea.

Angus ar fi vrut să țipe. Ce. Dracu'. Este? Furia îl copleșea. Abia stăpânindu-se, întrebă cu ultima fărâmă de calm:

— Ce este, Sarah? Care este marele mister?

— Eu… nu știu. Visele totuși, cum rămâne cu visele?

— Sunt doar VISE nenorocite! exclamă Angus cuprinzându-și capul în mâini, dramatizând, și totuși, fiind sincer.

Câteva clipe, niciunul din ei nu vorbi, pe urmă Sarah se ridică și duse sticla goală în bucătărie. Angus o privi în timp ce se îndepărtă; blugii îi atârnau pe șolduri. Existase o vreme când rezolvau acea tensiune prin sex. Iar el încă o dorea, încă avea fantezii cu ea, chiar și când n-o putea suporta.

Ce s-ar întâmpla dacă ar merge în pat? Sexul era întotdeauna dur: lui Sarah îi plăcea așa. Era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de ea: sexualitatea ei surprinzătoare, animalică. „Mușcă-mă, plesnește-mă, trage-mi-o. Mai tare!" Dar dacă făceau sex dur în acel moment și furia lui latentă ieșea la suprafață, cum s-ar sfârși totul?

Sarah se întoarse din bucătărie. Fără o altă sticlă cu vin. Starea lui de spirit se înrăutăți și mai mult. Oare putea să deschidă o altă sticlă de vin mai târziu, fără ca ea să-l privească? Trebuia să înceteze să mai bea așa de mult. Kirstie avea nevoie ca tatăl ei să fie cât de cât treaz și rațional. Cineva trebuia să fie cu ochii în patru.

Însă le era atât de greu să mizeze pe minciuni! Iar acel loc nu era de un ajutor atât de mare, așa cum sperase Angus. Atmosfera rece și cenușie de noiembrie era destul de groaznică și era de-abia toamnă. Cum avea să fie adevărata iarnă? Poate că severitatea și brutalitatea aveau să fie de ajutor: vor fi nevoiți să lucreze ca o echipă.

Sau poate că i-ar îndepărta.

Sarah rămase în picioare în încăpere, ezitând.

— Sarah, este ceva ce nu-mi spui? Ești așa de ceva vreme – de când ai fost la Glasgow, poate. Dacă nu chiar de dinainte. Ce s-a întâmplat?

Soția lui îl privi și răspunse, ca întotdeauna:

— Nimic.

— Sarah!

— Îmi pare rău că am adus vorba. Trebuie să pregătesc hainele lui Kirstie, nu le-am despachetat încă, au ajuns de-abia azi-dimineață și…

Angus se întinse după mâna ei și o luă într-a lui, iar Sarah continuă:

— Începe școala în câteva zile.

El îi sărută mâna, neștiind ce altceva să facă. Dar Sarah se retrase cu un zâmbet tăcut, umil, apoi se întoarse și ieși din cameră pe ușa nevopsită, târșâindu-și cele trei straturi de șosete pe podeaua rece din piatră. Angus o privi plecând. Oftând exasperat.

Fantome?

Era ridicol. Măcar de-ar fi doar fantomele o problemă.

Cu fantomele ar fi ușor. Fiindcă fantomele nu există.

Angus se ridică și decise să-și ocupe timpul cu muncă grea, pentru a se elibera de tristețe și furie. Endorfinele i-ar putea îmbunătăți starea de spirit. Trebuia să taie mai multe lemne, iar afară se însera.

Traversând bucătăria, deschise ușa șubredă din spate, de lângă chiuvete și mopuri, care ducea în camera cu vechituri. Acolo unde șobolanii țopăiau extaziați în fiecare noapte.

Tot felul de nimicuri erau depozitate acolo, în acel spațiu asemănător cu un hambar: grămezi de mobilier vechi, așteptând să fie transformate în surcele cu ferăstrăul, un sac straniu cu cărbune, probabil datând de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. Tigăi și sticle erau îngrămădite unele peste altele – ca și cum sate întregi de refugiați ar fi stat acolo și ar fi părăsit brusc locul; erau grămezi de saci din plastic și role de sfoară albastră din nailon, și piramide de carafe antice din porțelan, în majoritate crăpate. Bunica lui fusese o strângătoare obsesivă, o adevărată locuitoare a insulei – o supraviețuitoare a timpului ei, când era necesar, nu la modă, să aduni orice ajungea pe plajă. „Hei, uite, băiețaș, asta ne-ar putea fi de folos. S-o păstrăm”.

Alegând câțiva bușteni ca să-i despice, Angus își puse ochelarii de protecție din plastic, își strecură degetele în mănușile vechi și umede, apoi porni ferăstrăul electric.

Vreo două ore tăie lemne în lumina palidă de treizeci de wați a becului din camera cu vechituri. Luna Plină se ridică peste scorușii din Camuscross, în timp ce norii se împrăștiară. Beany împinse ușa cu nasul și sări în rumegușul de pe jos, frumos mirositor. Stătea acolo, legănându-și încet coada, și privea particulele de praf galben zburând din bușteni.

— E-n regulă, băiete. E-n regulă?

Câinele părea trist. Păruse trist încă de când ajunseseră acolo. Angus se așteptase ca lui Beany să-i placă Torran, să se bucure de ea – o întreagă insulă frumoasă, cu iepuri, foci și păsări pe care să le urmărească și ochiuri de apă cu nămol printre pietre. Mai mult decât labirintul din cărămidă și beton din Camden. Nu?

Cu toate acestea, câinele era adesea posomorât, ca în acel moment, când stătea cu botul între labe.

Angus puse jos ferăstrăul; umpluse trei ligheane cu lemne tăiate și transpirase. Își scoase ochelarii din plastic și-l gâdilă pe Sawney Bean între urechi, cu degetele înmănușate.

— Ce s-a întâmplat, bătrâne? Este doar o insulă!

Câinele scheună.

— Omori câțiva șobolani, Beano? Sunt mulți pe-aici.

Angus deschise gura, prefăcându-se că mușcă din ceva, apoi gesticulă cu mâinile de parcă ar fi fost labe. Încercând să imite un câine prinzând rozătoarele dăunătoare.

— Hap hap hap. Șoareci, Beano? Șoareci? Ești un câine afurisit. Te tragi dintr-un neam străvechi de vânători de șobolani. Nu?

Beany căscă agitat, pe urmă își puse din nou botul între labele ca de sfinx. Angus simți un val de simpatie. Iubea acel câine. Își petrecuse ore întregi și fericite plimbându-se cu Beany prin pădurile din jurul Londrei.

Însă acea schimbare a dispoziției câinelui era derutantă.

Gândindu-se mai bine, își dădu seama că Beany se purtase foarte ciudat încă de când ajunseseră pe insulă. Uneori se ascundea în colțuri ale casei, de parcă ar fi fost speriat, alteori refuza să intre în casă. Și se purta diferit în preajma lui Sarah. Se purtase diferit în preajma lui Kirstie și Sarah de multă vreme.

Oare era posibil ca Beany să fi fost martor la ceea ce se întâmplase cu adevărat în Devon, sus, la etaj? Oare un câine își putea aminti sau înțelege un eveniment precum acela?

Răsuflarea lui Angus formă aburi diafani în aerul umed și rece. În încăpere era un frig înțepător, după ce el încetase să se mai lupte cu buștenii. Atât de frig, încât ferestrele începeau să fie acoperite cu o pojghiță de gheață.

Exact ca în acea zi în care se născuseră gemenele: cea mai friguroasă zi din an.

Privi lung fâșiile subțiri de gheață.

Durerea îl izbi asemenea unei lovituri în genunchi, așa cum se întâmpla adesea. Ca un placaj dur la rugby. Făcându-l să se încovoaie de durere și să se sprijine de grămezile prăfuite de scânduri.

Lydia, micuța lui Lydia. Zăcând acolo, în spital, cu tuburile alea în gură, deschizând ochii plini de regret o dată, ultima dată, ca să-și ia la revedere. Parcă pentru a spune că-i părea rău.

Lydia, Lydia lui. Micuța Lydia. Fiica lui dragă.

Și el o iubise, o iubise la fel de mult ca Sarah. Totuși, cumva, suferința lui era considerată mai neînsemnată? Cumva, durerea mamei era văzută ca fiind mult mai importantă: *ea* era cea căreia i se permitea să cedeze, *ea* era cea căreia i se permitea să plângă, *ea* era cea căreia i se permitea să agonizeze luni întregi din pricina preferatei ei. OK, el își pierduse slujba, însă continuase să-și caute un serviciu în toată acea agonie care, în cea mai mare parte, nu era din vina lui. Și asta îl înfuria. Sarah era cea care trebuia învinuită de un infinit de ori mai mult. Angus voia să-și rănească soția pentru ceea ce se întâmplase. S-o pedepsească. S-o rănească tare.

De ce nu? Fiica lui era moartă.

Luă de pe un raft un ciocan cu gheară, pentru scos cuie. Ușor ruginit. Avea colții maronii, de parcă oțelul ar fi fost deja pătat cu sânge uscat. Era greu, dar avea o greutate satisfăcătoare, exact greutatea potrivită. Cerea să fie trântit cu putere, să spargă ceva. Într-un final. O explozie de roșu. Ca și cum ar strivi un pepene, pulpa moale zburând peste tot în jur. Oare ghearele din oțel ar fi lipicioase?

Ploaia se oprise, iar marea se întindea cenușie dincolo de ferestre. Angus privi lung scândurile pătate ale podelei, disperat.

Un scheunat îl trezi la realitate. Beany îl privea cu capul ușor aplecat într-o parte, încă trist, și totuși, curios. De parcă ar fi simțit gândurile absurde și groaznice ale stăpânului.

Angus privi câinele. Se calmă și vorbi:

— Hei, Beany. Vrei să mergem afară? Să găsim o focă și s-o fugărim?

Câinele lătră blând și scutură rapid din coadă; Angus puse cu grijă ciocanul din oțel pe raft.

9.

Ar putea fi orice școală din Marea Britanie. Joasă și aerisită, cu un teren de joacă măricel, cu leagăne și tobogane în culori vesele și mulți părinți arătând somnoroși, tensionați și încercând un sentiment de vină pentru ușurarea pe care o simțeau în timp ce-i lăsau pe cei mici la școală. Decorul este cel care o scoate în evidență: marea în partea stângă și munții mari și posomorâți în spate, brăzdați de zăpada timpurie de decembrie. Și apoi, desigur, mai este semnul de pe poartă.

Rachadh luchd-tadhail gu failteache.

Dedesubt este o traducere în engleză, cu litere mai mici.

Toți vizitatorii trebuie să se prezinte la recepție.

Kirstie mă ține strâns de mână în timp ce plecăm de lângă mașina noastră. Ne strecurăm printre mașinile mai zvelte de oraș și mașinile Land Rover murdare, și ne apropiem de ușile din sticlă. Alte mame și alți tați se salută reciproc, cordial și amabil, în acel mod demn de invidiat, relaxat și vorbăreț, la care nu prea m-am priceput niciodată și care mi se va părea chiar mai dificil aici, printre străini.

Unii dintre părinți vorbesc gaelica. Micuța Kirstie este la fel de tăcută ca mama ei. Agitată și încordată. Este îmbrăcată în noua ei uniformă de un alb-albastru, de la Kylerdale, pe sub hanoracul roz; când i-l scot în pragul ușii de la intrare a școlii, uniforma pare dureros de mare, aproape ridicolă. Iar pantofii sunt demodați. Și părul îi este pieptănat anapoda: de mine.

Mă invadează un sentiment de vinovăție. Oare am cumpărat haine de mărimea greșită? Și de ce nu i-am pieptănat părul mai atentă? Am fost așa grăbită! Angus voia să ajungă devreme pe țărm: a obținut un proiect part-time la o firmă de arhitectură în Portree, destul de departe de casă, așa că va fi nevoit să rămână acolo peste noapte de fiecare dată când va avea ceva de lucru. Asta este bine din punct de vedere financiar, dar înseamnă că transportul va fi chiar mai complicat.

Prin urmare, a trebuit să plecăm cu toții în această dimineață, în barca noastră solitară. Și am fost forțată să grăbesc lucrurile: am aplicat grăbită spray-ul împotriva încurcării părului, am periat părul fin, alb și mătăsos al fiicei mele, în timp ce Kirstie stătea între genunchii mei jucându-se cu jucăria ei și cântând pentru sine un cântec nou, invenție proprie.

Iar acum este prea târziu: părul lui Kirstie arată ciufulit.

Instinctul meu de a o proteja iese la suprafață. Îmi doresc cu disperare să nu se râdă de ea. Va fi deja descurajator de singură, începând cursurile la o școală nouă aproape în

mijlocul semestrului, fără sora ei. Și confuzia cu privire la identitatea ei este încă prezentă, stând la pândă. Uneori, Kirstie vorbește despre sine la plural, folosind „noi”, nu „eu”, ca și cum ar fi „altă Kirstie”. A făcut-o în dimineața aceasta.

Altă Kirstie?

Este tulburător și dureros, motiv pentru care n-am spus nimic în această privință. Sper doar că psihiatrul Kellaway are dreptate și că școala va rezolva cumva toată situația: entuziasmul unor noi prieteni și noi jocuri.

Așa că iată-ne aici.

Zăbovim la ușa de intrare a școlii, în timp ce toți ceilalți copii merg direct la clasele lor: vorbesc zgomotos, râd din orice, lovindu-se cu rucsacurile. Ca în filmul *Toy Story – Povestea jucăriilor* sau în jocul video *Moshi Monsters.* O femeie cu ochelari mari cocoțați pe un nas mare și cu o fustă din stofa cadrilată îmi zâmbește liniștitor și ține deschisă ușa din sticlă.

— Doamnă Moorcroft?

— Aa, da?

— V-am căutat pe Facebook. Îmi pare rău! Eram doar curioasă să știu cine ar putea fi noii părinți.

Femeia dă din cap spre Kirstie, privind-o cu o expresie indulgentă.

— Iar ea trebuie să fie micuța Kirstie! Kirstie Moorcroft?

Ne conduce înăuntru.

— Arăți exact ca în poze! Sunt Sally Ferguson. Este minunat să avem o fată nouă la școală. Te rog să-mi spui Sally, zice ea, apoi își întoarce din nou privirea către mine. Secretara școlii.

Femeia așteaptă să răspund. Însă nu pot. Fiindcă mi-o ia înainte fiica mea:

— Nu sunt Kirstie.

Secretara zâmbește; probabil crede că este o glumă. Un joc. Un copil ascunzându-se în spatele canapelei, ținând ridicată o păpușă.

— Kirstie Moorcroft! Ți-am văzut fotografiile! O să-ți placă școala asta, noi predăm într-o limbă foarte specială…

— NU sunt Kirstie, ci Lydia.

— A…

— Kirstie este moartă. Sunt *Lydia.*

— Kkkirr…? bâiguie secretara, dar nu termină fraza și glasul i se stinge.

Mă privește. Confuză, lucru perfect de înțeles.

Fiica mea repetă ridicând glasul:

— Lydia. Sunt Lydia. Noi suntem Lydia. Lydia!

Holul școlii este tăcut, cu excepția fiicei mele, care strigă acele cuvinte nebunești. Zâmbetul lui Sally Ferguson s-a stins, foarte rapid. Privește în direcția mea, încruntându-se panicată. Pe perete există multe fraze vesele în gaelică, imprimate pe hârtie. Secretara școlii mai încearcă o dată:

— Ah… hm… Kirss…

Fiica mea se rățoiește la Sally Ferguson de parcă ar certa-o:

— Lydia! Trebuie să-mi spui Lydia! Lydia! Lydia! Lydia! Lydia Lydia Lydia Lydia LYDIA!

Femeia dă înapoi, însă micuța mea este de necontrolat. Ne oferă o criză de pandalii demnă de o scenă dintr-un supermarket: doar că suntem într-o școală, iar ea are șapte ani și pretinde că este sora ei moartă.

— Moartă, Kirstie-koo este moartă. SUNT LYDIA! Sunt Lydia! Ea este aici! Lydia!

Ce să fac? Încerc să port o conversație normală, într-un mod absurd:

— Aa, este doar o fază, o chestie – mă voi întoarce s-o iau la ora…

Dar eforturile mele de-abia pot fi auzite când fiica mea strigă din nou:

— Lydia LYDIA LYDIA LYDIA LYDIA LYDIA – Kirrrstie este MOARTĂ și o URĂSC, sunt *Lydia!*

— Te rog, mă adresez eu lui Kirstie, renunțând la prefăcătoria mea. Te rog, iubito, te rog?

— KIRSTIE ESTE MOARTĂ. Kirstie este moartă, au ucis-o, au ucis-o. Sunt Ly-DDDDIII-AAAAA!

Apoi, la fel de repede pe cât a început, criza se domolește. Kirstie clatină din cap, merge apăsat spre peretele îndepărtat și se așază pe un scăunel, sub fotografia unor elevi lucrând în grădină, cu o inscripție veselă în carioca.

Ag obair sa gharrad.

Fiica mea pufnește, pe urmă rostește foarte încet:

— Te rog să-mi spui Lydia. De ce nu poți să-mi spui Lydia, mami, dacă ea sunt? Te rog? insistă ea și mă privește cu ochii albaștri și înlăcrimați. Nu merg la școală dacă nu-mi spui Lydia, *te rog.* Mami?

Sunt paralizată. Rugămintea ei pare dureros de sinceră. N-am de ales.

Tăcerea se prelungește și se transformă în agonie. Deoarece trebuie să-i explic totul secretarei școlii în cel mai prost moment posibil, în cel mai stânjenitor mod. Și pentru asta trebuie s-o scot pe Kirstie de pe hol. Am nevoie ca ea să fie în această școală.

— OK, OK. Doam…

Bâlbâială mea copilărească se întoarce:

— Doamnă Ferguson. Ea este *Lydia.* Lydia Moorcroft. Sunt speriată și mă bâlbâi. De fapt, o înscriu la școală pe Lydia May Tanera Moorcroft.

O tăcere îndelungată. Sally Ferguson mă privește foarte derutată din spatele acelor ochelari mari și groși.

— Poftim? Hm! *Lydia*? Dar…

Se înroșește, apoi se întinde spre o bancă din spatele unei ferestre rabatabile și ia o foaie de hârtie. Următoarele ei cuvinte sunt mai mult o șoaptă:

— Însă scrie aici, foarte clar, că o înscrieți pe *Kirstie* Moorcroft? Acesta este formularul. Pentru Kirstie. În mod sigur. Kirstie Moorcroft?

Trag adânc aer în piept. Dau să vorbesc, dar fiica mea o face prima. De parcă ar fi auzit.

— Sunt Lydia. Kirstie este moartă, apoi a fost vie, însă pe urmă este iar moartă. Sunt Lydia.

Sally Ferguson roșește din nou și rămâne tăcută. Mă simt prea amețită ca să răspund, clătinându-mă pe marginea unui prăpăstii întunecate și absurde. Totuși, făcând un efort, vorbesc:

— Putem s-o lăsăm pe Lydia să meargă în noua ei clasă și după aceea vă pot explica.

Încă un moment de tăcere disperată, apoi aud copiii cântând un cântec vesel pe coridor.

Kookaburra își face cuib în arborele din cauciuc, / Vesel vesel este regele boschetului! / Râzi, Kookaburra, RÂZI…

Absurditatea cântecului îmi provoacă greață.

Sally Ferguson scutură din cap, pe urmă vine mai aproape de mine și rostește încet:

— Da… Pare o idee bună.

Secretara școlii se întoarce spre un tânăr arătos în jeanși strâmți, care intră pe ușile din sticlă, din frigul de afară.

— Dan, Daniel, te rog – te superi dacă poți s-o duci pe, ahh, *Lydia* Moorcroft în clasa ei, anul 2, la capătul coridorului? Jane Rowlandson.

RÂZI, Kookaburra, RÂZI…

Dan consimte apatic și prietenos și se lasă pe vine lângă Lydia, asemenea unei chelnerițe supraentuziasmate luând o comandă.

— Salut, Lydia. Vrei să vii cu mine?

Kookaburra stă în copacul din cauciuc, / Numărând toate maimuțele năuc.

— Sunt Lydia.

Kirstie își împreunează înverșunată mâinile la piept. Încruntându-se. Bosumflându-se. Afișând cea mai încăpățânată expresie de care este în stare.

— Trebuie să-mi spui Lydia.

— Sigur. Normal. Lydia! Îți va plăcea, fac muzică în dimineața asta.

— *Stop, Kookaburra, stop, Kookaburra, / Aceea nu e maimuță, sunt eu.*

În cele din urmă, strategia funcționează. Încet, Kirstie își desprinde brațele și-l ia de mână, urmându-l pe Dan spre o altă ușă din sticlă. Pare atât de mică, iar ușa, atât de uriașă și mistuitoare!

La un moment dat, ea se oprește și se întoarce pentru a-mi arunca un zâmbet trist și speriat, apoi Dan o conduce pe coridor: este înghițită de școală. Trebuie s-o las în voia sorții ei singuratice, așa că mă întorc spre Sally Ferguson.

— Trebuie să vă explic.

Sally încuviințează ursuză.

— Da, vă rog. În biroul meu. Acolo putem fi singure.

Cincizeci de minute mai târziu, îi ofer lui Sally Ferguson detaliile elementare, dar groaznice, ale poveștii noastre. Accidentul, moartea, confuzia identității de peste paisprezece luni. Prin urmare, femeia pare sincer îngrozită și, totodată, înțelegătoare, însă pot detecta și o urmă de încântare vicleană în ochii ei, în timp ce ascultă povestea. Fără îndoială, îi anim o altă zi plictisitoare de școală. Iată un lucru pe care i-l poate povesti soțului sau prietenilor ei în această seară: n-o să vă vină să credeți cine a venit azi, o mamă care nu știe identitatea gemenei ei care a supraviețuit, o mamă care se întreabă dacă presupusa ei fiica moartă și incinerată a fost, de fapt, vie în ultimele paisprezece luni.

— Este o poveste uluitoare, zice Sally Ferguson. Îmi pare atât de rău!

Își scoate ochelarii, pe urmă și-i pune din nou.

— Este uimitor că nu există, ah, nicio modalitate științifică… de a…

— Ști? De a dovedi?

— Păi, da.

— Tot ce știm este că – adică cu cred – dacă ea vrea să fie Lydia pentru moment, poate că *trebuie* să-i facem jocul. Pentru moment. Vă deranjează?

— Nu, desigur. Dacă așa preferați. Și este în regulă și în privința procesului de înscriere. Ele sunt… își caută ea cuvintele. Ei bine, fetele aveau aceeași vârstă, deci, da, va trebui doar să actualizez informația, dar nu vă faceți griji pentru asta.

Mă ridic să plec, destul de disperată să scap.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Moorcroft. Însă sunt convinsă că totul va fi bine acum, Kirstie, adică fiica

dumneavoastră. Lydia. Îi va plăcea aici. Serios.

Merg în fugă spre parcare. În mașină cobor geamul portierei și gonesc înapoi spre coastă. Vântul este înțepător de rece, bate dinspre vest, dinspre lanțul muntos Cuillin, din Butt of Lewis, din Saint Bloody Kilda, dar nu-mi pasă. Vreau să simt frigul pătrunzător. Trec de Ornsay și mă îndrept spre Broadford, care parcă ar fi Londra din pricina distanței mari față de Peninsula Sleat. Aici sunt magazine și oficii poștale, și oameni pe trotuare – cu o cafenea spațioasă și călduroasă, cu o conexiune foarte bună la internet și semnal foarte bun la telefonul mobil. Vreau votcă, însă va trebui să mă mulțumesc doar cu cafea.

Mă așez pe un scaun confortabil din lemn lângă o masă mare, cu o ceașcă strașnică de cappuccino lângă mine, apoi îmi scot telefonul.

Mama. Trebuie s-o sun pe mama. Urgent.

— Sarah, scumpo, știam că tu erai! Tatăl tău este în grădină, pe-aici avem parte de-o vară indiană.

— Mamă.

— Este totul în regulă? Kirstie a început orele la noua școală?

— Mamă, trebuie să auzi ceva.

Mama mă cunoaște destul de bine cât să-și dea seama ce insinuează tonul vocii mele; vorbăraia ei încetează. Așteaptă.

Și-i explic. Așa cum am făcut-o cu Sally Ferguson. Așa cum, poate, voi fi nevoită să le explic tuturor celorlalți.

O fac rapid, ca să nu mă poticnesc. Îi spun că există posibilitatea să ne fi înșelat: în privința identității gemenei care a murit. Nu știm. Încercăm să ne dăm seama. Totul este atât de absurd, dar atât de dureros de real! La fel de real precum lanțul muntos Knoydart. Mama, care poate fi cu ușurință la fel de tăcută ca mine, mă ascultă respectuos în timp ce vorbesc.

— Imposibil, spune ea la final. Imposibil. Doamne, Dumnezeule! Biata Kirstie. Adică…

— Mamă, te rog să nu plângi.

— Nu plâng.

Plânge. Aștept. Ea continuă să plângă.

— Doar că asta trezește atât de multe amintiri. Noaptea aceea groaznică. Ambulanța.

Aștept ca lacrimile să i se domolească, încercând să împiedic propriile emoții să mă năpădească. Eu trebuie să fiu cea puternică dintre noi două. De ce?

— Deci, mamă, e imperios necesar să-i dăm de capăt acestei situații, dacă putem, deoarece trebuie să hotărâm dacă este Kirstie sau dacă este Lydia. Apoi să ne conformăm deciziei, presupun. Nu știu. Oh, Dumnezeule!

— Da, consimte mama. Da.

Alte câteva suspine materne se aud în receptor. Privesc traficul de afară, mașini îndreptându-se spre Kyle sau Portree. Lungul drum montan care șerpuiește pe lângă Scalpay și Raasay. Angus a mers pe acel drum în această dimineață.

Conversația noastră alunecă spre lucruri practice și trivialități, dar pe urmă trec la o problemă serioasă.

— Mamă, vreau să te întreb ceva.

— Da, scumpo, se smiorcăie ea.

— Trebuie să știu, să caut orice contradicție, să găsesc orice indicii.

— Ce…

— Este ceva din acea noapte, din acel weekend, înainte de accident. Ai observat ceva diferit la fete sau în relația lor? Ceva ce nu mi-ai spus pentru că nu părea relevant?

— Diferit?

— Da.

— Ce înseamnă asta, Sarah?

— Nu știu. Doar că, probabil, nu le puteam distinge. Și nici acum nu pot. Se purtau diferit, era ceva ciudat, vreun motiv pentru care există confuzia asta în mintea fiicei mele?

Mama este tăcută. Afară ninge ușor, prima ninsoare a iernii. Sunt doar câțiva fulgi rătăciți. Plutesc asemenea unor confetti în aerul înțepător și trist. Pe partea opusă a străzii, o fetiță, mergând împreună cu mama ei, se oprește și arată spre fulgii mărunți, cu chipul luminat de bucurie.

— Mamă.

Mai multă tăcere. Aceasta este o pauză neobișnuit de prelungită, chiar și pentru mama.

— Mamă?

— Păi, bâiguie ea și face o pauză, semn că se gândește, strategie pe care o folosește atunci când minte. Nu. Nu trebuie să dezgropăm totul acum, nu?

— Ba da, trebuie.

— Păi, nu mă pot gândi la nimic.

„Minte. Propria mamă mă minte. O cunosc mult prea bine”.

— Mamă, este ceva. Ce este? Ce? Trebuie să-mi spui, fără alte ocolișuri. Spune-mi!

Fulgii de zăpadă se răresc și mai mult, ajungând doar o dâră argintie prin aer. Fantoma zăpezii.

— Nu-mi pot aminti.

— Ba da, poți.

— Scumpo, chiar nu pot.

„De ce minte în privința asta?”

— Mamă. Te rog!

Următorul moment de tăcere este diferit. O aud respirând. Și aproape gândind. O văd cu ochii minții în Devon, pe coridor,

cu pozele din cariera lui tata pe perete, înrămate și șterse, și prăfuite. Fotografii cu el primind premii pentru reclame de mult uitate.

— Ei bine, scumpo, poate că a fost ceva, însă nu este nimic important. Nimic.

Este atât de evident de unde am moștenit asta: predilecția spre tăcere, refuzul de a dezvălui ceva.

Pot înțelege acum de ce Angus vrea uneori să mă strângă de gât.

— Nu este nimic, Sarah.

— Spune-mi, mamă. Spune-mi!

Mama trage adânc aer în piept.

— În regulă, eu… Îmi amintesc ziua în care ați sosit, Kirstie era destul de supărată.

— Kirstie?

— Da, dar n-ai observat, erai atât de distrasă cu… totul. Și Angus întârzia, desigur, a ajuns târziu, foarte târziu în acea noapte, și am întrebat-o pe Kirstie ce o supăra atât de tare, iar ea a răspuns că era ceva legat de tati. Că el o supărase cumva, cred. Ceva de genul ăsta, asta este tot ce-mi amintesc, sigur nu este nimic.

— Nu, s-ar putea să nu fie. Mersi, mamă. Mersi.

Dialogul se clatină. Ne exprimăm iubirea maternă și filială. Mama mă întreabă dacă sunt bine.

— Adică, adaugă ea, ești bine?

— Da. Sunt bine.

— Ești sigură? Scumpo, vorbești puțin cam, știi tu, ca înainte. Sarah, chiar nu vrei să te întorci la starea aceea. Nu așa cum ai fost.

— Mamă, mă descurc, chiar sunt bine, cu excepția acestei chestiuni cu Lydia. De fapt, îmi place casa, în ciuda șoarecilor de sub pat. Și iubesc insula. Trebuie s-o vezi.

— Desigur, normal că o vom vedea.

Ca s-o fac să schimbe subiectul, întreb despre fratele meu, Jamie, și stratagema funcționează. Mama râde blând și cu afecțiune și răspunde că este în Australia, crește oi. Sau taie copaci în Canada. Nu este sigură. Este o glumă de familie pe seama faptului că Jamie este un hoinar, un rătăcitor: o glumă de familie pe care o folosim ca să trecem de momentele grele și de conversațiile stânjenitoare. Exact ca în momentul acesta.

Apoi ne luăm la revedere și comand încă o cafea. Gândindu-mă la conversația pe care tocmai am avut-o cu mama. De ce a ajuns târziu Angus în acea seară în Instow? Înainte de accident, povestea era că exista posibilitatea să lucreze până târziu. Totuși, când am încercat să-l sunăm la muncă, nu era acolo. Ulterior ieșise la iveală – el explicase mai târziu – că se oprise

acasă la Imogen după muncă pentru a lua câteva dintre lucrurile gemenelor: fetele își petrecuseră recent noaptea acolo.

Lui Imogen, care n-avea copii, îi plăcea mereu să aibă copii în preajmă.

Pe atunci n-am pus la îndoială povestea. Absolut deloc. Suferam prea mult și oricum povestea avea sens. Dar acum?

Imogen?

Nu. Este stupid. De ce mă îndoiesc de soțul meu? Exceptând problema cu alcoolul, a fost întotdeauna alături de noi. Iubitor, devotat, inventiv, nefericit, Angus. Soțul meu. Și trebuie să am încredere în el, întrucât n-am pe nimeni altcineva.

Și oricum nu pot face mai mult în acest moment în privința problemei lui Kirstie; trebuie să mă ocup și de treburile mele.

Să câștig bani prin scris. Noul job part-time al lui Angus în Portree va aduce câteva lire, însă câteva lire nu sunt suficiente. Ne trebuie un venit mai mare. Prin urmare, orice pot adăuga la venitul nostru va fi esențial pentru a ne duce traiul pe Torran.

Și-mi doresc foarte, foarte mult să stau pe Torran.

Așa că deschid laptopul și petrec două ore trimițând e-mailuri: ideile acumulate, noțiunile și comunicările necesare din ultimele patruzeci și opt de ore. Trimit câteva e-mailuri redactorilor din oraș: aș putea scrie ceva despre Torran și Sleat, despre folclorul local, despre resuscitarea limbii gaelice, orice.

Bând din cappuccino și privind mașinile care se perindă afară, mă gândesc încă o dată la iubirea crescândă pe care o simt pentru insula noastră. Este asemenea unei pasiuni adolescentine înfiripate pentru un băiat nepăsător, greu de mulțumit. Cu cât Insula Torran este mai dificilă, cu atât mai mult îmi doresc să fie a mea.

După câteva ore grele, munca mea este terminată; trebuie să mă întorc la școală, ca s-o iau pe Kirstie. O să întârzii, așa că apăs pedala de accelerație. Brusc, încep să patinez peste grilajul metalic acoperit cu un strat subțire de zăpadă și aproape mă opresc într-un stejar pipernicit, care păzește posomorât un drum de țară în stânga mea.

„Mai încet, Sarah, mai încet!” Trebuie să nu uit că drumul este periculos aproape pe tot parcursul lui, de la Broadford la Ardvasar. Dar, la urma urmei, totul este oarecum periculos aici.

Un fulg de nea singuratic aterizează pe parbriz și este „exterminat” de ștergătoare. Privesc dealurile joase și golașe. Rase de vânturi și defrișare. Mă gândesc la oamenii smulși din acest peisaj de sărăcie și de Highland Clearences, migrația din secolele XVIII-XIX când mulți scoțieni au părăsit țara în căutarea unui trai mai bun peste hotare. Skye avea pe atunci o

populație de douăzeci și cinci de mii de oameni. Un secol mai târziu, populația a scăzut la jumătate. Mă gândesc adesea la scenele emigrării: soțiile de fermieri plângând, câinii ciobănești uciși pe ascuns, bebelușii țipând în timp ce-și părăseau frumoasa și ostila patrie și navigau spre vest. Iar acum mă gândesc la fiica mea.

Țipând.

Am decis cum voi proceda în privința fiicei mele. Nu vreau să fac asta. Însă trebuie. Grozăvia de azi-dimineață m-a făcut să iau această decizie.

Ajung la școală. Cu efort, afișez un zâmbet neconvingător pentru câteva dintre celelalte mame, pe urmă mă întorc și privesc semnul vesel din hârtie de pe ușa din sticlă, pe care scrie *Failteache,* și mă întreb unde este fiica mea.

Toți ceilalți copii ies din clase: un șuvoi de energie veselă și pălăvrăgeală gaelică, multe cutii pentru pachețelele de prânz Lego Movie, o mulțime de oameni mici alergând spre brațe părintești și apoi, în cele din urmă, ultimul copil iese pe ușă, încet, ezitant. O fetiță fără prieteni. Care nu vorbește cu nimeni.

Fiica mea. Copil unic la părinți. Cu micul ei rucsac trist. În uniforma ei sumbră. Vine spre mine și-și așază capul pe pântecele meu.

— Bună, tu, spun eu.

Îmi pun un braț în jurul ei și o conduc spre mașină.

— Hei. Cum a fost prima zi de școală?

Veselia mea este absurdă. Dar ce altceva pot să fac? Să fiu supărată și cu gânduri de sinucidere? Să-i spun că totul este, într-adevăr, groaznic?

Kirstie își prinde singură centura în scaunul pentru copii și privește pe geam la apa cenușie a canalului Sleat și la luminile rozalii și portocalii din Mallaig: cu portul și cu gara, cu simbolurile libertății și civilizației stingându-se în depărtare. Întunecimea iernii deja învăluie totul, la ora trei și un sfert.

— Iubito. Cum a fost la școală?

Ea încă privește pe fereastră. Insist:

— Moomin?

— Nimic.

— Poftim?

— Nimeni.

— A, OK.

Ce înseamnă asta? *Nimic* și *nimeni?* Pornesc radioul și fredonez un cântec vesel, în timp ce simt un impuls scurt de a conduce mașina direct în lacul Loch na Dal.

Dar am un plan și ne vom ține de el. Trebuie doar să ajungem la barcă și apoi pe insulă.

Pe urmă voi face ceea ce mă tem atât de mult să fac.
Acest lucru mizerabil și groaznic.

10.

Barca este acolo, așteptând legată de pilonul care se vede clar din parcarea de lângă Selkie. Farul și casa noastră par inocente în depărtare, albe și frumoase, totuși subminate de munții întunecați și impunători ai lanțului Knoydart. Opresc Fordul și parchez.

Am nevoie de patru sau cinci încercări zdravene ca să pornesc motorul suspendat al bărcii. De obicei, aveam nevoie de zece. Încep să mă obișnuiesc cu asta și deja cârmesc mai bine barca. Pot chiar să leg noduri.

Kirstie stă calmă, cu ochii ușor înroșiți, la celălalt capăt al șalupei, privind mai întâi spre mine, apoi spre plajele pietroase din Salmadair, în timp ce traversăm întinderea de apă în briza răcoroasă. Părul ei blond se ondulează frumos și plutește în vânt. Arată atât de drăguț – profilul și năsucul ei cârn sunt încadrate de apă. O iubesc atât de mult, micuța mea fetiță! O iubesc pentru că este Kirstie și o iubesc pentru că-mi amintește de Lydia.

Și, desigur, o parte din mine o vrea pe mica mea Lydia înapoi. O parte din mine cântă veselă la auzul acestei idei. Mi-a fost extrem de dor de Lydia: de modul în care citeam împreună după-amiezi întregi, de modul în care uneori doar stăteam tăcute, însă fericite; Kirstie țopăia mereu, fiind mai nerăbdătoare. Ideea că Lydia s-ar fi putut întoarce din morți este un fel de miracol. Înfricoșător, dar un miracol. Oare toate miracolele sunt înfricoșătoare? Dar dacă o primesc pe Lydia înapoi, dacă Lydia este cea care este cu adevărat aici, acum, atunci Kirstie moare.

Ce tot gândesc? Aceasta este Kirstie, după cum urmează să dovedesc. În cel mai nemilos mod posibil. Dacă voi putea găsi forța să duc planul până la capăt.

— De ce se numește Salmadair, mami? mă întreabă Kirstie în bătaia vântului aspru.

Este bine. O conversație normală.

— Cred că înseamnă insula psalmilor, scumpo, acolo a fost o mănăstire de femei.

— Când, mami? Ce este o mănăstire?

— O mănăstire cu oameni care se rugau, obișnuiau să se roage aici în urmă cu mulți ani, cu vreo mie de ani.

— Înainte ca noi să fim bebeluș?

Ignor sintaxa stâlcită și consimt.

— Da. Cu mult timp înainte de asta.

— Acum nu mai sunt măicuțe acolo?

— Nu. Ți-e frig?

Vântul bate înverșunat în părul ei, iar pelerina rozalie de ploaie îi este descheiată.

— Nu, e bine, răspunde ea.

Vântul îmi suflă părul în față, dar îmi place să am părul în față.

— OK. Aproape am ajuns.

O focă se înalță în partea dreaptă, privindu-ne cu ochii triști și înțelepți; apoi, cu un pleoscăit uleios, dispare, iar Kirstie afișează zâmbetul ei știrb.

Valurile canalului Sleat sunt blânde și ne transportă până pe plaja de lângă far. Trag șalupa, care este destul de ușoară, pe linia țărmului, unde crabii sapă în nisip și se ascund și unde un somon mort putrezește, ciugulit de pescăruși.

— Ptiu! exclamă Kirstie, arătând spre hoitul mirositor al peștelui.

După aceea aleargă spre casă, împinge ușa care nu este niciodată încuiată și dispare înăuntru. Îl aud pe Beany lătrând blând în întâmpinarea ei. Câinele obișnuia să latre tare și vesel. Leg barca și pornesc spre casă. Bucătăria este rece. Șoarecii sunt tăcuți. Arlechinii dansează pe peretele alb, pătat, din sufragerie. Piatra este pe vasul de toaletă, ca să ținem nurcile la distanță.

Angus nu este acasă, muncește și rămâne peste noapte în Portree. Suntem singure pe insulă și asta este perfect în regulă.

Kirstie îl mângâie pe Beany, apoi merge în camera ei să citească. Pregătesc cina în bucătăria întunecoasă, unde coșurile din sârmă se leagănă deasupra capului în lumina palidă, păstrându-ne mâncarea departe de șoareci. Pot auzi respirația mării, sună ca și cum cineva ar face exerciții fizice, gâfâind. Se simte liniștea. Dinaintea furtunii?

Îmi adun forțele pentru ceea ce urmează să fac.

Poate ar fi trebuit să fac asta în urmă cu trei săptămâni: o s-o testez pe Kirstie, un test pe care nu-l poate simula sau pica. Ideea mi-a trecut oarecum prin minte azi-dimineață, pe când o studiam pe Lydia țipând la școală; și s-a definitivat în această după-amiază.

Experimentul meu se va baza pe fobia fiicei mele: frica ei de întuneric.

De fiecare dată când această fobie se declanșa, ambele gemene țipau, însă țipau într-un mod unic, țipetele lor erau diferite. Kirstie țipa, gâfâia și striga, rostind variante timide ale unor cuvinte îngrozite. Lydia scotea, pur și simplu, un țipăt strident, foarte înalt. De spărgea gheața.

Am auzit acest țipăt doar de câteva ori. Este diferit de orice altă vocalizare. Probabil de aceea m-am gândit la acest experiment de-abia astăzi. Iar una dintre dățile în care am auzit

țipătul a fost când am avut o pană de curent în Camden. În urmă cu doi ani, ea a aruncat gemenele în beznă totală: întunericul de care s-au temut întotdeauna.

Când s-a întâmplat, amândouă au avut acea reacție instantanee de panică. Dar Kirstie a început să respire greu și a țipat, iar Lydia a scos acel țipăt pătrunzător.

Iar acum voi declanșa această fobie în mod intenționat. Aruncând-o în beznă totală. Reacția ei va fi instinctivă și reflexă, nu va putea să se prefacă, astfel că țipătul îmi va spune adevărul. Planul meu este nemilos, mă face să simt că leșin din pricina sentimentului de vinovăție, însă nu văd vreo alternativă. Să permit acestei confuzii să continue este un lucru și mai nemilos.

Trebuie să fac testul, altfel mă voi pierde în îndoială și ură de sine.

Kirstie ridică privirea spre mine când intru în dormitorul ei. Pare foarte tristă. A transformat această cameră goală într-un loc mai familiar, cu cărțile ei pe un raft și pozele cu pirați pe perete. Dar încă este o cameră pustie, fără geamăna sa. La radioul ei se aud formațiile Kidz Pop și One Direction. Mai este un coș din răchită plin cu jucării, însă Kirstie nu le-a mișcat prea mult. Doar Leopardy stă cuibărit pe patul ei. Ambele gemene îl iubeau. Poate că Lydia îl iubea mai mult?

Ochii ei triști sunt de nesuportat.

— Scumpo, rostesc eu ezitantă. Spune-mi ce s-a întâmplat astăzi la școală.

Tăcere.

— Ai avut o zi bună? Prima ta zi? Povestește-mi despre profesorii tăi, încerc eu din nou.

Mai multă tăcere, mai multă muzică de la One Direction. Kirstie închide ochii și aștept, și aștept, și simt că-mi va spune; apoi, da, se apleacă încet spre mine și zice cu o voce aproape șoptită:

— Nimeni n-a vrut să se joace cu mine, mami.

Inima mi se frânge.

— A. Am înțeles.

— I-am tot rugat, însă nimeni n-a vrut să se joace cu mine.

Durerea din mine arde, vreau să-mi îmbrățișez fiica, s-o protejez.

— Bine, iubito, a fost prima ta zi, scumpo, se mai întâmplă lucrul ăsta.

— Așa că m-am jucat cu Kirstie.

Îi mângâi încet părul, în timp ce inima dă să-mi sară din piept.

— Kirstie?

— Ea s-a jucat cu mine, așa cum ne jucăm mereu.

— OK.

Ce să fac? Să mă înfurii? Să plâng? Să strig? Să-i explic faptul că Lydia este moartă și că ea *este* Kirstie? Poate că nici eu nu mai știu care din ele este moartă.

— Dar apoi, când mă jucam cu Kirstie-koo…

— Da?

— Toată lumea a râs de mine, mami. A fost… M-au făcut să plâng, râdeau cu toții.

— Fiindcă, de fapt, erai singură?

— Nu! Kirstie *era* acolo! Era acolo! Este aici! Este aici!

— Scumpo, ea nu este aici, este…

— Este ce?

— Kirstie, sora ta – ea, ea…

— Doar spune-o, mami, doar spune-o, știu că este moartă, mi-ai zis că este moartă.

— Iubito…

— Îmi tot spui că este moartă, însă ea se întoarce să se joace cu mine, era acolo, era la școală, se *joacă* deci cu mine, ea este *sora* mea, nu contează dacă este moartă, *ea este încă aici,* încă aici, eu sunt aici, noi suntem aici – de ce tot spui că suntem moarte, când nu suntem, nu suntem, *nu suntem.*

Acest discurs înfiorător se încheie cu lacrimi furioase și zgomotoase: Kirstie se dezlipește de mine și se retrage la capătul patului, apoi își îngroapă chipul înroșit în pernă și sunt neputincioasă. Stau aici, emoționată, Mama Groaznică. Ce i-am făcut fiicei mele? Ce îi fac încă? Ce o să-i fac?

Oare ar fi trebuit să-i ignor confuzia, din capul locului, când eram în Londra? Dacă n-aș fi dat curs niciunei suspiciuni, dacă aș fi insistat că ea era Kirstie, poate că ar fi rămas Kirstie. Însă acum trebuie să fac *asta.*

Mamă rea. Mamă diabolică.

Aștept câteva minute pentru ca furia ei să se stingă. Radioul cântă în continuare muzică pop: *Best Song Ever,* a formației One Direction. Pe urmă Britney Spears.

Într-un sfârșit, pun o mână pe glezna lui Kirstie.

— Moomin.

Se întoarce. Are ochii roșii, dar este mai calmă.

— Da.

— Kirstie?

Nu tresare la auzul numelui. Acum sunt sigură că este Kirstie. Lydia mea este moartă.

— Kirstie, merg până la bucătărie o secundă ca să iau ceva cald de băut. Vrei ceva? Ceva de băut?

Mă privește. Chipul îi este inexpresiv.

— Fruit Shoot.

— Bine. Citește o carte până când merg să aduc ceva de băut.

Kirstie pare să accepte planul. Se întinde după *Diary of a Wimpy Kid – Jurnalul unui puști*, iar eu trag încet draperiile. Astfel încât nicio rază de lumină să nu pătrundă: nu este greu, Luna e acoperită de nori și pe Torran nu sunt felinare stradale.

Apoi, cât de discret pot, mă aplec spre podea, prefăcându-mă că ridic jucării. Însă, de fapt, scot din priză lampa ei de veghe.

Kirstie nu observă. Continuă să citească și buzele i se mișcă încet. Lydia obișnuia să facă asta.

Mai am o singură sarcină de îndeplinit: să sting lumina din tavan și să închid ușa. Kirstie va rămâne într-o beznă totală; înghițită de cele mai mari temeri ale ei. Aproape că-mi dau lacrimile mergând spre ușă.

Pot să fac asta? Cum pot să nu fac asta?

Rapid, sting becul, apoi ies din dormitorul lui Kirstie și închid ușa. De asemenea, holul este întunecos, de-abia luminat de becul din sufrageria din capătul coridorului. Dormitorul lui Kirstie va fi cufundat în întuneric total.

Aștept. Un sentiment arzător de vinovăție îmi apasă pieptul. „Oh, scumpo! Kirstie. Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!”

Cât timp va dura până va țipa?

Nu mult.

Nu prea mult.

La trei secunde după ce închid ușa, ea țipă: și este un țipăt înalt, pătrunzător și ascuțit, ca și cum ceva subțire și metalic este tăiat în două. Este inconfundabil și oribil; este pătrunzător și unic.

Deschid ușa, aprind lumina și mă grăbesc să ajung la fiica mea tulburată și îngrozită, plângând în patul ei.

— Mami, mami, mami…!

O strâng în brațe, zdrobind-o la pieptul meu.

— Iartă-mă, scumpo! Îmi pare tare, tare rău, am uitat, am uitat de lumină. Îmi pare rău, îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Dar în toiul sentimentului sfâșietor de vinovăție există un singur gând înfricoșător.

Kirstie a fost cea care a murit.

Lydia este cea care stă aici.

Ne-am înșelat în urmă cu paisprezece luni.

11.

Angus mă sună în dimineața următoare. Este sâmbătă. Vrea să merg să-l iau de la debarcaderul Selkie la cinci după-amiaza.

— Va fi întuneric.

De-abia mă poate auzi din pricina electricității statice din linia noastră telefonică roasă de mare.

— Poftim? Sarah? Ce?

— Nu va fi întuneric? Angus?

— Lună Plină, spune el, cred.

Legătura se întrerupe. Îmi verific ceasul: unsprezece dimineața, în șase ore va trebui să mă întâlnesc cu soțul meu în Ornsay și atunci va trebui să-i spun că am făcut cea mai groaznică greșeală, că, de fapt, Kirstie este moartă și că Lydia trăiește. Cum va reacționa? Mă va crede măcar?

Ies din bucătărie pe pavajul din pietre crăpate și privesc spre est, la stâlpul alb al farului, cu marea și cu munții Knoydart acoperiți cu zăpadă, în spate. Dintr-un anume motiv, imaginea – simpla existență – a farului mă liniștește întotdeauna și mă alină. Un far calmant, senin și distant.

Licărind o dată la fiecare nouă secunde noaptea, semnalând către lume: aici suntem. Angus, Sarah și *Lydia* Moorcroft. Noi trei.

O văd pe Lydia, este singură, jucându-se. Este încălțată cu noile ei cizme albastre din cauciuc, sare în micile ochiuri de apă dintre pietre, căutând peștișori și arici de mare. Pare atât de ușor să-i spun Lydia! Ea este Lydia. Lydia s-a întors. Kirstie a plecat. Jelesc pentru a doua oară, și totuși, o fac în tăcere și jubilând, simțindu-mă vinovată. Lydia s-a întors de la crematoriu. Cea de-a doua fiică a mea, cea care iubește ochiurile de apă dintre pietre și urmărește aricii de mare, privindu-le moliciunea delicată și pulsatilă, este vie din nou.

Lydia se întoarce și mă privește, pe urmă aleargă în susul pantei cu iarbă sărată, spre bucătărie, pentru a-mi arăta scoicile pe care le-a adunat.

— Hei, sunt foarte drăguțe.

— Pot să i le arăt lui tati?

— Desigur, Lydia. Desigur.

Scoicile sunt umede și nisipoase, pistruiate cu striații fine, albastre, și cu tente galbene și alburii spre margini. Spăl nisipul de pe ele sub jetul nesigur al chiuvetei și i le dau înapoi.

— Ai grijă de ele, tati vine acasă mai târziu.

După ce-i schimb cizmele cu adidași, Lydia dispare veselă în camera ei. În tăcere, pregătesc supă pentru a-mi risipi gândurile agitate: mâncăm multă supă, este ușor de reîncălzit în acest coșmar de bucătărie. O pot congela și readuce la viață în cuptorul cu microunde.

Timpul trece fără grozăvii. Este ora patru și jumătate după-amiaza, iar seara se lasă peste noi când bag capul pe ușa camerei Lydiei și-i cer să meargă cu mine pentru a-l lua pe tati de la Selkie.

Stă în dormitorul ei în colanți roz și tenisi de aceeași culoare, cu luminițe în călcâie. Scuturând din cap.

— Tati vrea să te vadă.

— Nu. Nu vreau.

— Lydie-lo. De ce nu?

— Pur și simplu. Nu. Nu acum.

— Lydia, vei fi singură pe insulă.

Pare atât de simplu să-i spun Lydia! Poate că știam, în subconștient, că era Lydia în tot acest timp.

Lydia clatină din cap.

— Nu mă deranjează!

Nu-mi doresc deloc să mă cert cu fiica mea în această după-amiază, am prea multe griji pe cap, gândindu-mă că trebuie să-l confrunt pe Angus. Și nu există niciun motiv pentru care Lydia n-ar fi în siguranță pe Torran, atât timp cât nu se îndepărtează de casă. Este o insulă. Mareea s-a retras. Voi fi plecată treizeci de minute. Ea are șapte ani și poate sta singură și în siguranță într-o casă. N-avem balcoane.

— Bine, atunci, vino aici. Doar promite-mi că stai în camera ta, da?

— Da.

Îmbrățișând-o, îi închid nasturii cardiganului. Apoi o sărut pe părul care miroase a șampon, iar ea se retrage ascultătoare în camera ei.

S-a lăsat întunericul și umbrele înconjoară insula. Iau o lanternă pentru a urma aleea spre plaja cu pietriș de lângă far, unde trag barca spre apă de pe pietrele acoperite cu iarbă. Dezleg frânghiile și ridic ancora la bord, de parcă ar fi un mic cadavru de care sper să scap în apele secretoase din canalul Sleat.

Se pare că Angus avea dreptate: noaptea este senină și calmă și n-am nevoie de lanternă. O Lună Plină și luminoasă dă strălucire apei.

Și iată-l: soțul meu așteaptă pe debarcaderul de la Selkie, cu luminile barului în spate. Poartă blugi negri și un pulover cu anchior, cu o cămașă în carouri pe dedesubt: un compromis între viața pe insulă și slujba de arhitect. Pare plin de energie,

zâmbitor, poate chiar fericit la încheierea primei lui zi de muncă serioasă după ceva vreme?

— Hei, barcagiu superb! Exact la timp.

Angus coboară rapid treptele, sare în șalupă și mă sărută. Miroase a whisky, dar nu prea mult. Poate a băut rapid un pahar de încălzire în Selkie.

— Ce face Kirstie?

— Este…

— Ce e?

— Nimic.

Motorul suspendat Yamaha brăzdează apa rece, neagră și luminată de Lună în timp ce ocolesc Salmadair. Casa mare a miliardarului este întunecată și pustie. Nenumărați pini negri o apără.

— Sarah?

Barca este ridicată în siguranță pe pietrele acoperite cu alge. Razele Lunii ne ghidează spre casă. Lydia ne aude și iese în fugă din camera ei pentru a-i da lui tati scoicile pe care le-a găsit; el le ia în mâinile lui mari și spune:

— Hei, scumpo! Sunt frumoase. Foarte frumoase. Mulțumesc.

Angus se apleacă și o sărută pe fruntea micuță și palidă. Pe urmă Lydia fuge înapoi în camera ei, pe lângă tabloul reprezentând o femeie scoțiană.

Îl așez pe Angus la masa din sufragerie și fac ceai pentru amândoi. Este foarte tăcut. De parcă ar aștepta să se întâmple ceva măreț. Oare deja bănuiește? Cu siguranță, nu.

Cât de calmă pot, trag un scaun și mă așez lângă el.

— Am ceva să-ți spun.

— Bine.

Respir adânc, însă calm.

— Nu Lydia a fost cea care a căzut de la balcon, ci Kirstie. Ne-am înșelat. Am făcut o greșeală. Fata din camera aia – fiica noastră care a supraviețuit – este Lydia.

Nu spune nimic. Își bea ceaiul, țintuindu-mă cu ochii lui căprui și întunecați. Fără să clipească. Aprigi. Asemenea unui prădător, stând la pândă.

Simt un fior brusc de pericol. Ca și cum aș fi amenințată, așa cum mi s-a întâmplat în pod. Bâlbâială mea copilărească se întoarce pentru moment.

— Ar tr… ar treb…

— Sarah. Ia-o încet, se încruntă la mine Angus, aprig și gânditor. Spune-mi!

— Am stins toate luminile din camera ei. Ca s-o fac să țipe.

Încruntarea lui se adâncește.

— Poftim?

— Mai știi cum gemenele țipau diferit când erau foarte speriate, când se declanșa acea fobie? Îți amintești? Pana de curent? Așa că am făcut-o din nou. Am lăsat-o în beznă. Da, știu, a fost groaznic, îi explic eu, însă vinovăția mă ajunge din urmă, așa că mă grăbesc să continui. Dar nu este ceva ce ai putea falsifica, nu? Țipătul a fost un gest reflex, este frică, este o diferență instinctivă, deci asta este, a țipat ca Lydia când era în întuneric. Așadar, ea este Lydia. Trebuie să fie.

Angus soarbe din nou din ceaiul fierbinte. Aș vrea să-mi răspundă normal. Sau în orice fel. Poate să plângă. Să strige. Să facă totuși ceva. Să reacționeze urât.

Însă tot ce primesc este încruntarea aceea amenințătoare. El înghite ceaiul și întreabă:

— Atât? Un țipăt? Un țipăt este singura ta dovadă?

— Nu, nu doar atât, Dumnezeule, e *mult* mai mult.

— Bine. Spune-mi. Ia-o încet. Ce mai este?

Angus își pune mâinile mari în jurul cănii. O ține strâns. Mai ia o gură de ceai, fără să-și dezlipească privirea de pe mine.

— Spune-mi, Sarah. Spune-mi tot.

Are dreptate, trebuie să știe *tot,* astfel că, asemenea unei persoane mahmure după o noapte de beție, vărs totul din mine. Mă golesc de minciuni și eschivări, mântuindu-mă prin adevăr. Îi povestesc despre comportamentul câinelui, despre chestiunea cu cititul, despre schimbatul prietenelor, despre criza de la școală, despre săptămânile întregi de purtare stranie, despre cum fiica noastră nu-mi permite să-i spun altfel decât Lydia. Îi relatez despre vizita la psihiatrul Kellaway, în Glasgow, și despre cum m-a convins pentru o clipă că mă înșelam, dar ulterior îndoielile s-au strecurat înapoi în mintea mea. Mai puternice și mai convingătoare decât înainte.

— Ea este *Lydia,* conchid eu, holbându-mă la soțul meu, care se holbează și el la mine.

Îl văd scrâșnind din dinți sub barba nerasă.

— Noi – eu – am greșit, cumva, Gus, continui eu grăbită, a fost doar din pricina acelei singure propoziții, după accident, am presupus prea mult, poate Lydia a devenit confuză – nu uita că făceau schimb de identități pe atunci, jucau jocuri, prostindu-se, purtau aceleași haine, cereau aceleași tunsori. Adu-ți aminte toate astea și apoi accidentul, cine știe, poate a *existat* telepatie, când Kirstie era în spital, nu putem ști sigur, o împreunare a minților lor, ca atunci când se căutau în pătuț, când dormeau în același pat, sugându-și degetul una alteia.

Angus încă nu spune nimic în timpul monologului meu. Dar strânge cana atât de strâns, încât îi pot vedea încheieturile degetelor albindu-se. De parcă ar vrea să mi-o arunce în față.

Este furios și va fi violent. Sunt speriată, și totuși, nu sunt. Angus mă va lovi, o să-mi arunce cana cu Castelul Edinburgh în față. Îi spun că geamăna lui preferată este moartă și că a mea a înviat.

Însă nu-mi pasă, trebuie s-o spun.

— Fata din camera aceea este Lydia. Nu Kirstie. Am incinerat-o pe Kirstie, Lydia încă trăiește.

Iată că vine. Reacția lui. Angus bea ultima gură de ceai. Pune cana pe masa pătată și prăfuită. Luna este albă și îngrozită afară, o pot vedea prin ferestre. Holbându-se cu gura căscată la noi.

În cele din urmă, Angus vorbește:

— Știu că este Lydia.

Îl privesc, mută de uimire.

Ridică din umeri când îmi vede uluirea. Totuși, este și el încordat.

— Știam de ceva vreme, adaugă el.

Sunt de-a dreptul uluită. El oftează zgomotos.

— Presupun că mai bine am schimba certificatul de deces.

Tăcerea mea este patologică.

Angus se ridică și merge în bucătărie. Tigăi și farfurii răsună zgomotos în chiuvetă. Beany aleargă grăbit în sufragerie, apoi se oprește și se uită la mine; ghearele lui netăiate au zgâriat lespezile reci. Avem nevoie de o mochetă aici sau de niște covoare. Totul este dezgolit, rece și tare.

Găsesc totuși energia să reacționez. Merg în bucătărie, unde Angus spală cănile sub jetul împroșcat de robinet în chiuveta mare din ceramică. Apa noastră curge ca și cum ar tuși, azvârlită asemenea ploii după o furtună în josul unui burlan. Degetele groase ale soțului meu spală și clătesc cele două căni. În mod obsesiv.

— Josh și Molly ne-au invitat la cină joia viitoare. Au niște prieteni londonezi în vizită, este o nuntă mare în Kinloch.

— Angus!

— Am auzit și niște vești bune la Selkie. Este posibil să pună un stâlp de telefonie mobilă în Duisdale, am putea avea un semnal bun. Nu va trebui să conducem până pe dealul ăla afurisit.

— Gus!

Stă cu spatele la mine în timp ce spală sistematic vasele; privește pe fereastra întunecată a bucătăriei, care dă spre coastă, spre linia dealurilor golașe de dincolo de Selkie, un orizont de albastru intens pe fundalul stelelor și întunericului.

Dar pot să-i văd și chipul reflectat în fereastră de becul din bucătărie. Nu-și dă seama de acest lucru. Și pot distinge furie aprigă pe acel chip frumos: o furie încordată, reprimată.

De ce?

Mă surprinde privindu-l și furia dispare. Și-o disimulează foarte repede. Pune cana să se usuce pe suportul de vase și se întoarce spre mine, ștergându-și cu grijă degetele pe o cârpă.

În cele din urmă, vorbește:

— Cam în urmă cu șase luni…

Face o pauză și pune cârpa pe frigider. Ridică din nou privirea.

— Lydia a venit la mine și mi-a spus ce ți-a zis ție. Că este Lydia. Că, de fapt, cea care a murit era Kirstie. Că ne-am înșelat. Că tu te-ai înșelat. Că toți ne-am înșelat.

Câinele este în bucătărie, scheunând fără vreun motiv aparent. Poate simte tensiunea? Angus îi aruncă o privire lui Beany și încuviințează.

— Și eu am observat câinele purtându-se diferit. Cu Lydia.

— Beany? Tu…

— Deci. Punând lucrurile cap la cap, am crezut… Ei bine, m-am gândit că Lydia ar putea avea dreptate. Sau, mai degrabă, că spune adevărul. De aceea am scos jucăria Lydiei din cutie.

— Ea a cerut jucăria?

— Nu.

— Scuze. Ce? Nu înțeleg…

— A fost un test, Sarah. Un experiment. Ca și al tău.

Îl privesc lung. Aud șobolanii mișunând în camera cu vechituri. De ce nu-i omoară Beany? Câinele este jalnic. Morocănos, deprimat, speriat.

— Poftim? Ce fel de *test*?

— Ca să văd cum reacționează. Am testat-o pe Lydia. Sau pe Kirstie. Să văd dacă reacționează diferit la propria ei jucărie, la jucăria Lydiei.

— Și? A reacționat?

— Da. Am scos pe ascuns micul dragon din cutie. Fără ca ea să știe. L-am adus din pod și l-am pus în camera ei, amestecat printre celelalte jucării. Pe urmă am observat-o fără să-și dea seama. Și uite cum a reacționat.

— Ai spionat-o pe ascuns?

— Da. Și de îndată ce și-a dat seama că jucăria era acolo, a mers direct la dragon. Era clar că prefera jucăria Lydiei. Un gest spontan, însă categoric.

Desigur: acum înțeleg. Logica este clară – și satisfăcătoare. Acesta este Angus. Gândește logic și este atent la detalii, gândește limpede, și totuși, creativ: un inginer, un om care rezolvă probleme. S-a gândit la un test subtil pentru fiica noastră, cu o jucărie. Mai puțin stresant decât testul meu.

— Deci ai știut în tot acest timp sau ai bănuit, așadar… ești de acord? Chiar crezi că este Lydia?

Angus se lasă pe spate, sprijinindu-și mâinile pe marginea chiuvetei, privindu-mă. Sfidător sau, poate, disprețuitor? Sau doar îmi închipui? Confuzia mea este ca un vârtej și mă înec.

— Gus, de ce nu mi-ai spus *atunci*?

— N-am vrut să te supăr. Nu eram sigur.

— Atât? Ăsta este motivul tău?

— Ce altceva? Ce voiai să fac? De-abia îți mai reveniseși, nu trecuseși încă peste moartea lui Kirstie. Și apoi vin eu și spun: „A, apropo, ai greșit la accident? Fiica greșită”. Haide, Sarah! Pe bune? Chiar puteam să fac asta? Să-ți provoc și mai multă durere?

Încruntarea lui se îmblânzește. Nu este tocmai un zâmbet, oricum, nu mai este posomorât. Clatină din cap și văd o sclipire în ochii lui, umezeala emoțiilor. Nu lacrimi, însă pe-aproape. Și sufăr pentru el, pentru noi toți. Trebuie să fie foarte greu pentru el. A trecut singur prin toate astea. Și iată-mă acuzându-l. Luni întregi a făcut față cât a putut de bine acestei informații disperate. Și a pierdut-o pe Kirstie, așa cum a crezut că a pierdut-o pe Lydia.

— Deci ea este Lydia? întreb eu.

— Da. Dacă ea asta crede, și se pare că așa este, atunci este Lydia. N-avem de ales. Este Lydia, Sarah. Kirstie a murit. Gata. Asta este. S-a terminat.

Angus își cenzurează emoțiile. Apoi deschide brațele, chemându-mă. Simt cum ceva cedează în mine: sunt sătulă de această ostilitate între noi. Trebuie să fim o familie, să mergem mai departe împreună. Lydia Moorcroft și părinții ei. Traversez bucătăria și Angus mă îmbrățișează, apoi îmi pun obrazul pe umărul lui.

— Haide, zice el. Să pregătim cina. Tu, Lydia și cu mine. Și Beany, câinele inutil.

Reușesc să râd și aproape că este un râs sincer. Mergem în camera de zi. Angus face un foc mare, iar eu gătesc niște paste, pe urmă Angus strigă blând pe coridor, spre dormitorul Lydiei:

— Lydia, Lydie-lo.

Ea iese alergând din cameră, un moment pe care-l simt aparte. Și totuși, ea doar își pune mâinile în jurul taliei lui, cât de sus poate întinde brațele, și Angus îi ciufulește părul blond și o sărută pe creștet, și spune *Lydia, Lydia,* și-mi dau seama că vorbește serios.

El îi spune Lydia, eu îi spun Lydia, ea crede că este Lydia. Este Lydia. Și cu asta basta.

Cu câtă ușurință este schimbată o identitate!

Prea ușor?

Trebuie să celebrăm acest moment. Nu putem să trecem, pur și simplu, de la un nume la altul, de la o identitate la alta, de parcă ar fi o simplă chestie de zi cu zi. Va trebui să facem ceva serios și simbolic. Poate o slujbă de înmormântare; da, aproape sigur o slujbă. Fiica mea, Kirstie, este moartă și acest lucru trebuie amintit. Cum se cuvine.

Dar asta poate aștepta. În această clipă, vreau ca seara să fie un deznodământ, un final, un fel de catharsis pentru noi. Și este: până în momentul în care cina este gata și Angus termină din nou de spălat vasele, iar Lydia se joacă veselă cu Beany pe covorul din fața focului liniștitor.

Apoi îmi amintesc ceva. Mă gândesc la expresia lui Angus reflectată în fereastră. Era furios. Era o mânie intensă, aprigă în ochii lui. De parcă aș fi scos la iveală un secret groaznic, iar el mă ura pentru asta; însă care era acel secret?

Soțul meu traversează camera de zi și se lasă pe vine lângă șemineu.

Îl privesc cum răscolește focul din vatră, mută bușteni, împinge cu umerii și cu brațele. Crestături de un roșu aprins sunt scoase la iveală în lemnele arzânde, iar scântei aurii se înalță din șemineu. Angus arată masculin. Un bărbat și un foc. Îmi place masculinitatea lui Angus: înalt și învăluit în întuneric, un clișeu sexy.

Dar ceva în povestirea lui este încă neliniștitor. Era pregătit s-o lase pe Lydia să fie Kirstie în continuare, posibil pentru totdeauna, doar ca să evite să mă supere? Serios? Are asta vreun sens? Știu că și eu i-am făcut același lucru, însă doar câteva săptămâni, iar intenția mea a fost să-i spun la un moment dat. Atunci, poate că voia ca Lydia să rămână Kirstie, pentru că o prefera pe aceasta din urmă? Așa că a păstrat tăcerea? Dar până și acest lucru pare bizar și greșit.

Angus stă lângă mine pe canapea cu brațul peste umerii mei. Asta este: sau acesta ar trebui să fie. Momentul. Noi trei, o familie. Confortabili în căsuța noastră, care acum este pe jumătate locuibilă: baia este tencuită, jumătate dintre pereți sunt văruiți. Bucătăria încă nu este prea plăcută, însă este curată și utilizabilă. Și iată-ne aici. Câinele, fiica, noaptea rece și luminoasă de afară, licărul farului, semnalând către celelalte faruri de-a lungul acestei coaste solitare: către Hyskeir și Waternish, spre Chanonry și South Rona.

La asta am visat în toate acele nopți când stăteam cu ochii în ecranul laptopului, pe imaginile cristaline ale Insulei Eilean Torran, cu căsuța de lângă mare. Și tot, și toate erau iertate. Sau uitate.

Da, sunt nevoită să mă forțez să nu mă feresc de atingerea soțului meu. Simt că Angus mai știe și altceva. Și încă nu-mi

spune. Și orice ar fi, este atât de grav încât mă va minți, și a mințit luni întregi. Poate paisprezece luni.

Sau poate ar trebui să-mi vin în fire și să las lucrurile așa.

Focul trosnește. Lydia se joacă. Beany, câinele nostru melancolic, sforăie și visează, strâmbând din nas. Angus citește o carte despre un arhitect japonez de biserici din beton. Tadao Ando. Beau niște vin, apoi casc și mă trezesc din amorțeală; mai am câte ceva de făcut înainte să merg la culcare: trebuie să sortez foarte multe dintre lucrurile pentru școală ale Lydiei.

Mă duc în dormitorul mare și aprind lumina de la întrerupătorul de pe perete. Pe pat este un bilet împăturit. Un bilet?

Inima mea dă alarma. Biletul este scris cu litere mari și copilărești.

Degetele îmi tremură – și nu știu exact de ce – când despăturesc biletul și-l citesc. Iar acum îmi tremură și inima.

Pentru mami.

Mami. Ea este aici cu noi. Kirstie.

12.

Angus stătea în dormitor, privind-o pe Sarah pregătindu-se pentru cina la familia Freedland. Fusese o vreme când interludiul acela ar fi fost unul senzual: soția lui s-ar fi întors doar pe jumătate spre el și l-ar fi rugat să-i încheie fermoarul rochiei; el s-ar fi supus, presărând săruturi delicate pe gâtul ei alb; apoi ar fi privit-o dându-și cu parfum *acolo* și *acolo.*

În acel moment, Angus fu nevoit să reziste tentației de a ieși din cameră, sau mai rău. Cât mai putea face acel lucru? *El trebuia să pretindă că, de fapt, Kirstie era Lydia.*

Soția lui își încălță pantofii, fiind aproape gata. Angus îi privi mușchii delicați ai umerilor, dezvăluiți de rochia fără spate în timp ce Sarah se aplecă pentru a-și netezi ciorapii. Moliciunea pielii ei deasupra șirei spinării; sclipirea frumuseții subtile. Angus încă o dorea. Dar era totul lipsit de sens în acea clipă.

Poate că în timp s-ar putea convinge în sinea lui că geamăna Kirstie era Lydia? Credea că știa totul, că înțelesese totul, însă *era* ceva ciudat acolo. Kirstie se purta diferit. Se purta de parcă *era* Lydia, câinele *se purta* ciudat și diferit. Iar Angus o credea pe Sarah în privința țipătului. Oare era posibil să fi greșit și el?

Nu, era un lucru stupid. Angus se rătăcea printre toate acele gânduri. Un labirint din sticlă înnegrită.

— Poți s-o aduci tu pe Lydia?

Ea îl ruga pe el, direct.

— Angus? Alo? Lydia. Trebuie să fie gata. Acum. Poți să mergi s-o aduci, te rog?

Instrucțiunile ei erau scurte și precaute. Cam ca tot ceea ce spunea în acel moment. Totul avea o conotație îngrijorătoare: „Știm că este un coșmar, dar trebuie să încercăm. Sau să ne prefacem”.

— Da, bine.

El porni spre camera lui Kirstie. Nu, spre camera Lydiei. Trebuia să se prefacă, să înceapă să creadă că micuța era Lydia, să gândească astfel pentru moment, să mențină stabilitatea familiei. Era ca și cum ar fi învățat o limbă străină: trebuia să gândească în acea limbă.

Angus ciocăni și deschise ușa.

Fetița lui era îmbrăcată nu prea comod, într-o rochiță văratică, și încălțată în sandale cu paiete. Stând acolo, pur și simplu. În mijlocul camerei. Singură, fără să vorbească. De ce făcea asta? Comportamentul fiicei lui îl vlăguia din ce în ce mai mult: din nou, Angus încercă un sentiment furnicător de

panică. Nu mai avea timp. Trebuia s-o salveze de toată nebunia aceea. Însă nu știa cum.

— O să mai fie și alți copii acolo, tata? întrebă ea.

— Poate, minți el. Cred că Gemma Conway are copii.

— Care Gemma?

— Conway. Îți va plăcea de ea, este puțin ciudată și amețită, dar știe totul despre orice…

— Ba nu, nu știe. Tati, nimeni nu știe totul despre orice, poate în afară de Dumnezeu, și nu știu dacă EL este destul de inteligent cât să știe tot.

Angus o privi lung. Chestia asta cu Dumnezeu era nouă. De unde până unde? Școala Kylerdale aparținea de Biserica Scoțiană, însă nu părea să-i fi îndoctrinat pe copii; poate că fetița avea prieteni noi care erau credincioși. Hebridele erau foarte evlavioase pe alocuri; de sabat încă închideau spațiile de joacă în Lewis.

Dar apoi își aminti că fiica lui n-avea prieteni. Îi tot spunea acest lucru: „Tati, nu se joacă nimeni cu mine”.

Îl durea inima când o auzea. Deoarece nu era de mirare că nimeni nu voia să se joace cu ea: probabil că toți ceilalți copii credeau că era nebună. Copilul cu o soră moartă, revenită la viață. Ciudată.

Și totul era din vina mamei ei. Oare putea s-o ierte vreodată? Tot ce făcea era s-o ierte mereu, de fiecare dată. Totuși Angus trebuia s-o iubească și s-o absolve pe Sarah de vină, din nou, dacă asta avea să funcționeze.

Însă, mult prea des, simțea opusul violent al iubirii.

— Bine, să mergem, zise el, apoi strigă pe hol: Sarah? Sarah!

— Da, sunt gata.

Se adunară toți trei în bucătărie; Angus luă lanterna și-și conduse mica familie în josul aleii pietruite, spre plaja de lângă far, unde se urcară în șalupă, pe urmă el ghidă barca pe apa canalului Sleat, îndreptându-se spre Selkie.

Era o noapte rece, tăioasă și limpede; stelele se reflectau în apa calmă a canalului; munții Knoydart se încruntau, părând un șir de femei cu fețele acoperite de *burka* negre, la orizontul purpuriu; lacurile maritime sclipeau sub lumina Lunii.

Angus ancoră șalupa la debarcaderul Selkie, unde celelalte bărci o întâmpinară legănându-se.

Scurta călătorie spre casa mare și luminoasă a familiei Freedland fu tăcută: fiecare membru al familiei privea pe o fereastră diferită, la un întuneric distinct.

Angus se întrebase dacă ar trebui să anuleze acel angajament social, având în vedere ororile continue ale tulburării fiicei salei: de fapt, având în vedere *totul.* Dar Sarah

insistase că trebuiau să revină la normalitate. Chiar dacă se chinuiau, trebuiau să pretindă că erau bine – ca și cum acel lucru, prin magie, ar fi putut face ca totul să fie bine.

Așa că iată-i acolo, prefăcându-se în haine drăguțe, londoneze, intrând în casa mare și rigidă. Și acolo, în bucătăria enormă, stăpâna oalelor ei scumpe din cupru era Molly. Râzând cu o atitudine de matroană. Alte două cupluri beau cocktailuri Aperol din pahare elegante lângă masa din bucătărie. Angus simți pretutindeni mirosul de mâncare gătită decent: ceva ce-i lipsea pe Torran, din cauza bucătăriei lor primitive.

— Doar niște friptură de porc, mă tem, se scuză Molly în timp ce le luă paltoanele. Nu e tocmai o mâncare din ghidul Michelin în seara asta.

Intrară în camera de zi cu ferestre mari și priveliștile ei minunate spre Sound of Sleat; sunetul a ceva spumos se răspândi în încăpere.

— Poftim, zise Josh, am cumpărat un vin bun: Trentodoc de la Ferrari, șampanie italienească adecvată, fără prostia aia de Prosecco.

— De unde știi, Josh? N-ai băut de zece ani.

— Îmi dau seama după bule. Încă îmi sunt permise bulele.

Toată lumea parcă se străduia să glumească: Molly făcu politicos prezentările între cupluri. Gemma Conway, pe care Angus o mai întâlnise o dată înainte, în Londra, cu Josh, pe urmă soțul ei, Charles (bogat, din Londra, comerciant de artă), apoi un cuplu american mai tânăr, Matt și Fulvia (bogați, din New York, bancheri); nu mai erau alți copii. Acele cupluri se aflau acolo pentru nunta mare și elegantă din Kinloch, la care el și Sarah nu erau invitați.

Lui Angus nu-i păsa de nuntă, ci de fiica lui. Singură, din nou? De ce niciunul dintre acei oameni ridicoli n-adusese măcar un copil, cineva cu care ea să se joace? Angus se luptă cu propria iritare, pe când ceilalți adulți îi acordară conștiincioși atenție Lydiei – aproximativ trei minute de plictiseală evidentă –, după aceea se întoarseră la paharele lor de vin italian spumant și conversații de adulți.

Și iat-o pe fiica lui stând acolo mută și singură, cu leopardul Leopardy sub un braț. Angus își dorea cu disperare s-o salveze din acea solitudine, s-o ducă departe, să trăiască pe Torran. Doar ei doi. Pe insula familiei lui. Eilean Torran.

Unde era locul lor. Unde bunica lui fusese fericită. Unde el fusese fericit împreună cu fratele lui când fuseseră copii. Unde putea fi fericit împreună cu fetița lui.

O privea și o asculta pe fiica lui în timp ce-și întreba mama dacă putea merge la etaj ca să joace jocuri video.

— Mami, te rog, pot să mă joc pe telefonul lui tati, are jocul *Angry Granny Run – Bunicuța furioasă* și mai multe.

— Dar…

— Mami. Te rog. O să fiu cuminte?

Sarah își dădu ochii peste cap, din cauza sintaxei stâlcite, privind cu subînțeles spre Angus, însă el n-avea de gând s-o țină pe *Lydia* la parter, unde se va plictisi și, posibil, va începe să se dea în spectacol. El își putea închipui modurile în care ea s-ar putea da în spectacol, dacă ar vrea.

Fiica lui era bântuită. Și el știa motivul.

— Las-o să meargă la etaj dacă vrea, îi șopti el scurt lui Sarah.

Soția lui consimți, apoi se întoarse pentru a-i explica lui Molly, care revenea din bucătărie. Molly era distrată și roșie la față de la cât gătise.

— Desigur! Normal că poate merge sus, încuviință ea râzând. Dumnezeule, aș vrea să fie mai mulți copii aici pentru Kirs, adică, a, a, Lydia, ca să se joace cu ei, a…

Molly tăcu, evident rușinată. Josh se încruntă la soția lui; li se spusese despre chestiunea Kirstie-Lydia în urmă cu o zi. Greșeala lui Molly era de înțeles. Însă jenantă. Ceilalți oaspeți nu erau, într-adevăr, la curent cu acel lucru. O tăcere confuză puse stăpânire pe toată lumea, apoi Josh zise:

— Nu, serios, nu e vorba că n-am încercat. Este posibil să fim nevoiți să adoptăm niște afurisite de lame în ritmul ăsta.

Molly chicoti stânjenită, iar momentul trecu. Urmă un schimb de glume. Se discută despre nuntă, apoi despre vreme. Charles o întrebă pe Sarah în privința prețurilor din domeniul imobiliar și a valorii Insulei Torran, a vacanțelor în Maldive și, pe măsură ce discuția se îndreptă spre zona clasei mijlocii, Angus fu cuprins de o ranchiună tainică.

Oamenii aceia bogați, cu vilele, licitațiile și acțiunile lor la bursă: ce știau ei? Oamenii aceia nu fuseseră niciodată nevoiți să se preocupe pentru ceva. De ce asculta Angus pălăvrăgeala aceea burgheză? Bunica lui era o femeie care ținea o fermă, mama lui, o umilă profesoară, tatăl, un docher bețiv, un alcoolic care-și bătea soția. Angus *știa.* Dar ei nu.

Angus bău.

Și bău. Și medită. Se întrebă dacă era capabil să mai reziste o seară; voia să plece de acolo în timp ce se așezară la masă pentru langustină, servită cu cea mai bună maioneză a lui Molly și cu pâine proaspătă.

Mâncarea era delicioasă, după cum era de așteptat; starea lui Angus se înrăutățea. Își dorea să spună cu voce tare: „Viața mea este zero barat, se destramă, fiica mea este moartă, iar cealaltă fiică a mea este nebună. Și uneori am fantezii

groaznice în care-mi rănesc soția, deoarece vrea să facă o slujbă de înmormântare pentru un copil care este încă viu”.

Voia să anunțe cu calm toate acele lucruri. Să-i privească pe toți întorcându-se spre el și holbându-se îngroziți. În schimb, Angus spuse:

— Avem nevoie ca rata dobânzii să rămână mică, desigur.

— A, va rămâne, încă o prăbușire ar ucide complet țara, ar exista leproși pe Pall Mall.

Sosi vinul: din belșug. Angus observă că soția lui bea prea mult, de asemenea, aproape la fel de mult ca el.

— A, da, doar încă unul.

Doar unul, doar unul, unul singur.

Felul principal fu purcel de lapte – din partea locului – cu un șorici crocant excelent, cu sos de prune goldane și o legumă foarte rafinată, pe care Angus nu reuși s-o identifice, pe urmă conversația abordă subiectul morții și al fantomelor.

De ce naiba vorbeau despre asta? În momentul de față?

Angus își croi drum spre al zecelea pahar cu vin. Se lăsă pe spate și sorbi licoarea, întrebându-se dacă dinții îi erau pătați de la vinul roșu, în timp ce Gemma Conway declară:

— Chatwin este destul de bun la asta, în cartea lui australiană spune că teama noastră de fantome este o teamă de prădători, de a fi pradă.

Molly puse jos furculița, se întoarse și replică:

— Sigur, am citit undeva că poți imita fantome sau efectul fantomelor supunându-i pe oameni unui mormăit subsonic – nu-l poți auzi, este același sunet folosit de prădători pentru a-și îngrozi prada.

— Serios?

— Da. L-au testat pe oameni, sunetul subsonic nu poate fi înregistrat de ureche, însă îl auzim în mințile noastre, aceea este frica fără nume pe care oamenii o descriu când au experiențe cu fantome!

„Încercați să fiți în locul meu și al fiicei mele, chibzui Angus, cam în urmă cu șase luni, în Camden, dacă vreți frică de nedescris”.

Privi în jur, la cei de la masă. Soția lui încă părea agitată, bând vin mult prea repede. Și era tăcută, desigur. Din senin, din trecut, dintr-o parte încețoșată și abia înțeleasă dinăuntrul lui, Angus simți o compasiune neașteptată față de ea, un sentiment brusc de fraternitate și reciprocitate. Indiferent ce anume îi îndepărta pe el și pe Sarah – și erau atât de multe lucruri, în mod sigur *prea* multe –, ei treceau prin acel coșmar împreună. Aproape că o iertă pentru orice altceva, întrucât era camarada lui de arme în acea conjunctură.

Și o iubise cândva, destul de intens.

Dar cum funcționa treaba asta? Cum putea să nutrească încă sentimentele acelea pentru Sarah, chiar în timp ce visa cu ochii deschiși s-o facă să sufere pentru ceea ce făcuse? Poate că, având un copil împreună, exista întotdeauna o rămășiță a legăturii de iubire, chiar dacă mai târziu se va stinge. Iubirea lor era încă prezentă: asemenea unei corăbii scufundate.

Și dacă ei împărțeau *moartea* unui copil, erau legați pentru eternitate. Doar că ei împărțiseră de două ori moartea unui copil, apoi îl înviaseră pe celălalt. El și Sarah erau hoți de morminte. Necromanți. Aduceau morții la viață.

Angus era beat, confuz și nu-i păsa.

— Și de aceea se sperie oamenii în case vechi, în pivnițe, în biserici, locurile astea au ecouri și rezonanțe, datorită topografiei, iar aceste vibrații din aer provoacă vibrații subsonice similare precum mârâielile prădătorilor, adăugă Molly.

— O explicație aproape prea precisă. Pentru fantome.

— Are toată lumea vin?

— Purcelul ăsta de lapte este excelent, l-ai gătit grozav, Molly.

— Se spune că atunci când oamenii sunt sfârtecați de feline, intră într-un fel de relaxare, o iluminare zen.

— De unde ar putea ști amărâții ăștia dacă au fost mâncați de tigri? Li se ia interviu în rai?

— Charles! îl apostrofa Gemma pe soțul ei lovindu-l în joacă.

— Dacă teoria aceea este corectă, interveni femeia din New York, e ca și cum întreaga Biblie ar fi un mârâit al lui Dumnezeu, amenințând pe toată lumea cu moartea!

— Glasul tunător al lui Iehova. Focul din copaci. Vinul ăsta chiar este Rioja, Josh? Gran Rezerva, în mod sigur, este grozav.

— Mai vreau niște vin, da, mulțumesc, zise Angus.

Își recuperă paharul, plin și greu, și bău jumătate din el dintr-o singură înghițitură.

— Oare asta demonstrează lipsa existenței lui Dumnezeu, faptul că poate fi explicat drept o teamă de moarte?

— Păi, mereu am fost de părere că suntem destinați să fim credincioși, fu de părere Charles. La urma urmei, copiii cred în lucruri prin natura lor – sunt credincioși în mod instinctiv. Când copiii mei aveau șase ani, credeau în orice; acum au crescut, sunt atei. Este foarte trist.

— Copiii cred și în Moș Crăciun. Și în iepurașul de Paște.

Charles își ignoră soția și continuă:

— Așadar, viața este, poate, un fel de corodare? Sufletul pur și credincios al copilului este corodat, în timp, poluat de anii…

— N-ai citit suficient din Nietzsche, Charles, asta este problema ta.

— Credeam că ai spus că problema lui era pornografia de pe internet, spuse Josh și toată lumea râse, apoi Josh își tachină din nou prietenul încrezut, iar Gemma făcu o glumă disprețuitoare despre calorii, însă Angus îl privea lung pe Charles, întrebându-se dacă bărbatul nu era, de fapt, destul de profund.

Din când în când, acel comerciant de artă din Londra spunea câte un lucru uimitor sau curios, pe care toată lumea îl ignora, nu pe deplin, și totuși, uneori, cumva, chiar în acel moment, acele remarci îl făceau pe Angus să vrea să fie cu vehemență de acord cu el și se întrebă dacă negustorul de artă știa ce efect aveau asupra lui.

— Nu moartea mea este cea care este insuportabilă în cea mai mare măsură, ci moartea celor din jurul meu, filosofa Charles. Fiindcă îi iubesc. Și o parte din mine moare odată cu ei. Așadar, toată dragostea, dacă vreți, este o formă de sinucidere.

Angus îl privi lung. Și bău. Și ascultă. Iar Josh purta o discuție în contradictoriu despre rugby cu Gemma și Sarah, și Angus voia să-i strângă mâna acelui bărbat, să se aplece spre el și să spună: „Da, este atât de adevărat ce ai zis, toți ceilalți se înșală. De ce te ignoră? Tot ce afirmi este *adevărat* – moartea celor pe care-i iubim este mult mai rea decât propria noastră moarte și da, toată dragostea este o formă de sinucidere, te distrugi pe tine însuți, te predai, ucizi ceva în tine, de bunăvoie, dacă iubești cu adevărat”.

— Merg s-o iau pe Lydia, îl anunță Sarah, care stătea în picioare lângă el.

Angus fu trezit din visare. Își șterse vinul de pe buze, se întoarse și ridică privirea.

— Da. Bună idee.

Farfuriile fură strânse; Angus ajută. Când se întoarse la masa din sufragerie, aducând vesela pentru desert – înghețată de cacao cu o chestie din caramel sărat, fiica lui, *Lydia,* era acolo cu mama ei, lângă ferestrele mari și întunecate care dădeau spre canalul Sleat.

— Pot să-i dau niște înghețată? întrebă Molly.

— A, da, scumpo, înghețată, preferata ta? zise Sarah și o atinse pe Lydia pe umăr.

Angus o privea. Era ceva în neregulă cu fiica lui.

Lydia se uita fix la ferestrele întunecate. Priveliștea Lunii pe apă, siluetele pinilor și ale aninilor. Dar ferestrele fără draperii mai reflectau, desigur, și lumina din încăpere: masa și

scaunele, tablourile de pe pereți, adulții și băuturile lor. Și pe micuța fată îmbrăcată în rochiță, stând lângă mama ei.

Angus își dădu seama ce se petrecea. Prea târziu.

— Pleacă, pleacă, te urăsc!! țipă Lydia.

Pe urmă alergă spre fereastră și sparse sticla cu pumnii ei micuți, și cioburile se împrăștiară cu un sunet îngrozitor; și apoi urmă sângele. Atât de mult sânge. Prea mult sânge.

13.

Pot citi groaza pe chipul lui Angus, al lui Molly, însă temerile lor sunt nimic în comparație cu ale mele. Simt că am un déjà vu, că am mai trecut prin asta, în Devon.

Lydia țipă din nou, retrăgându-se de lângă fereastra făcută țăndări, cu mâinile însângerate ridicate în aer, asemenea unui chirurg așteptând să i se pună mănușile chirurgicale.

Angus și cu mine ne apropiem ezitanți de fiica noastră, tremurând, de parcă ne-am apropia de un animal sălbatic – fiindcă ea se tot retrage pe când noi ne apropiem. Dar în timp ce se dă înapoi, Lydia mă privește fix. Alarmată. De parcă ar fi speriată de ea *însăși.*

Îl aud pe Josh în spatele meu, sunând la ambulanță.

— Da, Maxwell Lodge, satul Ornsay, la o jumătate de kilometru de Selkie, lângă capelă, da, vă rog, repede, VĂ ROG.

— Lydia…

— Lydie…

Ea nu spune nimic. Încordată și cu mâinile roșii, implorând din privire, continuă să se retragă. Tăcerea ei este aproape la fel de înfricoșătoare precum sângerarea.

— Dumnezeule…

— Lydia…

— Josh, cheamă ambulanța aia nenorocită!

— Am chemat-o, o chem, o…

— Lydia, iubito, Lydie…

— Adu apă, Molly, pansamente – Molly!

— Lydia, este în regulă, este OK, stai nemișcată – lasă-mă să…

— Maaamiii! Ce s-a întâmplat cu mine?

Chiar în timp ce vorbește, Lydia încă se retrage cu mâinile ridicate în aer. Sângele i se scurge pe cotul dezgolit, picurând pe podeaua din lemn lustruit.

— Te rog, Lydia!

În spatele meu, Molly vine alergând cu un castron cu apă, fețe și cârpe, iar Angus și cu mine încercăm din nou să ne apropiem de Lydia, mergând în genunchi, cu brațele întinse: însă ea ne evită, sângerând. Oare și-a secționat vreun nerv sau sunt doar zgârieturi adânci?

Îngenunchez pe ceva dur și ascuțit. Sticlă.

Mă ridic, dar Angus se repede pe lângă mine și o înșfacă pe Lydia în colț, ținând-o strâns la piept; ea este prea șocată ca să se ferească de el.

— Spală-i mâinile de sânge, trebuie să vedem cât de grav este! țipă Angus la mine.

— Josh…

— Ambulanța vine în zece minute.

— Scumpo, scumpo, scumpo.

Angus o leagănă pe Lydia înainte și înapoi în brațe, liniștind-o, în timp ce eu mă aplec spre ea. Încep să-i șterg sângele de pe degete cu cârpele reci înmuiate în castronul cu apă al lui Molly. Sângele îmbibat în cârpă șerpuiește în apa din castron asemenea unor tuioare de fum roșu. Cu un sentiment intens de ușurare, văd că rănile ei nu sunt grave; fiica mea are tăieturi pe palme și pe degete și pielea e sfâșiată în multe locuri, însă nu pare să fi fost afectată vreo venă, rănile nu sunt atât de adânci.

Dar este mult sânge; multe șervețele pline de sânge se adună în grămadă lângă noi; Molly le ia de acolo ca o asistentă conștiincioasă.

— Iisuse! șoptește Angus în timp ce o ține strâns în brațe. Iisuse!

Molly înlocuiește șervețelele cu batiste umede pentru bebeluși, unguent și pansamente.

— Hei, spun eu. Lydia. *Scumpete.*

Pare atât de vulnerabil de mică aici, în îmbrățișarea tatălui ei, îmbrăcată în rochia de petrecere, cu acei fluturași veseli și rozalii în față. Arată atât de mică și de rănită! Șosetele albe și sandalele de un roz pal sunt pătate de sânge și are o dâră mică de sânge pe unul din genunchi.

Ce pot să fac? Știu că este nefericită, că este prea mică pentru a fi atât de nefericită; și n-am uitat de bilețelul de pe patul meu. *Kirstie este încă aici.* De ce a scris asta? Ce anume îi frământă mintea? Ce chinuri și ce îndoieli? Astfel, suferința îmi depășește temerile, care se întretaie cu sentimentul meu de vinovăție în timp ce-i spăl degetele micuțe, storc apa din cârpă și curăț sângele.

— Scumpo. Lydia. Ce s-a întâmplat mai devreme? o întreb eu din nou.

Desigur, știu ce s-a întâmplat. Sau pot ghici foarte ușor. A privit spre fereastră și s-a văzut pe sine, însă a văzut imaginea surorii ei moarte. Confuzia identității o trimite în locuri întunecate.

Stând pe genunchiul lui Angus, Lydia clatină din cap și-l îmbrățișează, trăgându-și tatăl mai aproape. El o mângâie pe păr, blând, afectuos; ea își ferește privirea de mine, dar răspunde:

— Nimic.

Tamponez petele de sânge, însă aproape că le-am curățat pe toate; îmi tremură degetele. Chiar am crezut că și-a tăiat încheieturile într-un fel de tentativă groaznică și infantilă de sinucidere. Sau poate din cauza fricii de fantoma dinăuntrul ei, care a pus stăpânire pe ea.

— Lydia, de ce ai spart fereastra?

Angus se încruntă la mine.

— Nu e nevoie s-o întrebăm asta, nu aici, nu încă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îl ignor. Ce știe el? N-a fost acolo, în Devon, în acea seară. N-a mai trecut prin asta înainte, n-a mai fost în acel loc groaznic, auzind un țipăt, descoperind că fiica lui era moartă.

— Scumpo, ce s-a întâmplat cu fereastra? A fost ca o oglindă?

Lydia trage adânc aer în piept și-și îmbrățișează încă o dată tatăl, apoi se ridică și mă lasă să-i șterg ultimele pete de sânge pe de încheieturile degetelor.

Este posibil să aibă nevoie de câteva cusături, în mod sigur va avea nevoie de mulți plasturi și de bandaje. Dar, cel mai mult, Lydia are nevoie de iubire, calm și pace și de un final pentru toată teama asta – și nu știu cum vom găsi acest lucru.

Molly stă în genunchi, măturând bucățile de sticlă spartă și adunându-le într-un făraș; mă înfior, deoarece mă simt vinovată.

— Îmi pare atât de rău, Molly!

— Te rog… Sarah, clatină ea din cap și-mi oferă un zâmbet plin de milă, ceea ce mă face să mă simt și mai rău.

Mă întorc din nou spre fiica mea. Vreau să știu.

— Lydia?

Brusc, ea deschide larg ochii și privește fix la fereastra spartă, cu vidul negru, crestat, înconjurat de colți de sticlă, pe urmă se întoarce spre mine și vorbește cu glas tremurat:

— A fost Kirstie, era acolo, în fereastră, mami, am văzut-o, însă n-a fost ca ultima dată, nu ca atunci, atunci spunea lucruri, spunea lucruri rele, a fost înfricoșător, mami, dar eu… eu… eu…

— OK, o liniștește Angus. Weeble[13], ia-o mai încet.

Îl privesc lung.

Weeble?

Așa obișnuia să-i spună lui Kirstie. *Weeble.* Este un cuvânt dintr-o reclamă de la televizor de când mama lui era mică: ea îl învățase. „Weeble se leagănă, dar nu cade”. De aceea i-a atribuit acel cuvânt lui Kirstie. Fiindcă ea era cea curajoasă, preferata lui, băiețoiul care se cățăra în copaci, neastâmpărata care făcea lucruri amuzante cu tati, se cățăra atât de sus în copaci și totuși, nu cădea niciodată. Weeble.

Îi spune Weeble. O îmbrățișează pe Lydia și-i spune Weeble, așa cum ar îmbrățișa-o strâns pe Kirstie. O îmbrățișează și o sărută. Asta înseamnă că el crede în continuare că ea este Kirstie? Cunoaște ceva ce nu știu? Sau este doar groaza de moment?

— Weeble, zice el, nu trebuie să ne spui.

— Nu, clatină din cap Lydia și mă privește. Vreau să spun. Mami?

Întinde brațele și vine la mine în brațe, și stăm împreună, mamă și fiică, pe covorul turcesc elegant, ea pe genunchii mei, trăgând aer în piept câteva secunde.

— Kirstie era și în fereastra de la etaj și n-am putut s-o opresc, de fiecare dată când mă uitam era acolo, de fiecare dată, și este moartă, și este în oglinda de acasă, iar acum era aici și începe să spună lucruri, mami, lucruri rele, lucruri oribile. Acum a fost diferit, mami, și m-a speriat. Sunt atât de speriată de ea, fă-o să plece acum, te rog, fă-o să plece, este pe insulă și este la școală, și acum este peste tot.

— Bine, bine… îmi liniștesc eu fiica, mângâind-o pe cap. Bine.

Josh apare din nou în pragul ușii, stingherit și palid.

— Ambulanța este aici.

Probabil că nu mai avem nevoie de ambulanță; în mod sigur n-avem nevoie de o goană urgentă, cu sirenele pornite, spre Portree; totuși o ducem pe Lydia la mașină și urcăm împreună în ambulanță, iar Josh, Molly, americanii și Charles împreună cu Gemma Conway bâiguie niște vorbe sincere de rămas-bun. Pe urmă noi devenim mica familie suferindă pe drumurile întunecate din Skye, pe lângă munții încoronați de stele, aflați în spatele unei ambulanțe cu un paramedic tăcut, iar Angus și cu mine nu vorbim.

Lydia stă întinsă pe targă, cu mâinile bandajate. Nemișcată și tristă. Impasibilă. Inexpresivă. Ambulanța accelerează. Nu știu ce să spun. Nu este nimic de zis. Portree ne întâmpină cu sensuri giratorii, trafic, două supermarketuri și o secție de poliție. Brusc, simt un dor disperat de a fi în Londra. Pentru prima dată.

În Camera de Gardă din micul și noul spital din Portree, Lydiei i se îngrijesc degetele cu câteva copci delicate și unguente, creme calmante și pansamente corespunzătoare, și multe vorbe pline de compasiune oferite în accente specifice Insulelor Hebride. În tot acest timp, Angus și cu mine ne privim lung, fără să spunem nimic.

Apoi ambulanța ne face o favoare și ne duce înapoi în Ornsay, ca să nu fim nevoiți să plătim un taxi. Fiindcă Angus și cu mine, desigur, am băut prea mult pentru a conduce.

A trebuit să conducem doar cinci sute de metri de la Selkie la petrecere, așa că nu ne-am sinchisit să rămânem treji. Acum pare un lucru groaznic. Rușinea acestui lucru se combină cu rușinea pentru tot. Suntem un cuplu rușinos. Oameni îngrozitori. Cei mai răi părinți dintre toți. Am pierdut o fiică în urma unui accident și, cumva, o pierdem și pe cealaltă.

Merităm toate astea.

Angus pornește motorul bărcii și brăzdăm apa întunecată înapoi spre Torran. Odată ajunși, o duc pe Lydia la culcare; pe urmă mergem amândoi în patul nostru. Angus încearcă să mă îmbrățișeze, însă îl împing de lângă mine. Vreau să fiu lăsată în pace, cu gândurile mele. El i-a spus Weeble. Nu sunt sigură ce înseamnă acest lucru.

Noaptea am un vis: sunt în bucătărie, îmi tund părul, iar când privesc în oglindă văd că tot părul a fost tăiat, pe urmă privesc în jos și văd că sunt goală, iar oamenii mă pot vedea prin ferestrele întunecate; și nu știu cine sunt oamenii aceștia, care se holbează la mine, apoi simt un sărut rece pe buze și când mă trezesc simt dorința de a mă masturba, sunt cu degetele între coapse; este patru dimineața.

Dar în timp ce pun din nou capul pe pernă, simt cum mă năpădește un sentiment copleșitor de remușcare și vinovăție, ca și cum aș avea nămol negru în minte, tulburat de vis. Ce a însemnat acest lucru? Oare este sentimentul de vinovăție pentru aventura mea? În urmă cu toți acei ani? Sau vina că n-am fost acolo, că n-am fost o mamă bună: când fiica mea a căzut de la balcon?

Angus sforăie și doarme buștean. Luna se ivește prin fereastră, peste Sound of Sleat, peste pinii de un verde-închis din Camuscross, peste iahturile albe aliniate, cu catargele dezgolite pe timp de iarnă.

Dimineață nu facem nimic: evident, Lydia nu merge la școală, mâinile îi sunt tot bandajate, nefericirea încă îi încețoșează ochii și Angus pare mulțumit să stea acasă, îngrijind-o. Bem împreună ceai și suc, pe urmă Lydia merge cu mine până la fereastră, unde privim o focă singuratică pe o stâncă în Salmadair, zbierând tristă. Pare schiloadă: ca o creatură fără membre.

Apoi întind câteva rufe pe sârmă – ziua este rece, însă luminoasă, și bate vântul. Privesc lung apele din jur: Loch Alsh, Loch Hourn și Loch na Dal, toate acele râuri și estuare, luminate de razele subțiri ale soarelui iernatic, în timp ce norii se despart și se regrupează. Brațele de apă par atât de reci azi, și totuși, calme.

În larg este o barcă mare, albastră, *Atlantis.* O știu, am mai văzut-o înainte. Este una dintre bărcile turistice cu fundul din

sticlă, care pleacă din Kyle, arătându-le turiștilor ce zace sub apele reci: pădurile unduitoare de alge, dansând alene, asemenea unor curteni vrăjiți; ierburile din adâncuri și rechini. După aceea meduzele violet și pulsatile, târându-și tentaculele melancolice.

Se spune că înțepătura câtorva dintre aceste specii de meduze este veninoasă. Mereu am fost de părere că asta nu pare corect. Nedrept, cumva. Apele reci ale nordului brăzdate de pericole tropicale.

Întinzând pe sârmă ultimele tricouri, rochița curățată de pete de sânge a Lydiei și șosetele ei albe, mai arunc o privire spre barcă, după aceea intru înapoi în casă.

Angus o ține pe Lydia pe genunchi și citesc împreună cărți din seria *Charlie și Lola,* așa cum obișnuia cu gemenele în urmă câțiva ani. Îi privesc. În mod sigur, Lydia este prea mare pentru aceste cărți, pare – brusc – prea mare ca să mai stea pe genunchii lui tati: uit că ea crește, în ciuda tuturor acestor grozăvii. Lui Angus îi plăcea s-o țină pe Kirstie pe genunchi.

Oricum, poate că toată regresiunea aceasta aduce alinare. Cobor privirea. Pe podea, dintre cărțile *Charlie și Lola,* este *I Will Not Ever Never Eat a Tomato – Nu voi mânca niciodată o roșie;* cea pe care o citesc ei este *Slightly Invisible – Ușor invizibil.*

Îmi amintesc despre aceasta din urmă. Cred că este despre prietenul invizibil și imaginar al Lolei, Soren Lorensen. El apare în cărți ca o fantomă, doar pe jumătate desenat: cenușiu și rece.

Lui Kirstie îi plăcuse întotdeauna să citească despre Soren Lorensen, prietenul imaginar al Lolei.

Iar acum mă gândesc din nou, obsesiv, la bilețelul de pe pat. Nu l-am uitat în această ultimă săptămână, în ciuda sperieturilor care au intervenit. Micuța mea fiică a scris acel bilet. Ea trebuie să fi fost. Nimeni altcineva n-ar fi putut să-l scrie, asta dacă nu cumva Angus vrea să mă chinuie. Și chiar dacă el ar încerca să facă asta – și nu pare să existe vreo motivație posibilă pentru el –, în mod sigur n-ar fi putut să falsifice acel scris, nu cu atâta precizie.

Însă scrisul Lydiei și cel al lui Kirstie erau, desigur, identice. Lydia ar fi putut cu ușurință să fi scris biletul. Așa scrie ea, pur și simplu. Ceea ce înseamnă că ea a făcut-o: ea l-a scris.

Și ce fac în privința asta? O înșfac pe Lydia și o zgâlțâi până mărturisește? De ce să sufere ea, când este vina noastră, în cea mai mare măsură? Am numit-o Kirstie pe Lydia timp de un an, din greșeală, pentru că am făcut o greșeală tragică și stupidă. Probabil că Lydia este încă foarte confuză cu privire la locul în care a plecat Kirstie.

Remușcările se adună; trebuie să scap de povara lor care-mi strivește umerii și conștiința.

— O să iau șalupa, îi spun eu lui Angus.

El ridică din umeri.

— Bine.

— Am nevoie de o plimbare. Trebuie să ies puțin de aici.

Angus îmi zâmbește fără tragere de inimă.

— Sigur.

Tensiunea dintre noi rămâne constantă, este slăbită doar de groaza ultimei zile; suntem prea epuizați ca să ne bănuim reciproc. Dar neîncrederea crescândă se va întoarce.

— O să fac niște cumpărături în Broadford.

— Bine.

Nici măcar nu mă privește, doar o ajută pe Lydia să dea pagina cu mâinile ei bandajate.

Această priveliște mă doare, așa că ies din casă, mă îndrept cu pași mari spre barcă și pornesc spre debarcaderul Selkie. Apoi merg până acasă la familia Freedland, mă urc rapid în mașină și conduc cei patru, cinci kilometri până în Tokavaig, în celălalt capăt al Peninsulei Sleat. Vreau să văd faimoasa priveliște a munților Cuillin dincolo de lacul Eisort.

Vântul este tăios și rece, aproape că-mi trântește portiera; îmi închei fermoarul hanoracului North Face până în bărbie și-mi îndes pumnii în buzunare, pe urmă mă plimb pe plajă, privind. Și gândind.

Lumina aici mă fascinează mai mult decât lumina din jurul Insulei Torran. Nu este tocmai la fel de frumoasă ca pe Torran, însă se schimbă cu o rapiditate amăgitoare, voaluri de ploaie și nori ascund piscurile timide ale munților, după aceea vezi raze luminoase de soare, aurii, străpungând norii.

Munții Black Cuillin par atât de critici! Ca un șir de inchizitori cu glugi negre. Piscurile negre, asemenea dinților de rechin, sfâșie norii grei și trecători, scuturându-i de ploaie. Totuși norii se unesc și se coboară în tumultul lor nesfârșit și chinuit, aparent fără vreun tipar anume.

Dar tiparul există aici. Iar dacă privesc suficient de mult spre Black Cuillin, dincolo de apele lacului Eisort, îl voi înțelege.

Angus a iubit-o pe Kirstie. Însă a făcut ceva ce pe ea o speria. El o iubea. Dar ea se temea de el?

Tiparul. *Tiparul.* Pot găsi tiparul dacă gândesc suficient de mult, apoi voi înțelege totul.

Încă n-am găsit o biserică pentru înmormântarea lui Kirstie.

14.

Zilele se amestecă unele cu altele: asemenea norilor peste muntele Sgùrr Alasdair. Angus merge la muncă două sau trei zile pe săptămână; încerc să găsesc câte un proiect ca liber-profesionistă. Primesc e-mailuri de la psihoterapeuți din Londra, care vor să urmărească stadiul suferinței mele după moartea lui Kirstie. Pare ceva banal, învechit și irelevant. Totul. În comparație cu ce se întâmplă chiar acum cu fiica noastră.

Ea trebuie să se întoarcă la școală, altfel n-o vom scoate niciodată la capăt pe Torran. Însă, evident, este ezitantă. Mâinile bandajate îi servesc drept scuză pentru a sta acasă, dar când îi scoatem bandajele, într-o seară, decid, cu acordul lui Angus: Lydia trebuie să încerce din nou la Kylerdale.

În dimineața următoare, ca o familie, luăm barca și facem o traversare spre Selkie. Lydia pare tristă și temătoare, pierdută în uniforma ei prea mare, cu pantofii ăia idioți. Cu ochii timizi privește încordată de sub gluga roz a hanoracului.

Angus mă sărută pe obraz și se urcă în mașina lui Josh – el îl va duce până în Portree. Îl invidiez din cauza asta: are o slujbă și pare să-i placă. Măcar pleacă de pe insulă, de pe Sleat, și cunoaște oameni.

Îngândurată și tristă, o duc pe Lydia cu mașina la școala primară Kylerdale. Dimineața este blândă, cu câteva picături de ploaie; toți copiii țopăie pe alee: sar din mașini, se îndreaptă spre clasele lor, aruncându-și jachetele și tachinându-se. Toți, cu excepția fiicei mele, care se apropie de poarta școlii cu pași mărunți. Oare voi fi forțată s-o duc în brațe?

— Haide, Lydia.

— Nu vreau.

— Va fi mult mai bine azi. Primele săptămâni sunt întotdeauna cele mai grele.

— Dacă nu se joacă nimeni cu mine nici azi?

Ignor durerea compătimitoare pe care o simt.

— *Se vor juca,* scumpo, doar dă-le o șansă. Sunt mulți copii înscriși recent aici, exact ca tine.

— O vreau pe Kirstie.

— Păi, Kirstie nu mai este aici. Poți să te joci cu alte fete și alți băieți. Haide!

— Tati o place pe Kirstie, și el o vrea înapoi.

Ce înseamnă asta? Mă grăbesc.

— Am ajuns. Să-ți scot haina, nu mai ai nevoie de ea acum.

Conducând-o înăuntru, dincolo de ușa din sticlă, schimb o privire tăcută cu Sally Ferguson. Ea se uită la fiica mea.

— Bună, Lydia. Te simți mai bine acum?

Niciun răspuns. Pun o mână pe umărul Lydiei.

— Lydia, spune „Bună!”

Încă niciun răspuns.

— Lydia?

Fiica mea reușește să îngaime un „Buna” sfios și ezitant.

O privesc pe Sally. Se uită la mine și rostește, puțin prea vioaie:

— Sunt convinsă că totul va fi bine azi. Domnișoara Rowlandson spune povești despre pirați.

— Pirați! I-auzi, Lydia, iubești piraații…

O împing ușor din spate, îndemnând-o să înainteze pe coridor, și încet – foarte încet – ea merge cu privirea în podea, arătând ca un portret al cuiva concentrat pe propriile trăiri interioare. Pe urmă dispare pe coridorul școlii. Înghițită.

— Le-am zis tuturor copiilor că Lydia și-a pierdut sora și că poate fi puțin confuză, încearcă să mă liniștească Sally Ferguson după ce fiica mea pleacă. Nu li se va permite s-o tachineze.

Se presupune că asta ar trebui să mă liniștească, însă nu sunt convinsă că așa este mai bine. Acum, Lydia este marcată în mod permanent drept ciudată, drept fata care și-a pierdut sora geamănă. Sora bântuită. Poate că ceilalți copii au auzit despre incidentul de la familia Freedland. Oh, da, ea este fata nebună care a spart fereastra, pentru că a văzut o fantomă. „Uită-te la cicatricele de pe mâinile ei!”

— Mulțumesc, spun eu. Mă voi întoarce la trei și un sfert ca s-o iau.

Și așa fac. La trei și zece aștept agitată la porțile școlii, împreună cu alte mame și câțiva tați, pe care nu-i cunosc; îmi doresc cu disperare să-i fi cunoscut pe acei oameni, pentru că așa aș fi putut face conversație, iar Lydia m-ar vedea socializând și, prin puterea exemplului, acest lucru ar putea s-o ajute și pe ea să interacționeze cu colegii ei. Dar sunt prea timidă să deschid conversații cu acești străini: niște părinți încrezători cu Jeepurile lor și atitudini zeflemitoare; mă izbește încă o dată faptul că sunt atât de vinovată pentru această situație – i-am transmis Lydiei timiditatea mea dăunătoare.

Kirstie probabil că ar fi fost bine aici. În mod sigur, mult mai pricepută la socializare. Ea ar fi țopăit prin școală, cântându-și cântecelele, făcându-i pe ceilalți copii să râdă. Nu și Lydia.

Copiii dau năvală pe ușă la ora prevăzută, băieții fug în brațele mamelor lor, fetele ies ținându-se de mână. Treptat, toți copiii sunt afară și sunt îmbrățișați. Încet, părinții și copiii se împrăștie; până când sunt ultimul părinte rămas pe terenul de

joacă, în întunericul iernii care mă învăluie, apoi fiica mea apare nefericită în pragul ușii. O tânără profesoară blondă, presupun că este domnișoara Rowlandson, o îndrumă spre mine.

— Lydia! Te-ai distrat? A fost frumos azi la școală? Cum au fost pirații?

Vreau s-o întreb: „S-a jucat cineva cu tine? Te-ai prefăcut că sora ta, Kirstie, este vie?”

Lydia mă ia de braț. Privesc spre tânăra învățătoare, care-mi zâmbește vag și roșește, pe urmă se întoarce la clasa ei.

În mașină și în barcă, Lydia nu vrea să vorbească. Este tăcută. Rostește doar un *Mulțumesc* șoptit după ce mănâncă, apoi merge în camera ei și citește. După aceea se duce pe plajă sub lumina Lunii și privește micile ochiuri de apă sclipitoare dintre pietre, care captează reflexia Lunii argintii. O privesc din bucătărie. Fiica mea. Lydia Moorcroft. O fetiță solitară, pe o insulă, în întuneric. Chintesența singurătății.

Astfel trec zilele, la fel de noroase, blânde și umede. Organizăm înmormântarea: Angus este de acord să se ocupe de hârtiile necesare și să dea toate telefoanele, întrucât pleacă de pe insulă mai des decât mine. Îi pot simți ezitarea. O duc pe Lydia la școală în fiecare zi, iar ea este tăcută. Este mereu ultima care pleacă din clasă.

În cea de-a patra dimineață ajung devreme la școală: o să încerc ceva diferit. Cuprinsă de remușcări, o împing pe Lydia într-un grup de fete din anul și din clasa ei, adunate la poarta școlii, și mă prefac pe urmă că răspund la telefon.

Lydia n-are de ales: este obligată să interacționeze, altfel va sta acolo, dureros de izolată.

Privesc scena, cu telefonul la ureche. Lydia arată de parcă ar încerca să vorbească – să se alăture grupului de colege. Însă ele o ignoră. Mă privește cu disperare, căutând într-un fel sprijin sau consolare, dar mă prefac distrată, ca și cum aș fi concentrată pe apelul telefonic. După aceea mă apropii de grup și trag cu urechea.

Speranțele mele cresc. Pare că Lydia o va face: fiica mea va vorbi cu o colegă de clasă, va comunica; se apropie timidă de o fată brunetă: o copilă zveltă și aparent încrezătoare, discutând cu prietenele ei.

O ascult pe Lydia în timp ce întreabă cu o voce neliniștită:

— Grace, pot să-ți povestesc despre leopardul meu?

Fata – Grace – se întoarce spre Lydia. Îi aruncă fiicei mele o privire de parcă ar evalua-o, apoi ridică din umeri și nici măcar nu-i răspunde. În schimb, își întoarce privirea spre celelalte prietene și vorbește cu ele; pe urmă grupul de fete pleacă

vesel, lăsând-o pe Lydia acolo, cu privirea ațintită pe propriii pantofi. Respinsă. Evitată.

De nesuportat. Îmi șterg lacrimile de-abia contenite și o conduc în clădirea școlii, pe urmă mă întorc la mașină și pornesc motorul. Sper că lacrimile se vor domoli, dar n-o fac, insistă să curgă până ajung în Broadford, unde răspund la e-mailuri. Până la amiază, impulsul este irezistibil.

Trebuie să văd cu ochii mei.

Mă urc în mașină și conduc prea repede spre școala primară Kylerdale, pe promontoriul ei verde, lângă valurile zbârlite de vânt. Soarele rece și metalic a apărut, făcând Peninsula Knoydart să sclipească în nuanțe de auriu și bronz deasupra unei mări ca de oțel.

Este ora la care se încheie pauza de prânz. Toți copiii vor fi pe terenul de joacă, unde vor termina de mâncat. Vreau s-o privesc din nou pe Lydia: să văd dacă lucrurile s-au îmbunătățit. Dacă interacționează sau este tachinată și luată în râs.

Oricum, nu vreau să fiu văzută, așa că mă strecor pe o alee puțin folosită din partea laterală a terenului de joacă, ce coboară spre plaja cu pietriș. Sunt adăpostită de tufișurile iernatice și de copiii care țipă veseli dincolo de gardul din sârmă.

Fetele joacă șotronul. Băieții se țin de șotii. Scrutez toate chipurile mici și rozalii de pe teren, toate șosetele albe și pantalonii albaștri, căutând părul blond al fiicei mele. N-o zăresc. Aparent, toți copiii sunt afară și se joacă. Însă Lydia unde e?

Oare ar putea fi înăuntru? Citind de una singură? Sper că nu. Trebuie să fie aici, afară. Dă, Doamne, să fie afară, jucându-se cu cineva.

Iat-o.

Închid ochii și mă calmez. Apoi o privesc pe îndelete.

Stă în colțul îndepărtat al terenului de joacă. Singură. Cel mai apropiat copil, un băiețel, este la zece metri distanță, cu spatele la ea. Dar chiar dacă este izbitor de singură, Lydia face ceva. Ce anume?

Mă apropii, încă ascunsă de copaci și tufișuri.

Acum sunt la doar câteva zeci de centimetri distanță. Văd că Lydia stă cu spatele spre școală, spre colegii ei, izolată de lume.

Este singură, și totuși, vorbește. Chiar animată. Pot vedea cum buzele și brațele i se mișcă. Vorbește cu aerul, cu copacii, cu gardul; de fapt, zâmbește și râde.

Acum o pot auzi.

— Nnneeooo nononon da liber sus trei sus fff… Trezește-te haide nu da paka. Suffy suffffy nnnn. Mmmmm. Nana nana nana.

În timp ce rostește aceste cuvinte ciudate, Lydia dă din mâini, pe urmă se oprește și ascultă, de parcă cineva i-ar răspunde. Însă nu-i răspunde nimeni. Apoi Lydia încuviințează și râde, după aceea rostește alte cuvinte fără sens.

Este limbajul acela absurd pe care-l împărtășea cu Kirstie. Gemenele au continuat așa până în ultima clipă. Nu ne-am dat niciodată seama ce însemna.

Lydia vorbește cu sora ei moartă.

15.

— Skye sau An t-Eilean Sgithenac, insula înaripată, zise Josh răsucind volanul în timp ce se îndreptau spre sud. Cam astea sunt singurele cuvinte în gaelică pe care le-am învățat.

Angus nu spuse nimic. Dimineața era luminoasă și foarte geroasă. Poate prima dimineață strașnică de iarnă.

— Molly a învățat mai multe, ei îi plac toate chestiile alea celtice. Dar totul este al naibii de posomorât. Adică – știi peștera aia mică lângă Ardvasar, Port na Faganaich, este chiar drăguță, nu?

Josh râse zgomotos, după aceea continuă:

— Apoi afli ce înseamnă Port na Faganaich. Semnifică Portul celor Uitați, serios. *Portul celor Uitați.* Minunat!

Josh acceleră în susul unui deal, lăsând pentru moment marea în urmă, deși nu mă îndepărtasem niciodată de mare pentru mult timp, nu pe Skye. Prietenul lui deschise geamul și inhală aerul proaspăt și rece.

— Iarnă, în sfârșit, o ador. Frig așa cum trebuie, deci unde eram – da – și este un lac aici, Fagan, ceva în genul ăsta. Lagan…

— Lagan inis na Cnaimh.

— Acela. Tot uit că ești localnic. Da. Lagan inis. Și asta înseamnă – Molly mi-a spus aseară – *Groapa luncii oaselor.* Pentru Dumnezeu! De ce? Cum afectează asta prețurile în domeniul imobiliar? Ai vrea să cumperi un bungalou drăguț în Groapa luncii oaselor? Nu? Bine, atunci ridicăm un imobil cu apartamente, da, lângă Creasta Cotoroanței.

Josh râse la propriile glume. Angus rămase tăcut. Cunoștea deja bizarul și macabrul folclor local. Și-l amintea cuvânt cu cuvânt: toate poveștile pe care obișnuia să i le spună bunica lui. Erau păstrate cu sfințenie în memoria lui. Vacanțe frumoase și fabule înfricoșătoare. Focuri de tabără pe Torran cu fratele lui. Fără ca tatăl lui să fie prezent. Toată lumea era fericită. Ascultând povești străvechi. *Drumul osos care șerpuiește în jurul tărâmului zânelor – ah, acela este drumul spre moarte și rai, străvechiul loc al zânelor…*

Angus privea pe geamul mașinii lui Josh; Torran era ascunsă de promontorii. Se gândi la Lydia – *Lydia* – și la Sarah, singure, împreună, în casă. Sarah și… Lydia. El fu nevoit să accepte că ea era Lydia. Așa era cel mai bine. El făcuse asta. Fiica lui cu sufletul distrus și cu mâinile și încheieturile pline de cicatrice. Era rănită: de viață, de moarte, de Angus.

Și de mama ei.

Mașina se zgâlțâi când trecu peste un grilaj pentru animale; traversau capul Peninsulei Sleat, de la est la vest. Pe drumul spre Tokavaig. Acel drum îngust brăzda o întindere maronie de șes nisipos, presărată cu mici lacuri argintii, tulburate de pescăruși. Nu era frumos. Însă în curând aveau să vadă Loch Eisort.

— Este acolo, jos. Prin pădure. Și sunt numai foioase: stejari, aluni, ulmi.

— Bunica mea adora locul ăsta, mormăi Angus. Spunea că era o dumbravă sacră, numită Doir'an Druidean, Dumbrava Certăreților.

— Serios? E adevărat? Dumbrava Certăreților! Iar! Denumirile astea sunt strașnice. Serios, amice, trebuie să-i spui lui Molly toate astea.

De ce era Josh atât de vesel? Angus bănuia că prietenul lui încerca să mențină lucrurile pe un făgaș optimist, după evenimentele morbide care au avut loc la acea petrecere. Josh și Molly de-abia mai menționaseră incidentul de atunci.

Totuși trebuiau să discute despre el. În curând.

Mașina își croi drum printre câțiva copaci bătrâni și strâmbi și peste o creastă de stânci bazaltice, apoi începură coborârea dură spre țărmurile vestice ale Peninsulei Sleat și către micul cătun Ord.

Priveliștea era exact așa cum și-o amintea Angus, foarte spectaculoasă: în spatele lor, versanții înverziți și lați erau acoperiți cu păduri de stejar și anin. Și acele pante line priveau spre calmul de un albastru-cenușiu al lacului Eisort, care reflecta, la rândul lui, măreția sobră a munților Black și Red Cuillin.

Insula Soay era vizibilă în sud. Iar vârful muntelui Sgùrr Alasdair se întrezărea pe linia orizontului vestic, împreună cu piscurile îngemănate. Mantiile lor semețe de zăpadă priveau spre minunatele întinderi de apă.

Era atât de frumos, încât Angus simți, pentru o clipă, nevoia să plângă. Pentru Lydia, pentru Kirstie, chiar și pentru Sarah; pentru ei toți.

Cei doi bărbați ieșiră din mașină și coborâră pe malul rece al lacului. Țipătul unui pescăruș se auzi de pe o insulă îndepărtată. Un cocostârc plană lin și singuratic spre Loch a'Ghlinne (Ghlinne Locha).

— Ești bine, prietene? întrebă direct Josh.

— Da. Da, sunt bine.

— Doar că ești puțin cam tăcut. Vrei să vorbești despre anumite lucruri?

Angus ridică neputincios din umeri. Adevărul era că, în acel moment, voia să-i spună totul prietenului său. Avea nevoie să

se descarce în fața cuiva, să explice acel coșmar de pe Torran. Soția, fiicele și trecutul care nu putea fi niciodată studiat așa cum se cuvenea.

Cocostârcul deveni o picătură pe fundalul albastru, apoi dispăru. Angus decise: îi va relata totul lui Josh, într-un minut.

Clătină din cap, luă de jos o piatră rotundă și o aruncă pe suprafața apei. Unul, două, trei salturi, după care se scufundă. *Pleosc!* Pe urmă se întoarse spre Josh și întrebă:

— Așadar, de ce m-ai adus aici?

— Fiindcă vrem să construiești, răspunse Josh rânjind.

— Poftim?

— Ai putea să construiești ceva aici?

Angus îl privi lung.

— Eu? Să construiesc? Nu înțeleg, Josh. Toate astea sunt deținute de Macdonald. Tot ce este în Tokavaig și Ord. Nu?

— Molly și cu mine am cumpărat un petic de pământ acolo, sus, în urmă cu câțiva ani, zise Josh zâmbind. Uite, dincolo de sârma aia ghimpată – terenul cu gardul viu năpădit de porumbar.

Angus se zgâi într-acolo.

— Este cam o jumătate de pogon, poate puțin mai mult, îi explică Josh.

— Jumătate de pogon de urzici și aluni? E drăguț pentru codroși[14], deși este doar un câmp.

— Am primit avizul de a construi. Săptămâna trecută.

Angus rămase cu gura căscată.

— Da?

— Da. Da, chiar l-am primit. De fapt, am primit avizul pentru o casă cu cinci dormitoare și ne-ar plăcea s-o proiectezi *tu,* amice. Administrația vrea să construim un loc *drăguț.* Știi tu, ceva serios: demn de un premiu. Să profităm la maximum de priveliște.

Angus privi terenul care cobora pe malul nisipos al lacului, împânzit de scoici. Deodată, gândurile i se puseră în mișcare. Deja putea vedea planul proiectului: în primul rând, ar nivela terenul. Apoi ar folosi cele mai simple și mai pure materiale: piatră, lemn, oțel, gresie. Pe urmă ar opta pentru ferestre înalte, de la podea până la tavan, cu arcade, în așa fel încât întreg locul să fie pe jumătate din sticlă, plin de lumină, și să se contopească astfel cu aerul, marea și cerul. Noaptea ar străluci.

— Gus?

— Ar putea fi incredibil.

— Ha! exclamă Josh cu gura până la urechi. Deci te bagi? Bun băiat! Vrem s-o închiriem, poate vreunor artiști, iarna, și celor care vor să-și facă vacanțele aici, vara.

— Aveți banii?

— Totul, amice, totul. Molly a moștenit o sumă frumușică de la bunica ei. Ce bine că m-am însurat cu ea! zise el râzând. Haide să ne întoarcem la mine, îți pot arăta actele.

Angus merse la mașină, ușor năucit. Se întrebă dacă ăsta era modul lui Josh și Molly de a-l ajuta pe el și pe Sarah să treacă de suferința lor. Dacă da, Angus n-avea nicio problemă cu asta. I se părea perfect în regulă. Le era recunoscător într-un mod disperat. Era o șansă de a construi ceva bun, un proiect adevărat!

Josh conduse înapoi spre casa lui mare și aerisită, cu bucătăria imensă din oțel și oalele cu afine fierbând pe aragaz, și Molly punându-l să guste gemul pregătit. Și fereastra imensă din camera de zi.

Angus încercă să nu se gândească la acea noapte, să nu privească fereastra la care s-a înlocuit geamul pe când Josh puse stăpânire pe masa din încăpere și-i arătă documentele. Autorizația de construcție. Investiția capitală necesară. Visul care putea deveni realitate. Casa Freedland în Tokavaig, proiectată de Angus Moorcroft și câștigătoarea premiului Architecture Scotland.

În mintea lui Angus, era deja o casă serioasă, nu o căsuță: pentru că avea să fie *mare.* Ar putea amesteca niște placaj din paltin cu piatră de Caithness; desigur, ar încorpora panouri solare; ar putea să facă întreaga parte nordică să dea spre o ușă glisantă din sticlă: astfel, casa s-ar deschide la propriu spre lac…

Pentru o vreme, Angus fu distras într-un mod vesel, bând ceai Rooibos și visând cu ochii deschiși. Poate că ăsta era momentul de cotitură? Poate lucrurile se puteau schimba? Pe măsură ce afară se întunecă și se făcu și mai frig, Angus luă o decizie. Momentul sosise. Avea să-i spună lui Josh.

Cel puțin jumătate de adevăr.

Actele fură puse într-un dosar. Angus își îmbrăcă haina și-l privi cu subînțeles pe Josh.

— Merg să beau ceva rapid în Selkie. Vrei să-mi ții companie? Am putea vorbi mai mult.

Mirosul dulce al afinelor umplu casa. Josh îi aruncă lui Angus o privire care spunea „Înțeleg”. Își luară amândoi la revedere de la Molly și porniră în josul dealului, prin amurgul tăios de iarnă, spre pub. Angus trăgea adânc în plămâni aerul rece din Ornsay. Gerul se contopea cu mirosurile de pe coastă – de fiertură de homar și lemn tăiat, și cu aroma dulceagă a algelor putrezinde.

— Haide să stăm afară, propuse Angus. E mai intim.

Josh îl privi chiorâș și fu de acord; Angus intră în bar, cumpără două băuturi și ieși. Pe urmă puse paharele pe masa

din lemn și privi spre farul de pe Torran: raza lui de lumină era vizibilă în frigul calm al înserării.

Luă o gură de whisky, încercând să-și găsească puțin curaj. Josh întrerupse scurtul moment de tăcere:

— Deci, amice, ce face Lydia acum? Se simte mai bine?

Angus ridică din umeri și bău din nou din whisky, savurând aroma de alcool afumat.

— Oarecum, răspunse el. Uneori. Totuși… încă se dă în spectacol.

— Cum?

— Vorbind cu sora ei moartă, comportându-se ca și cum Kirstie era – sau mai degrabă *este* – acolo cu ea.

Josh îl privi cu ochii mari.

— Face des asta?

— Da. Destul de des. O face și la școală. Acasă. În mașină. Uneori sunt conversații normale, însă cel mai adesea sunt discuții în limbajul lor de gemene, așa că este ciudat. Alteori se mișcă și mimează, de parcă geamăna ei este acolo, interacționând fizic. Este un lucru destul de straniu de privit.

— OK. OK. Iisuse!

— Cred că asta a speriat-o la voi acasă. A crezut că a văzut fantoma surorii ei în geam. Reflectată.

Josh încuviință.

— Păi, da, te-ar speria lucrul ăsta, nu? Dumnezeule! Îmi pare rău, rosti Josh ezitant, mai luă o gură de suc, apoi se aplecă puțin înainte și adăugă: Deci, ea chiar crede toate astea, Gus? Fiica ta, adică știi tu – ea…?

— Adică e nebună sau chiar există o fantomă, asta vrei să spui? Sau doar se preface?

— Hm!

— Evident, nu există nicio fantomă, zise Angus privindu-l lung pe Josh, fără să clipească. Dar nici nu este nebună.

Josh se încruntă.

— Deci se preface? Asta este? De ce naiba? Ascultă, nu trebuie să-mi spui, normal, însă…

Angus rămase tăcut. Simțea amărăciunea dinăuntrul său. Și nevoia urgentă de a mărturisi. Era sătul de minciuni. Sătul să tot amăgească oamenii care-i erau apropiați. Dar avea, oare, curajul să fie sincer? Nu putea și nu intenționa să-i spună totul – vreodată, însă avea să se ușureze de o parte de povară.

După încă un rând.

Angus ridică paharul gol.

Josh consimți.

— Încă unul?

— Whisky Ardbeg. Dublu. Dar lasă-mă pe mine să plătesc. Nu trebuie să plătești tu pentru alcoolismul meu funcțional,

Josh, spuse Angus și vârî mâna în buzunarul din față al blugilor în căutarea unei bancnote.

Josh reuși să afișeze un zâmbet.

— Doar de data asta îți voi subvenționa dependența.

Luând paharul gol al lui Angus, Josh dispăru înăuntrul barului. Sunetul vag al muzicii folk se auzea până afară, când ușa se deschidea și se închidea. Prin ușa din sticlă, salonul barului din Selkie părea vesel și aglomerat. Toți localnicii erau acolo: beau whisky sau bere McEwan, bucurându-se de un weekend de relaxare, vorbind despre fotbal, despre cai și despre noua și ciudata familie de pe Torran.

Angus se aplecă înainte, odihnindu-și fruntea pe brațele încrucișate pe masă. Ridicând privirea și privind lung în întuneric, în întunericul dens. Era depășit de evenimente.

Ușa barului se deschise.

— Hei, spuse Josh, aducând băuturile la masă. Gus. Haide. Nu e atât de rău.

— Ba da, este, replică Angus.

Josh oftă și se așeză pe scaunul din fața lui, în întunericul pătrunzător. Cu băuturile pe masă, Josh începu să desfacă un pachet cu țigări.

Angus ridică o sprânceană: „Josh Freedland fumând?”

Josh ridică din umeri.

— E un viciu secret. Nu-i spune lui Molly! Da, mai fumez câte o țigară, ocazional, în weekend. Vrei una?

— Nu, mersi.

Mai multă tăcere. Doar răsuflarea greoaie a mării și vântul prin mesteceni.

Angus privi lung în stânga lui, spre Torran și spre umilul far, apoi spre căsuța ghemuită și albă. De-abia putea distinge lumina din mica lor bucătărie prin întuneric și ceață. Oare ce se întâmpla în căsuța de pe Torran, chiar în acel moment?

Închise ochii. Avea s-o facă. Deschise ochii.

— Josh, m-ai întrebat despre Lydia.

— Da.

— Vrei să știi adevărul?

— Da. Însă doar dacă vrei să-mi povestești.

— Vreau. Cred. Da, vreau. Îmi spuneai că este bine să împărtășești, să mărturisești, pentru că ajută, nu? Că așa ai scăpat de dependența de droguri? Așa te-au învățat la întâlnirile Narcomanilor Anonimi?

— Da.

— Bine, dar ceea ce-ți voi spune acum este strict secret, nu trebuie să mai zici nimănui, niciodată. Și vorbesc serios. Nimănui, NICIODATĂ.

Josh încuviință. Sobru în întuneric.

— S-a-nțeles.

— În regulă. Bun.

Angus trase adânc aer în piept, își trecu mâna peste gură, peste barba nerasă. Aerul rece părea greoi. Ceața se așternea peste canalul Sleat. Angus vorbi, cuvintele lui răsunând oarecum solemn în aerul înviorător al nopții:

— Mai întâi, ai nevoie de câteva detalii din trecut.

— OK.

— Sigur mai știi că Sarah a preferat-o întotdeauna pe Lydia, care era, destul de categoric, favorita ei.

— Toți părinții au copii preferați. Sau cel puțin așa mi s-a zis.

— Da, însă acesta este un caz excepțional. Ea chiar o favoriza pe Lydia, cea tăcută, cea sentimentală, cea ca ea, cea căreia îi plăcea să citească. O prefera atât de mult, încât pentru Kirstie a devenit dureros. Am încercat să echilibrez situația, fiind mult mai drăguț cu Kirstie, dar n-a funcționat. Iubirea de tată nu este la fel de importantă sau de impresionantă. N-o poți compara cu iubirea maternă, cel puțin nu când sunt mici.

O pauză. Angus nu-i putea vedea prea bine expresia prietenului său în lumina serii. Iar asta era bine. Făcea ca mărturisirea lui să fie anonimă: ca o adevărată confesiune religioasă, într-o biserică, în prezența unui preot, cu chipurile ascunse.

— Cu câteva zile înainte de accident, Kirstie chiar mi-a spus că o ura pe mami din cauza asta, continuă Angus, și am devenit foarte aspru cu ea. De fapt, aproape că i-am dat o palmă. Niciodată nu mi-am mai lovit copiii înainte. Niciodată. Însă eram beat și mi-am pierdut cumpătul, rosti el clătinând din cap. Evident, Kirstie a fost foarte supărată. Așa cum te-ai aștepta să fie. Mai întâi, mama ei o prefera pe sora ei geamănă, apoi tati țipa la ea?

Din nou, Josh rămase tăcut, cu vârful țigării licărind în întuneric.

— Pe urmă s-a întâmplat accidentul, povesti mai departe Angus. Știi. Balconul. După aceea, Sarah s-a pierdut cu firea și ne-am îndepărtat, și situația s-a înrăutățit din ce în ce mai mult… Apoi, în urmă cu șase luni…

Angus se opri și luă o gură zdravănă de whisky, făcându-și curaj.

— În urmă cu șase luni, fiica mea care a supraviețuit a venit la mine și mi-a spus: „Tati, eu am făcut-o. Eu am făcut-o. Am omorât-o pe sora mea. Eu am împins-o. Fiindcă mami a plăcut-o mai mult pe ea, iar acum s-a dus”.

— Dumnezeule! rosti Josh foarte încet.

— Exact.

— Iisuse…

Josh stinse țigara sub călcâiul cizmei. Tăcerea era dureroasă. Pe urmă, într-un final, vorbi din nou:

— Totuși, Gus, putea ea să – *ea* a omorât-o? Poți s-o crezi? Ai crezut-o?

— Da, poate, oftă Angus. Dar avea doar șase ani când s-a întâmplat și șapte când a spus lucrul ăsta. Oare știa măcar ce spunea? Știu copiii vreodată ce spun la vârsta asta? Problema era că noua ei explicație avea logică, Josh. Avea un motiv: preferința absurdă a mamei ei pentru Lydia. Și se potrivea cu dovezile. Adică: de ce erau rănile Lydiei atât de grave? De la o căzătură de la șase metri? În mod normal, copiii supraviețuiesc unor asemenea căzături, de la înălțimea aceea. Deci – de ce?

— Fiindcă…

— … a căzut de la ultimul etaj, nu de la cel din mijloc, îl completă Angus. De fapt, Kirstie mi-a spus: ele erau… la ultimul etaj, apoi gemenele au fugit pe balcon și atunci Kirstie a împins-o pe Lydia…

— Încă nu-mi pot imagina asta.

Angus făcu o pauză. Trase aer în piept și continuă:

— S-a întâmplat așa, a împins-o de la balconul de la ultimul etaj, pe urmă ea, presupun, a alergat la primul etaj, ca să se uite pe balcon la ce făcuse – așa cum ai face și tu – și atunci Sarah a venit și a găsit-o țipând „Lydia a căzut, Lydia a căzut”. Deci asta este explicația, probabil că asta s-a întâmplat. Kirstie și-a ucis sora. Și s-a mai întâmplat în trecut. Am făcut cercetări. Există literatură scrisă despre asta. Rivalitate puternică între gemeni identici. Care poate deveni criminală.

— Bine. Dar…

Josh clătina din cap. Angus își putea da seama de asta în lumina care se revărsa din bar.

— Ce legătură are asta cu schimbarea de identitate?

— Când Kirstie a venit și mi-a spus asta, m-am panicat. M-am pierdut cu firea. Kirstie era hotărâtă să-i spună mamei ei și prietenilor, profesorilor – tuturor. Iar Sarah era foarte instabilă psihic pe atunci, în niciun caz nu putea auzi acest lucru. Mai mult, Kirstie voia să spună și poliției, pentru că se simțea teribil de vinovată. Se pierdea și ea cu firea, propria mea fiică, cea care supraviețuise. Deci da, m-am panicat.

— De ce?

— Pur și simplu! Ce se întâmplă dacă un copil de șase ani este acuzat de crimă? Ce face poliția? Ceva? Totul? Investighează? Cu siguranță, ar investiga. Existau dovezi circumstanțiale care să-i susțină povestea. Așa că a trebuit să-i închid gura, s-o calmez, s-o fac să n-aibă încredere în ea însăși, în ceea ce susținea că a făcut.

— Și…?

— Am făcut tot posibilul. Am împiedicat-o să mai vorbească. I-am zis să nu-mi mai spună. Că nu vreau să știu. Că nimeni nu trebuia să știe. Atunci i-am mărturisit că Lydia nu era cu adevărat moartă.

— *Poftim*?

— I-am explicat că nimeni nu moare cu adevărat, că oamenii merg în rai, dar că unii dintre ei rămân pentru totdeauna cu noi. I-am spus că Lydia s-a trezit la spital, că se va întoarce. I-am dat jucăria preferată a Lydiei – „Uite, Lydia este încă aici!” Am convins-o că gemenii sunt speciali și că nu mor cu adevărat, deoarece sunt aceeași persoană, iar dacă unul din ei supraviețuiește, atunci sunt amândoi aici. Am făcut-o să se simtă confuză în privința identității ei, i-am zis că ea este Kirstie, însă că întotdeauna o va avea pe Lydia cu ea, fiindcă este sora ei geamănă și acum poate trăi pentru amândouă. Și i-am mai spus că toate aceste lucruri erau un mare secret între ea și tati și că nu trebuia să mai vorbească niciodată despre asta.

Angus se lăsă pe spate.

— Și i-am zis toate astea pentru că mi-era frică să nu spună adevărul și să mi se destrame familia, deoarece…

Angus privi direct spre întunericul care învăluia chipul prietenului său și continuă:

— Închipuie-ți, Josh. Dacă fiica mea ar fi mers la mama ei, la bunicii, la profesorii și la prietenii ei și ar fi spus: „Sunt o criminală, ajutați-mă, mi-am omorât propria soră”. Asta ne-ar fi terminat. Pentru totdeauna. N-am fi putut supraviețui acelui lucru, la fel cum Lydia n-a supraviețuit accidentului. În niciun caz. Sub nicio formă.

Ușa barului se deschise brusc și un bețiv plecă în noapte.

— Deci *tu* ai sădit confuzia în mintea ei, spunându-i că era Kirstie și Lydia în același timp, vorbi Josh în cele din urmă. Și acum ea crede că este Lydia, din cauza a ceea ce i-ai spus.

— Da. Am calmat-o atunci, era tot ce-mi doream să fac, a funcționat, dar apoi confuzia din mintea ei a reapărut. În cel mai groaznic mod. Făcând-o să creadă că era Lydia.

— Însă, de fapt, este Kirstie?

— Da.

— Cum rămâne cu teoria țipătului acela?

— A fost doar un țipăt. Nu dovedește nimic.

— Câinele? Mi-ai povestit despre câine.

— Animalele se reatașează de gemenii supraviețuitori în moduri diferite, încearcă să-i protejeze. Totodată, mă întreb dacă Beany a văzut și simțit ceva. Era cu gemenele când s-a întâmplat. Și n-a mai fost niciodată același, știu că sună nebunesc, dar toată treaba asta sună nebunesc.

— Deci, de fapt, Lydia este Kirstie.

— Da.

— Și știi asta? întrebă Josh clătinând din nou din cap, în semiîntuneric. Știi că este o minciună. Știi că, în realitate, este Kirstie. Și totuși, continui cu șarada asta, cu prefăcătoria asta? Ai lăsat-o pe soția ta chiar să organizeze o înmormântare pentru Kirstie?

Glasul lui Josh devenea mai tăios în aerul rece.

— Serios, Gus? Totul este… o *nebunie.* Cum ai putut *să faci* asta?

— Fiindcă n-am de ales! Nu pot dezvălui nimănui adevărul – ești singurul care știe. Dacă i-aș spune lui Sarah, probabil că ar avea o cădere nervoasă – ne-ar ajuta asta cu ceva? Ar putea s-o urască pe fiica ei care trăiește. Și, totodată, de ce să n-o las pe Lydia să trăiască dacă varianta asta menține pacea? S-o las pe mama ei să-și recapete preferata. Pentru moment.

Angus oftă adânc și continuă:

— Și știi ce? Uneori, în unele zile, chiar mă gândesc la ea ca fiind Lydia, de parcă ar fi cu adevărat Lydia, uit amănuntul ăsta. Și ea se poartă ca Lydia; se întâmplă în cazul gemenilor care supraviețuiesc morții celuilalt geamăn. Ideea este următoarea: mai contează, atât timp cât adevărul nu iese la iveală, că, probabil, una din fiicele mele a ucis-o pe cealaltă?

— Dar Kirstie *este* încă aici. Aici, acum. Încă înăuntrul Lydiei.

— Da.

— Captivă în Lydia. Luptându-se să fie auzită.

— Da.

— Iisuse! exclamă Josh. Ce dezastru total!

Angus consimți, oarecum epuizat. Însă, totodată, simțindu-se ușurat. Împărtășise secretul și, da, se simțea mai bine. Dar celelalte probleme rămâneau; adevărurile profunde erau ascunse: din vina lui, din implicarea lui Sarah sau din responsabilitatea ei. Detalii pe care nu le putea dezvălui nimănui.

Raza luminoasă a farului licărea peste canalul Sleat. Angus se gândi la familia lui micșorată și sfărâmată de acolo, din căsuța de pe Torran. Dorința lui de răzbunare nu se stinsese. Copilul lui murise. Iar nedreptatea îl mistuia.

16.

Este o zi de vineri cu miros de zăpadă în aer când merg la școala primară Kylerdale ca s-o iau pe Lydia. Acum sunt disperată să-mi ajut fiica. Are nevoie de prieteni, de niște motive să spere, să întrevadă un viitor aici; să interacționeze cu oameni care nu sunt fantome, altfel va fi pierdută.

Privesc dincolo de clădirile înalte, spre apele Peninsulei Sleat. Valurile cenușii sunt agitate de vânt, totul este aspru și sobru, făcând leagănele vesel colorate și balansoarele din lemn, în formă de animale, de pe terenul de joacă să pară absurde: invadatori supranaturali dintr-o lume prostesc de fericită.

O femeie tânără și palidă stă singură la porțile școlii, privind spre ușa din sticlă de la intrare și spre indicatoarele vesele pe care scrie *Shleite* și *Sgoil.* O recunosc pe această femeie; Lydia mi-a atras atenția asupra ei ca fiind Julia Durrant – „mama lui Emily”.

De fapt, un alt copil pripășit aici, o altă fetiță britanică la Kylerdale și pare să fie singurul copil cu care este posibil ca Lydia tocmai să fi interacționat. Este, cel puțin, singurul copil pe care Lydia l-a menționat de câteva ori după nume, de fiecare dată când mi-am interogat cu grijă, neliniște și nonșalanță aparentă fiica: „Hei, cum a fost azi la școală?”

Habar n-am dacă Emily o place pe Lydia: probabil că nu. Sunt cât se poate de sigură că niciunul dintre copiii de la Kylerdale n-o place și nici n-o cunoaște pe fiica mea: li se pare că este ciudată și-i neliniștește.

Însă acum n-am alte opțiuni, astfel că-mi înfrâng timiditatea, o ascund undeva înăuntrul meu și mă apropii de Julia Durrant, care poartă un pardesiu mov, drăguț, și cizme Ugg. Pe fața ei ascuțită apar cute subțiri de îndoială. Se încruntă chiar înainte să vorbesc.

— Bună, sunt Sarah Moorcroft.

— Da, bună.

— Mama Lydiei Moorcroft.

— Desigur. Scuze, da.

— Mă întrebam dacă fiicei tale i-ar *plăcea* să vină să se joace cu fiica mea mâine. Locuim pe Insula Torran, cea cu farul, poate începând cu ora unsprezece – venim noi s-o luăm?

— Păi…

Femeia pare speriată. Cine o poate învinui? Dar trebuie să insist. Nu pot permite ca singurătatea crescândă și tulburătoare a Lydiei să continue. Trebuie să fiu nepoliticoasă și agresivă: un părinte oribil și insistent.

— Vezi tu, Lydia este puțin cam singură, sincer vorbind, așa că ne-ar plăcea *mult* dacă Emily ar veni și s-ar juca împreună pentru o zi, ora unsprezece este în regulă? N-aveți nimic plănuit? Vom face noi totul, ar fi grozav.

— Păi… aveam… adică…

Evident, vrea să refuze, însă șovăie, fiindcă nu prea îi dau de ales. Mă simt prost pentru această biată femeie. Confruntată de mine. Dar trebuie să obțin întâlnirea asta. Așa că *insist* pe subiectul ăsta:

— Desigur, Lydia este încă foarte confuză după accidentul surorii ei. Probabil că știți ce s-a întâmplat, sora ei geamănă a murit, deci este doar… i se pare puțin greu să se integreze și ar fi minunat să se joace cu Emily.

Ce ar putea Julia Durrant să replice? „A, crezi că nu-mi pasă că fiica ta și-a pierdut sora? Că ești mama îndoliată a unui copil dificil și singuratic?”

Pot vedea din expresia ei că împotrivirea se împrăștie ca o ceață ușoară: se simte rușinată în privința situației mele, probabil că-i este milă de mine – și ce dacă? Atât timp cât este de acord ca fiicele noastre să se întâlnească, mi-e indiferent ce simte.

— Bine, conchide ea, forțându-se să afișeze un zâmbet fals. Știți unde locuim, nu? Lângă Poștă, pe deal.

— Da. Este grozav, îi răspund eu cu un zâmbet la fel de fals. Lydia va fi atât de bucuroasă! Angus, soțul meu, va veni s-o ia la ora unsprezece și o vom aduce înapoi la trei, înainte să se întunece. Este minunat – mulțumesc!

Apoi ne întoarcem amândouă spre ușa din sticlă, în timp ce copiii ies din școală: ca întotdeauna, Lydia este ultima. Pășește ezitantă dincolo de ușă, după ce toți colegii ei gălăgioși și zâmbitori s-au împrăștiat.

O studiez atent pe când vine spre mine. Măcar cicatricele de pe mâinile ei nu sunt atât de grave.

Și mă dojenesc din pricina propriilor gânduri. Acestea sunt proporțiile optimismului meu, așa privesc partea plină a paharului: „Cicatricele nu sunt atât de grave”.

— Bună, tu.

Îmi pun brațul peste umerii ei și o conduc spre mașină.

— Hei, cum a fost la școală?

— Nimic.

— Poftim?

— Putem să mergem acasă, mami?

— Bine, sigur.

Răsucesc cheia în contact și demarez.

— Am o veste bună pentru tine, Moomin.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Lydia mă privește și ea. Optimistă, și totuși, sceptică. Sentimentul meu de milă se intensifică, așa că ezit.

— Emily vine să se joace cu tine mâine, o anunț eu.

Lydia procesează vestea în tăcere. Mă privește în oglinda retrovizoare. Clipește o dată, apoi de două ori. Pot vedea blândețea tristă a speranței în ochii ei albaștri și mari. Tăcerea continuă, pe măsură ce Lydia stăruie asupra veștii.

Știu că weekendurile pe Insula Torran sunt dureros de singuratice pentru Lydia, chiar mai rele decât singurătatea de la școală; oricât de nefericită ar fi în izolarea ei de pe terenul de joacă, tot este înconjurată de copii și ascultă lecțiile, și măcar profesorii interacționează cu ea.

Pe Torran sunt doar eu. Și Angus. Și cerul, și norii, și focile cenușii și plângăcioase, și lebedele de iarnă mânate spre sud de gerul arctic. Încă iubesc Torranul – sau, cel puțin, vreau ca noi să iubim Torranul, în ciuda asprimii și durerii sale –, așa că vreau ca și Lydia să iubească insula. Iar pentru asta are nevoie de companie. Pe insulă.

Deci sper și cred că va fi încântată de această veste: întâlnirea de joacă din weekend.

— Serios? întreabă Lydia în cele din urmă.

— Da.

— Cineva vine să *se joace* cu mine? Să se joace cu *mine*?

— Da, serios. Cu tine. Mămica ei m-a întrebat mai devreme dacă Emily poate veni la noi. Nu va fi distractiv?

Fiica mea mă privește lung, pe urmă afișează un zâmbet larg, luminos și plin de speranță. Cel mai larg zâmbet pe care l-am văzut pe fața ei de săptămâni bune. Poate luni bune. Apoi încearcă să ascundă zâmbetul: este rușinată de cât de încântată este. Iar eu sunt bucuroasă pentru zâmbetul ei. Și, totodată, îngrozită. Dacă lucrurile merg prost? Lydia are așteptări uriașe. Însă trebuie s-o fac.

Încerc să-i domolesc entuziasmul, dar nu este ușor. La cină, Lydia mă tot iscodește la ce oră va sosi Emily și dacă nu se poate mai devreme, și asta îl face pe Angus irascibil. Dar Angus este irascibil sau distant tot timpul. Stările lui de spirit încep să semene cu priveliștea Insulei Torran pe vreme de furtună. Chiar dacă-l văd când este cu noi, el e prezent doar cu sufletul. Însă detaliile sunt încețoșate.

De la acea cină la familia Freedland, Angus și cu mine ne-am îndepărtat mai mult. Nu mai știu ce gândește cu adevărat. Și, în mod evident, nici el nu mai știe ce gândesc eu cu adevărat. Când muncim la casă, dialogăm prin semne și cuvinte monosilabice. De parcă n-am vorbi aceeași limbă.

Poate este din cauză că am îndurat prea multă durere, dar am îndurat-o în mod diferit, individual, și apoi ne-am îndepărtat. Poate este din cauză că mă cam sperie cu furia lui de-abia mascată – este furios pe lume, pe casă, pe viață și, poate, pe mine. Straniu este că încă îl doresc. Chiar și când orice altceva în relația noastră pare rupt și diform. Poate că mai există speranță.

Însă n-am energia necesară pentru a repara relația noastră. Gândurile îmi sunt concentrate asupra fiicei mele.

În cele din urmă, la ora nouă o pregătesc pe Lydia de culcare și sunt atât de epuizată de întrebările ei, încât merg și eu curând în pat.

La ora șapte și jumătate dimineața, Lydia mă trezește. Stă în dormitorul rece în pijamale, cu chipul roșu și entuziasmat.

— Mami, mami. Unde este Emily?

Mormăi ceva cu ochii cârpiți de somn. Angus încă doarme, pe partea cealaltă a patului.

— Poftim?

— Emily! Unde este? Noua mea prietenă. Mami, ai spus că va veni!

Îmi legăn picioarele peste marginea patului și casc până când maxilarul îmi trosnește.

— Mami?

— Vine, scumpo. Dar nu acum.

— Când vine, mami? Când?

— Oh, Dumnezeule, în curând, Lydie, în curând. Haide să-ți pregătesc micul dejun.

Îmi pun halatul, pe urmă merg în bucătărie și primul lucru pe care-l văd aproape că mă face să vomit. Este un șoarece de câmp mort într-un borcan cu ulei; din cadavrul lui micuț se scurge sânge negru, care se prelinge în uleiul verde. Dumnezeule! Torran.

De unde tot vin rozătoarele astea scârboase? Șobolanii și șoarecii; sunt neîndurători și infiniți. Alungându-mi sentimentul de silă, deschid ușa și arunc uleiul și micul cadavru negru pe plaja înghețată, ca să fie luate de reflux, apoi mă întorc înăuntru și mă gândesc la ziua care ne așteaptă și la marea întâlnire dejoacă. Brusc, îmi dau seama că, deși nu cred în Dumnezeu, mă rog.

„Te rog, Doamne, fă să fie bine. Te rog, Doamne, voi crede în Tine dacă vei avea grijă ca întâlnirea asta să aibă loc și să decurgă normal”.

Iar acum Emily este aici.

Este unsprezece și jumătate. Stau în pragul ușii de la bucătărie și-l văd pe Angus în barcă, ocolind stâncile din largul Insulei Salmadair, cu o persoană micuță în dreapta lui: Emily

Durrant. Chiar și de la distanță, întrezăresc precauția din postura fetiței. Lydia nu s-a urcat în barcă pentru a o lua pe Emily, deoarece vrea să-i ureze bun venit pe insula ei.

Lydia și cu mine mergem pe plaja farului, ca s-o întâmpinăm pe Emily Durrant. Fiica mea țopăie de colo colo în cizmele ei albastre din cauciuc. Ziua este rece, umedă și încețoșată, dar măcar nu plouă: fetele vor explora ochiurile de apă dintre pietre, vor atinge fosilele de pe stânci, vor cutreiera plaja în căutarea comorilor ei: sticle din plastic de la Nestle, lăzi pentru pește de la comercianții din Peterhead și Lossiemouth, coarne lepădate de cerbi după perioada de împerechere, aduse de maree din Jura.

— Bună, Emily! strig eu.

Fetița pistruiată și roșcovană îmi aruncă o privire timidă și nesigură, în timp ce Angus o ajută să coboare din șalupă. Lângă mine, Lydia se holbează la Emily de parcă fata ar fi o celebritate.

Fiica mea este uimită, captivată, uluită: o nouă prietenă reală! Pe insula ei! Emily poartă un hanorac nou, negru, și e încălțată cu cizme negre din cauciuc.

— Lydia, salut-o pe Emily.

— Bună-Emily-mulțumesc-că-ai-venit-mulțumesc!

Fiica mea rostește totul dintr-o răsuflare și după aceea se aruncă înainte și o îmbrățișează pe Emily, iar acest lucru este, evident, prea mult și un gest prea stângaci pentru Emily Durrant, fiindcă o tot împinge pe Lydia de lângă ea, încruntată. Intervin rapid și le despart, le iau pe amândouă de mână și zic veselă:

— Bun, să mergem înăuntru, vreți să bem suc de portocale? Să mâncăm biscuiți? Apoi, Lydia, îi poți arăta lui Emily toate ochiurile tale de apă preferate dintre pietre!

— Da, da! exclamă veselă Lydia, țopăind. Emily, vrei să vezi toate ochiurile noastre de apă dintre pietre?

Emily ridică din umeri fără să zâmbească în timp ce ne târâm picioarele peste pragul ușii bucătăriei, pe urmă spune:

— Bine.

Mi-e foarte milă de Emily: fetița asta nu este nemiloasă sau rece, pur și simplu, n-o cunoaște pe fiica mea, a fost obligată să participe la această întâlnire de joacă. Însă nu pot lăsa acest sentiment să mă oprească. Sper doar ca drăgălășenia interioară a Lydiei și farmecul ei timid – farmecul dulcei mele fiice, atât de delicată și amuzantă odată ce ajungi s-o cunoști – vor învinge și vor forma o legătură cu Emily.

Angus îmi aruncă o privire încruntată în timp ce intră în casă; de parcă va fi vina *mea* dacă întâlnirea aceasta nu va fi o reușită. Ignorând acest lucru, le dau fetelor biscuiții și sucul, pe

urmă le închid nasturii paltonașelor, ca să le trimit la joacă pe pietre și plajă; încerc să vorbesc cât de cordială și relaxată pot, ca și cum fac asta mereu.

— Mulțumesc, mami, mulțumesc, mami!

Lydia tremură de fericire pe când îi închei haina: este foarte încântată de gândul de a avea o nouă parteneră de joacă. Prin comparație, Emily stă acolo, tăcută și supărată, dar încercând să fie cât de politicoasă poate fi un copil de șapte ani, adică nu foarte politicos. Mormăie un *mulțumesc* pentru mâncare și suc, apoi o urmează afară pe fiica mea neobișnuit de gălăgioasă.

— Haide, Emily, avem cochilii de crabi și de toate, și midii, și foci, pot să ți le arăt? Pot?

Este dureros s-o aud pe Lydia implorând astfel, cerșind atenție, așa că închid ușa bucătăriei și meditez la speranțele mele, însă le alung repede. Nu trebuie să sper sau să am așteptări prea mari.

Angus intră în bucătărie; mă sărută pe obraz; barba lui este înțepătoare, nu sexy.

— Trebuie să mă văd cu Josh pe terenul din Tokavaig, apoi să merg în Portree mâine-dimineață, mă înștiințează el. La Biroul de Urbanism. S-ar putea să stau peste noapte acolo.

— Bine.

Îmi suprim invidia. El poate să facă tot felul de chestii. Eu trebuie să am grijă de Lydia.

— Oricum, mă voi întoarce s-o iau pe Emily.

— Bine.

— Pe la trei.

Din nou, observ cum conversația noastră se rezumă la asta: unde mergi, de ce mergi, cine ia șalupa, cine va cumpăra mâncare în seara asta. Poate este din cauză că ne este teamă să vorbim despre lucruri mai importante, cum ar fi ce se întâmplă cu Lydia. Poate sperăm că, dacă nu discutăm despre asta, problema va dispărea de la sine, precum peticele timpurii de zăpadă pe pantele joase ale muntelui Ladhar Bheinn.

Angus deschide ușa și iese în aerul înviorător, târându-și picioarele spre plaja farului. Pe când se îndepărtează, mă prefac în sinea mea că *nu* mă uit după Lydia și Emily, însă o fac. Vreau să fiu o mamă care nu intervine, care o poate lăsa pe fiica ei fericită să alerge liberă și în siguranță pe insulă, cu noua prietenă, dar, totodată, sunt mama neliniștită și măcinată de griji a unei fiice fără prieteni.

Pot auzi bâzâitul distant al motorului bărcii pe măsură ce Angus dispare după Salmadair. Pentru o clipă, stau la fereastra din bucătărie și privesc o găinușă-de-baltă stând pe o stâncă, aproape de linia apei.

Ciugulește niște melci de mare, aruncând alge în lături; apoi țopăie într-un picior pe un bolovan alunecos, fâlfâie țâfnoasă din aripi în umezeala din aer și scoate un țipăt singuratic.

Lydia.

Este acolo, pe plajă, lângă drumul creat de maree. Fiica mea privește lung apa încremenită din ochiurile de apă dintre pietre. Este singură. Unde este Emily?

Trebuie să intervin.

Îmi închei fermoarul hanoracului și pornesc nonșalantă în josul aleii acoperite cu iarbă, spre plaja cu nisip și pietriș.

— Lydia, unde este noua ta prietenă?

Vocea îmi este absurd de calmă.

Lydia sapă în pământ cu un băț. Cizmele îi sunt murdare de noroi cenușiu și alge verzi, iar părul ei blond este ciufulit, arătând aproape sălbatic. N-are gluga pe cap. Un copil al insulei.

— Lydia?

Ridică privirea, cu o expresie pe jumătate tristă, pe jumătate vinovată.

— Emily n-a vrut să se joace ce voiam eu să mă joc, mami. Voia să meargă să vadă farul, este plictisitor, nu-i așa? Așa că am venit aici.

Pot simți frica de izolare din afirmația ei. A trecut atât de mult timp, încât Lydia a uitat cum să socializeze, cum să fie o prietenă.

— Lydia, nu poți să faci *mereu* ce vrei tu să faci. Uneori, trebuie să faci și ce vor prietenele tale să faci. Unde este Emily?

Tăcere.

— Unde este?

Primul fior de neliniște îmi încordează gâtul.

— Scumpo, unde este Emily?

— Ți-am spus! Lângă far, bate Lydia din picior, prefăcându-se furioasă, însă văd speranța și durerea din ochii ei.

— Bine, atunci, haide să mergem s-o căutăm, sunt sigură că putem găsi ceva ce ați vrea amândouă să faceți.

Îmi iau de mână fiica demoralizată și o trag după mine pe alee – mergem împreună, cu hotărâre, spre far, unde Emily Durrant pare de-a dreptul sătulă, plictisită și înfrigurată, cu mâinile în buzunarele hanoracului, stând lângă balustrada farului.

— Doamnă Moorcroft, pot să plec acasă acum? întreabă ea, fără ezitare. Vreau să-mi văd prietenii din sat în după-amiaza asta.

Îmi îndrept imediat privirea spre fiica mea.

Lydia pare vădit îndurerată și rănită de această remarcă nemiloasă. Aproape că-i văd ochii albaștri podidiți de lacrimi.

Și totuși, Emily este, desigur, pur și simplu, sinceră: Lydia nu este una dintre prietenele lui Emily și probabil că nu va fi niciodată.

Cumva, îmi suprim furia maternă. Dorința de a o proteja pe Lydia. Deoarece sunt hotărâtă să mai fac o încercare.

— Haide, fetelor, nu vreți să jucăm broscuța cu pietre?

— Dar vreau să merg *acasă,* rostește Emily bosumflată.

— Nu încă, Emily, nu acum – foarte curând. Însă mai întâi putem să ne distrăm puțin, putem arunca pietre în apa din spatele farului!

Acesta este unul dintre jocurile preferate ale Lydiei: să arunce pietre în apa de după colț, unde valurile sunt ținute în frâu de blocurile din bazalt și granit de la baza nobilului far al lui Stevenson. Îi place să joace acest joc cu tati.

Emily oftează adânc.

— Te rog să vii, Emily, insistă Lydia. Putem să jucăm jocul ăsta, îți pot arăta eu cum. Te rog, mă lași să-ți arăt?

Împreună, ne croim cu conștiinciozitate drum spre rocile din bazalt și întinderea netedă de apă. Trebuie să ne cățărăm, să ne împiedicăm de ierburile marine și să călcăm pe alge uscate și putrezite. Emily strâmbă din nas.

Când ajungem pe mica plajă, Lydia ridică de jos o piatră rotundă și i-o arată lui Emily.

— Vezi, trebuie să iei una rotundă și apoi s-o arunci așa, într-o parte.

Emily încuviințează. Evident neinteresată. Lydia se lasă ușor pe spate și aruncă o piatră, care țopăie veselă pe suprafața apei de trei ori.

— E rândul tău. Rândul tău! Emily! o îndeamnă Lydia.

Emily nu se mișcă. Lydia încearcă din nou.

— Lasă-mă să-ți găsesc eu o piatră, Emily. Pot să-ți caut eu o piatră să arunci?

Privesc neputincioasă. Sârguincioasă, Lydia caută o piatră plată și rotundă pe mica plajă cu pietriș, pe urmă i-o întinde lui Emily, care o ia și privește spre mine, apoi spre mare. După aceea, cu indiferență, aruncă piatra, care cade direct în apă, fără să sară. Apatică, Emily își îndeasă mâinile în buzunare.

Lydia o privește lung și cu disperare. Nu știu dacă să intervin sau cum să intervin.

— Închipuie-ți că toți oamenii din lume ar vrea să stea la coadă ca să vadă o omidă, adaugă fiica mea în cele din urmă.

Emily nu spune nimic.

— Închipuie-ți asta, închipuie-ți că, dacă ar face-o, ar trebui să ai o cafenea mare, dar n-ar fi nimeni acolo care să le dea

mâncare, pentru că ar sta toți la coadă! continuă fiica mea.

Este una dintre născocirile pline de imaginație ale Lydiei, una dintre ideile ei aiurite: cele pe care obișnuia să le împartă cu Kirstie, când izbucneau amândouă în râs și se avântau pe tărâmuri absurde și amețitoare.

Emily clatină din cap și ridică din umeri la auzul ideii Lydiei, pe urmă mă privește și întreabă din nou:

— Pot să merg acasă *acum*?

Nu este vina lui Emily Durrant, însă îmi doresc s-o plesnesc.

Sunt pe cale să renunț, să-l sun pe Angus și să-i spun să vină s-o ia, sau poate că o voi târî pe Emily prin limbile de nămol, în mai puțin de o oră, când mareea va lăsa calea liberă: la unu după-amiaza.

— Emily, vrei să jucăm *Bunicuța furioasă* pe telefonul mare? încearcă încă o dată Lydia.

Ca prin magie, propunerea asta schimbă lucrurile. Emily Durrant pare chiar curioasă. *Telefonul mare* este iPad-ul. Pe care l-am cumpărat când aveam bani.

— Este un iPad, îi explic eu lui Emily. Are o mulțime de jocuri!

Emily Durrant se încruntă. Dar este o încruntare diferită, una bună, o încruntare ce degajă confuzie – și interes.

— Tati nu ne lasă să jucăm jocuri pe computer sau lucruri de genul ăsta, zice ea. Spune că nu sunt bune pentru noi. Însă pot să joc aici?

— DA! răspund eu. Desigur că poți, scumpo.

Nici nu mai stau să mă gândesc dacă asta îi va enerva pe părinții Durrant. Trebuie să salvez ziua.

— Haideți, fetelor, să mergem înăuntru. Vă puteți juca pe iPad, iar eu voi pregăti prânzul. Ce ziceți de asta?

Funcționează. Emily Durrant pare de-a dreptul entuziasmată – chiar dornică. Prin urmare, urcăm toate trei din nou pe stânci și ne întoarcem în casă. Le instalez pe fete în sufragerie, unde focul arde în șemineu, iar iPad-ul strălucește. De fapt, Emily chiar chicotește când accesează un joc. Lydia îi arată cum să treacă de primul nivel al jocului ei preferat: cum s-o împiedice pe bunicuța furioasă să se izbească de un geam.

Fetele se privesc una pe alta – și zâmbesc –, pe urmă chicotesc împreună, ca două prietene, ca două surori, așa cum obișnuiau să facă Lydia și Kirstie. Oarecum scăpată de o grijă, spun o altă rugăciune de mulțumire și, ezitantă, plină de speranță, ies din sufragerie și merg în bucătărie. Vreau să fac paste și sos de carne. Toți copiii iubesc pastele cu sos de carne.

Încă le aud râzând și vorbind în sufragerie. Sentimentul de ușurare pe care-l simt este intens. Nu asta intenționasem, nu genul ăsta de joacă idealizasem. Nu sunt două fete alergând pe

insula noastră minunată, căutând scoici, privind focile din port înotând în susul apei, din Kinloch: sunt doi copii stând aplecați peste un iPad, în casă. Ar putea fi în Londra. Ar putea fi oriunde. Dar, fără îndoială, merge și așa. Deoarece ar putea fi începutul a ceva mai bun.

Minutele trec într-o stare de ușurare și visare. Scurg pastele de apă, pregătesc cu grijă sosul și privesc pe ferestrele din bucătărie spre micul golf Ornsay și dealurile din Camuscross. Frumusețea Insulelor Torran și Ornsay este domolită astăzi, însă este încă impresionantă. Este întotdeauna impresionantă. Nuanțele palide de gri ale mării și cerului. Nuanțele de roșcat-închis ale ferigilor uscate. Strigătele lebedelor de iarnă.

Sunetul unei fete țipând.

Ce?

Este Emily. Și țipă.

Disperată.

Rămân nemișcată. Încremenită de teamă. Paralizată de dorința de a nu ști ce se întâmplă. „Nu din nou. Nu aici. Te rog, nu”.

Instinctul preia controlul și alerg în sufragerie, însă camera este pustie, apoi aud din nou țipătul – de undeva din dormitorul nostru, al meu și al lui Angus, așa că intru în acea cameră: Emily stă într-un colț, plângând nebunește. Și arătând spre Lydia.

— Ea! Ea! Ea!

Lydia este așezată pe pat, plângând și ea, dar într-un mod diferit. Plânge neputincioasă. Tăcută. Acele lacrimi tăcute care mă sperie.

— Fetelor! Ce este?! Ce s-a întâmplat?!

Emily țipă ca un animal, fuge din cameră pe lângă mine, încerc s-o prind, însă este prea rapidă. Ce fac? N-o pot lăsa să fugă pe plajă, pe stânci, nu în starea asta isterică, ar putea cădea – s-ar putea întâmpla orice. Așa că merg după ea în bucătărie, unde o încolțesc lângă frigider, iar ea tremură, plânge și țipă iar:

— Ea! Ea a fost! Ea vorbea! Ea! În oglindă! În oglindă!

— Emily, te rog, calmează-te, este doar…

Nu știu ce să spun.

Emily îmi țipă în față:

— Du-mă acasă! Du-mă acasă! Vreau la mami! Du-mă acasă!

— Mami…

Mă întorc.

Lydia stă în pragul bucătăriei, cu chipul brăzdat de durere, în blugi și în șosetele roz.

— Îmi pare rău, mami, spune ea. Eu doar… am spus doar că și Kirstie vrea să se joace. Atât.

Cuvintele ei provoacă țipete și mai zgomotoase din partea lui Emily: pare îngrozită de fiica mea, se ghemuiește și se trage înapoi.

— Du-mă acasă! Te rooog, te rog, ia-o de lângă mine, ia-o de lângă mine! Ia-le de lângă mine!

17.

Angus vine rapid. La treizeci de minute după ce l-am sunat. Era în Ord, unde semnalul de telefonie mobilă este destul de bun. Apare în șalupă, de după stâncile Insulei Salmadair.

Am calmat-o pe Emily Durrant între timp. Încă tremură, dar lacrimile au încetat. I-am dat cacao cu lapte și biscuiți și am ținut-o departe de Lydia.

„Trebuie să-i țin pe ceilalți copii departe de Lydia”.

Fiica mea este ghemuită pe canapea în sufragerie, prefăcându-se că citește o carte; arată necruțător de singură – și de vinovată, totodată: de parcă ar fi dat greș la ceva foarte important.

Și cel mai rău lucru este că așa este, a dat greș la ceva important.

Nu-mi dau seama cum ar putea vreodată să-și facă prieteni printre cei de la Kylerdale. Orice a făcut ca s-o îngrozească pe Emily – a vorbit în limbajul acela specific gemenelor sau s-a prefăcut că interacționează cu Kirstie, ori a pomenit despre o soră fantomă –, Emily va spune tuturor la școală și toți copiii o vor asculta, iar Lydia va deveni și mai mult copilul ciudat de pe Torran. Fata singură, înfricoșătoare. Cu vocile din mintea ei.

Și părinții Durrant mă vor urî în nenumărate feluri: fiindcă am făcut-o pe fiica lor să joace jocuri pe computer, am speriat-o și am deprimat-o.

Suntem terminați. Poate că a fost o greșeală tragică să ne mutăm aici.

— Unde este? întreabă Angus intrând în bucătărie și privind-o pe Emily, care stă în cel mai îndepărtat colț din încăpere. Unde este Lydia?

— În sufragerie, este bine, având în vedere situația, îi răspund eu șoptit.

— Hm! rostește sec Angus și se încruntă la mine.

Întâlnirea de joacă a eșuat într-un mod catastrofal și este vina mea. Eu am organizat-o și a decurs oribil.

— Te rog, Angus, doar du-o acasă pe Emily.

— OK.

Merge lângă Emily și, fără menajamente, o ia de mână și o conduce afară, în lumina din ce în ce mai slabă a amiezii. Îi dau geanta lui Emily, cu jucăria ei înăuntru. Urcă amândoi în barcă, iar motorul pornește; le întorc spatele și intru disperată în casă.

Suntem doar Lydia și cu mine. Singure. Aici.

Bag încet capul pe ușa sufrageriei – ea încă citește, însă nu chiar, nu cu adevărat.

— Scumpo!

Nici măcar nu se uită la mine. Fața albă îi este brăzdată de lacrimi. Casa este atât de tăcută! Se aud doar vuietul vântului, valurile și trosnetul focului. Îmi doresc un televizor. Îmi doresc să fi avut o sută de televizoare. Îmi doresc să ne întoarcem în Londra. Nu-mi vine să cred că vreau asta, dar cred că asta îmi doresc.

Totuși nu ne putem întoarce. Suntem captivi aici. Pe o insulă.

Avem foarte puțini bani. *Eu* n-am bani. Investim totul în Torran, avem bani doar pentru o renovare elementară; dar dacă vindem casa acum, după ce am aranjat-o doar foarte puțin, pe jumătate, nu vom obține nimic. S-ar putea chiar să ieșim în pierdere și am da faliment.

Noaptea trece într-o tăcere temătoare, ziua de duminică este apatică și tristă; fiica noastră stă în camera ei. Simt că, dacă aș încerca s-o consolez, aș înrăutăți și mai mult lucrurile. Însă ce altceva ar trebui să fac? Angus nu-mi este de niciun ajutor, până luni dimineața de-abia vorbește cu mine: în mișcările lui citesc furie, n-o poate ascunde. Își încleștează pumnul pe masă, la micul dejun. S-ar părea că mai are puțin și mă lovește.

Și încep să mă tem cu adevărat de această furie: de violența reprimată pe care o implică. La urma urmei, Angus și-a lovit șeful. Iar tatăl bețiv al soțului meu aproape a omorât-o în bătaie pe mama lui. Este Angus atât de diferit? Bea și este furios tot timpul. Nu cred că ar atinge-o vreodată pe Lydia, dar nu mă mai simt în siguranță cu el lângă mine. Atât de aproape.

Se ridică fără să vorbească și-și pune farfuria în chiuvetă. Indiferentă, îl las s-o ducă pe Lydia la școală. Fiindcă nu pot da ochii cu mamele și tații de la porțile școlii, mai ales cu mama lui Emily Durrant. Și Lydia este tăcută. Toată lumea a fost redusă la tăcere.

Când rămân singură, ridic receptorul din furcă și-l pun pe masă. Nu vreau să mă deranjeze nimeni, am nevoie de un răgaz de liniște ca să mă gândesc.

Pe urmă merg în dormitorul nostru și mă întind acolo vreo cinci sau șase ore triste și tăcute, holbându-mă la tavan și la petele de umezeală. Reflectez la cuvintele mamei. Despre comportamentul straniu al lui Kirstie chiar înainte de accident. La întârzierea lui Angus din acea noapte, cu Imogen.

Este un anumit tipar aici. Dar care? Mă simt de parcă aș privi o imagine 3D alcătuită dintr-un puzzle și trebuie să-mi las ochii să se relaxeze, apoi realitatea mi se va dezvălui.

Sprijinindu-mi bărbia în mâini, pioasă, îmi odihnesc ochii încet și privesc în gol în încăpere. Apoi îmi dau seama că mă uit fix la prețioasa comodă a lui Angus. Una dintre acele piese de mobilier care a *trebuit* să ajungă aici din Londra.

O avea de dinainte să ne căsătorim. Un cadou de la bunica lui: un „scrin" vechi, cu motive victoriene și scoțiene. Sertarele pot fi încuiate. Iar el le ține încuiate.

Oricum, știu unde ține Angus cheia. L-am văzut întinzând nonșalant mâna după ea de câteva ori; suntem căsătoriți de zece ani, la urma urmei. Vezi lucruri în zece ani. Probabil că el nu știe că eu știu, însă știu.

Traversând dormitorul, îmi strecor mâna în spatele „scrinului": și iat-o. Ascunsă într-o crăpătură.

Mă opresc. Ce fac?

Cheia intră în prima încuietoare și se răsucește cu ușurință. Apuc mânerele din bronz și deschid primul sertar, cel de sus. În casă este foarte frig. Aud pescărușii planând în adierea vânturilor de pe Torran, țipând în modul acela enervant. Parcă ar cerși afecțiune, dar criticându-te în același timp.

Sertarul este plin cu documente. Chestii profesionale. Reviste de arhitectură, unele dintre ele fiind semnate de somități ale domeniului. Richard Rogers, Renzo Piano, alți oameni pe care nu-i cunosc. Pe urmă un dosar cu CV-uri. Poze cu clădiri. Planuri și proiecte.

Descui următorul sertar, cu aceeași ușurință, pe care o asociez în minte cu adjectivul străvechi. Nu știu de ce. Arată mai promițător, deși nu sunt sigură în ce sens. Înăuntru sunt scrisori și cărți. Iau o misivă ca s-o văd mai bine în lumina palidă a după-amiezii.

Scrisoarea este de la bunica lui.

Dragul meu Angus, îți scriu de pe Torran ca să te înștiințez că un cuplu de vidre a făcut puii Trebuie să vii să le vezi, se joacă toată ziua pe plaja de lângă far, este minunat să…

În timp ce citesc, simt că este greșit. Ce fac? Îmi spionez soțul? Totuși n-am încredere în el, deoarece a spus prea multe minciuni: despre jucărie, despre schimbul de identitate. Totodată, mi-e și din ce în ce mai frică de el, așa că vreau să știu, să înțeleg tiparul. Pun scrisoarea înapoi și iau alta.

Un zgomot încremenește în aer. Sigur au fost scândurile podelei care au scârțâit. Oare s-a întors *Angus?*. Atât de devreme? Este aproape ora trei după-amiaza și mareea s-a retras. Poate a traversat pe jos limbile de pământ. Însă de ce?

Aud din nou scârțâituri. Groaza pe care o simt este ca o injecție dureroasă, intramusculară.

De ce era Kirstie speriată de Angus în ziua în care a murit? Oare fusese martoră la violența lui? O lovise?

Sunetele încetează. Trebuie să fi fost ușa din spate a bucătăriei, legănându-se în balamale. N-am închis-o bine.

Un sentiment de ușurare mă cuprinde și mă avânt din nou spre al doilea sertar. Scrisorile se revarsă pe podea. Una este de la bunica lui, din nou, alta este de la mama lui, o a treia de la fratele lui, cu un scris neciteț de școlar. Mai găsesc două misive dactilografiate despre tatăl lui; plus certificatul său de deces. Apoi simt furnicături în degete din pricina unei angoase indescifrabile când o văd.

O copie a cărții *Anna Karenina.*

Anna Karenina?

Angus nu citește romane. El devorează ziare și reviste de arhitectură, îi poți distrage cu ușurință atenția cu un volum de istorie militară, așa cum se întâmplă cu majoritatea bărbaților.

Dar romane? Niciodată.

De ce ar avea o copie după *Anna Karenina*? Și de ce ar fi ascunsă?

O iau din sertar și o răsfoiesc. Iar vârfurile degetelor îmi îngheață în timp ce poposesc pe a treia pagină.

Sub titlu este o inscripție scurtă, scrisă de mână.

Pentru noi, atunci… Cu dragoste, Immy, xxx

Cunosc scrisul în speță de pe felicitările de Crăciun și de pe cele onomastice, și de pe vederile ironice din Umbria și valea Loarei, din fiecare vară. Am știut scrisul acesta toată viața mea de adult.

Este de la Imogen Evertsen.

Cea mai bună prietenă a mea, Immy.

Și s-a semnat cu dragoste. Și a adăugat trei pupici? Pe un roman faimos despre adulter?

Imogen Evertsen?

Răsuflarea îmi este în acest moment o fâșie slabă de abur în dormitorul înghețat. Îmi doresc cu disperare să scotocesc și restul sertarului, însă nu pot. Sunt oprită de un sunet, din nou, un sunet inconfundabil.

Mai este cineva în casă. O ușă a fost închisă cu putere. Aud pași.

18.

Este Angus? Ce fac? Dacă mă prinde umblându-i prin lucruri? Brusc, perspectiva unei amenințări violente din partea lui este foarte reală.

Strâng toate scrisorile și le îndes grăbită în sertar, disperată, înnebunită, încercând totuși să păstrez liniștea. După ce am înghesuit și ultima scrisoare, mă întorc spre ușă.

Numărându-mi bătăile inimii.

Pașii s-au oprit; aud un zăngănit. Fără îndoială, cineva este în bucătărie și sigur a intrat pe ușa din spate, știind că era descuiată.

Oare să fie Angus?

Trebuie să închid cele două sertare, încet-încet. Primul se închide, însă cu un scârțâit. Mult prea tare. Ezit, încordată.

Pași, din nou. Se aude o voce? O voce pițigăiată, de fetiță? Ar putea Angus să fie cu Lydia? De ce ar fi luat-o de la școală atât de devreme? Dacă nu este Lydia, atunci cine?

Din nou tăcere. Dacă erau voci, au încetat. Dar în timp ce închid al doilea sertar, aud din nou pașii. Sunt lenți. Și precauți. Am groaznicul sentiment că traversează cineva tiptil podeaua: că oricine altcineva este în casă încearcă să fie cât mai silențios posibil în timp ce se apropie de mine. De ce?

O ușă scârțâie, aproape imperceptibil: este de la sufragerie, recunosc sunetul. Deci persoana, intrusul, oricine ar putea fi – sigur Angus? – se apropie încet de mine, în acest dormitor. Trebuie să mă grăbesc: încui degrabă sertarul din mijloc, apoi dau să încui sertarul de sus, însă cheia îmi alunecă printre degetele transpirate și orbecăi cu disperare după ea pe podea – în cameră este întuneric, întrucât lumina iernatică a scăzut și afară așadar, unde, unde este cheia? Îmbrăcată în blugi, îngenunchez în praf ca un hoț, este un lucru jalnic și greșit. Dar trebuie să găsesc cheia.

„Iat-o!” îmi înăbuș panica, încui sertarul de sus, strecor cheia înapoi în ascunzătoarea ei, pe urmă mă ridic, mă întorc și-mi netezesc tricoul, încercând să arăt normal în timp ce pașii ajung direct în prag, iar ușa dormitorului se deschide ușor.

Nimic.

Privesc lung la cadrul gol al ușii care dă spre coridor. Un tablou nereușit cu o dansatoare scoțiană mă privește de pe perete. În tăcere.

— Alo?

Tăcere.

— Alo??

Tăcere paradoxală, ca un urlet, ca un țipăt. Inima mea este cel mai zgomotos lucru din casă. Bubuind. Cine este în casă? Și în ce scop? De ce ar vrea să mă sperie? În mod cert am auzit pași, n-a fost o iluzie. Cineva este aici.

— Alo? Cine este? Cine-i acolo? Cine este?

Nimic.

— Încetați cu asta! Angus? Lydia? Încetați.

Întunericul se intensifică; lumina iernatică a amiezii se stinge atât de repede în zilele cu nori. De ce n-am aprins becurile înainte să încep? Casa este învăluită în întuneric. Marea inspiră și expiră, epuizată. Merg foarte încet spre ușă și privesc dincolo de prag. Holul mă așteaptă. Pustiu. Întrezăresc formele mobilierului din sufragerie. Totul este întunecat. Și este incredibil de frig. Căsuța de pe Torran este întotdeauna răcoroasă, însă de data aceasta este groaznic de frig. Îmi dau seama că tremur.

Mă aplec și aprind becul din dormitor, dar lumina este difuză. Nu e cu mult mai bine decât o Lună gălbuie.

— *Bonnie a mea zace pe ocean…*

Este vocea unei fete. Vine din dormitorul Lydiei.

— *Bonnie a mea zace pe mare…*

Hm! Este vocea lui Kirstie. Știu asta: este cântecelul preferat al lui Kirstie. Balada scoțiană pe care tatăl ei obișnuia să i-o cânte. Glasul lui Kirstie este înăbușit și distant, și totuși, vioi și fericit.

— *Adu-o înapoi, adu-o înapoi, / Oh, adu-o înapoi pe Bonnie a mea…*

Mă încordez. Nu poate fi Kirstie, desigur. Ea este moartă.

Așadar, trebuie să fie Lydia, în camera ei, prefăcându-se că este Kirstie. Însă cum a ajuns în camera ei? De ce este aici? A adus-o Angus mai devreme de la școală? De ce cântă precum Kirstie?

— Lydia! Lydia!

Fug spre dormitor, dar ușa este închisă; mă împing în ea și răsucesc mânerul, apoi ezit în ultimul moment – cuprinsă de o teamă respingătoare că o voi vedea pe Kirstie înăuntru. Purtând fesul albastru cu ciucure. Plină de viață, glumeață, săltăreață. Vie. Sau poate că zace zdrobită pe pat, sângerând și murind, așa cum era în Devon după căzătură. *Un trup sângerând, cântând.*

Visele mele cu ochii deschiși sunt coșmaruri.

Stăpânindu-mă, deschid ușa și scrutez încăperea, iar acolo este Lydia, în uniforma școlară, cu hanoracul gros și roz pe deasupra, privind melancolică pe fereastră, spre mare, în josul coastei, spre Ardvasar, în întunericul crescând, sub cerul lipsit de stele. Camera este ciudat de rece.

— Lydia, scumpo, de ce?

Se întoarce și-mi zâmbește cu tristețe. Uniforma îi este încă prea mare, Lydia pare mai singură decât am văzut-o vreodată; inima îmi zvâcnește de milă.

— Cântai?

— Kirstie cânta, răspunde ea simplu. Așa cum cânta ea. Eu ascultam și mă jucam. Acum a plecat.

Ignor această afirmație. Fiindcă nu pot suporta toate implicațiile pe care le presupune. Fiica mea chiar o ia razna. Așa că, în schimb, îi pun întrebări:

— Ce faci aici, Lydia?

Îmi privesc ceasul, este de-abia ora trei după-amiaza; de-abia acum s-au încheiat orele la școală.

— Lydia? Lyddie-lo? Ce s-a întâmplat? Cum ai… nu pricep… de ce?

— Eu am fost. Am adus-o eu.

Glasul baritonal și sobru al lui Angus rupe vraja. Stă în pragul ușii, înalt și amenințător.

— Am primit un telefon de la școală, zice soțul meu și mă privește cu subînțeles, iar puloverul lui cu anchior este prăfuit. M-au sunat în legătură cu Lydia. Voiau să merg s-o iau.

Angus privește în jur, în dormitorul auster al Lydiei, cu girafa de jucărie pe pat și cartea din seria *Charlie și Lola* pe podea.

— Iisuse! exclamă el. De ce este așa frig aici? Trebuie să reparăm sistemul de încălzire.

Se încruntă la mine, într-un mod plin de înțeles. O îmbrățișez scurt pe Lydia, care-mi zâmbește din nou absentă, apoi noi, părinții grijulii, ieșim din dormitor. Angus și cu mine închidem ușa și stăm unul lângă altul pe hol. Mă simt de parcă aș vrea să mă îndepărtez de el, este prea aproape de mine, prea înalt, prea masculin.

— Secretara școlii m-a sunat, n-au putut să dea de tine, a zis că Lydia era foarte tristă. Se pierduse complet cu firea. Fiindcă Emily Durrant a refuzat să stea în aceeași clasă cu ea, pe urmă mulți dintre ceilalți copii au făcut la fel. M-a rugat s-o iau mai devreme de la școală.

— Dar de ce…

— Vor să n-o mai ducem la școală o săptămână.

Angus oftează într-un mod ferm și-și freacă barba scurtă. Pare mai bătrân. Obosit. Ochii lui căprui îi caută pe ai mei.

— Am încercat să vorbesc cu ea, continuă el. Însă știi cum este ea, Lydia, poate fi al naibii de tăcută.

Face o pauză, suficient cât s-o iau ca pe o insultă. Îmi vine să-l pocnesc. N-am uitat de carte. *Imogen Evertsen*? Dar gândul meu prioritar este Lydia.

— De ce o săptămână? Ce se va întâmpla apoi?

— Nu știu, ridică el din umeri. Au spus doar că vor ca lucrurile să se calmeze. Oricum, am luat-o și am adus-o acasă.

— V-ați strecurat în casă, eu doar… m-ați speriat groaznic…

— Să fiu sincer, nu mi-am dat seama că erai acasă. Toate luminile erau stinse.

Angus minte. Din nou. Știu sigur. *Minte.* Mă țintuiește cu privirea. Poate știe că umblam prin sertarele „scrinului". Că am găsit cartea *și nu-i pasă.* Și totuși, cum rămâne cu Lydia? Oare ce simte ea acum?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu, nu sunt sigur că…

Împingându-i la o parte mâna mare și dominatoare, deschid încet ușa Lydiei. Ea stă pe pat, cu ochii sticloși, citind din nou cartea *Charlie și Lola.* Așa cum obișnuia să facă în urmă cu câțiva ani. Probabil că lecturarea cărții este ca mâncarea care-i place. Are nevoie de ceva liniștitor. Aș vrea ca dormitorul ei să fie mai luminat și mai călduros. Frigul ăsta este îngrozitor.

— Lydia, ce s-a întâmplat la școală?

Rămâne tăcută, citind.

— Scumpo, trebuie să știu dacă ți-a făcut cineva ceva rău.

Doar marea vorbește, șoptind nisipului și stâncilor.

— Lydia… repet eu, mă așez pe marginea patului și o mângâi pe braț. Lydia! Te rog să vorbești cu mine.

— Nimic.

Iată-l. Din nou. Glasul perceptibil al mamei ei.

— Lydie-lo, te rog…

— Nimic, repetă Lydia ridicând privirea, cu ochii arzători. Nimic! Nu s-a întâmplat nimic!

O mângâi din nou pe braț, însă ea reacționează și mai furioasă.

— Pleacă!

Lydia țipă la mine. Chipul palid și drăguț este acum roșu de furie și schimonosit de ură.

— Pleacă, te urăsc, te urăsc…

— Lyd…

Întind din nou mâna, dar Lydia mi-o lovește tare, mult mai tare decât o știam capabilă: durerea este foarte înțepătoare.

— PLEACĂ!

— Bine, spun eu și mă ridic. Bine.

— PLEACĂ!

— Bine, plec.

Și o fac, mă retrag. Demnă de milă și învinsă, cea mai rea dintre mame. Merg la ușă și o deschid, apoi o închid în urma mea, lăsându-mi fiica singură în camera ei. O aud plângând

precum marea, bocind precum pescărușii din Camuscross; nu pot face nimic.

Mă uit la ușă, pe care scrie „Lydia locuiește AICI” și „Nu Intrați” cu litere aurii și împopoțonate. Mă împotrivesc lacrimilor care stau să curgă. Cu ce mă va ajuta plânsul? Cum m-ar putea ajuta emoțiile mele? O voce șoptită, joasă, mă întrerupe:

— Am auzit.

Angus stă la vreo trei metri de mine pe hol, în ușa deschisă a sufrageriei. Pot auzi un foc de lemne trosnind și văd lumini calde.

— Hei.

Stă cu brațele deschise. Vrea să mă îmbrățișeze. Îmi vine să-l pocnesc. Foarte tare. Și totuși, o parte din mine vrea îmbrățișările lui.

Deoarece încă îmi doresc sex.

La drept vorbind, vreau sex *mai mult*. Într-adevăr. Cred că, probabil, este sex din gelozie. Din cauza cărții semnate de Imogen. M-a făcut geloasă, dar mai dornică. Vreau să-l posed, să-i las un însemn, o urmă, să dovedesc faptul că este încă al meu. Așa cum, odată, el m-a posedat pe mine.

Totodată, vreau doar sex. Nu facem niciodată destul.

El vine aproape de mine.

— Nu putem face nimic, îți dai toată silința, zice el venind și mai aproape. Este confuză, desigur. Însă va fi mai bine. Dar poate că are nevoie de ajutor. Poate că avem cu toții nevoie de ajutor. Poate ar trebui să vorbești din nou cu psihiatrul ăla, cel din Glasgow. Cum îl chema? Kellaway?

Mâna lui se întinde după a mea, simt că și el își dorește.

Îmblânzindu-mi privirea, deschid ușor gura și-mi ridic fața spre el; și ne sărutăm așa cum nu ne-am mai sărutat de o lună. Poate de trei luni.

Pe urmă ne dezbrăcăm. Grăbiți. Ca niște adolescenți. Îi ridic puloverul și i-l scot peste cap; el îmi descheie nasturii blugilor. Intrăm împiedicându-ne, amețiți, în sufragerie, el mă ridică și mă duce în brațe, iar eu vreau să fiu purtată așa. „Doar fă-o, Angus Moorcroft. Trage-mi-o!”

Mi-o trage. E bine. Asta îmi doresc. El punând stăpânire pe mine, așa cum eram noi, așa cum obișnuiam să facem. Nu vreau un preludiu, nici să ne prostim; îl vreau în mine, să-mi risipească orice îndoială, doar câteva minute.

Săruturile lui sunt intense și aprige. Mă mușcă de umăr în timp ce mă întoarce pe burtă, apoi mi-o trage din nou; strâng pernele în pumni. Ascultând cum mă sărută și cum mă mușcă.

— Te iubesc, Sarah.

— Să ți-o trag…

— Sarah!

Icnesc în pernă.

— Mai tare.

— Ah!

Angus și-a pus o mână în jurul gâtului meu, apăsându-mi capul în pernă, de parcă îmi va rupe gâtul dintr-o singură mișcare; îmi întorc privirea și-i văd licărul furios din ochi, așa că mă împing în sus și-l dau jos de pe mine, întorcându-mă spre el. Sunt înfierbântată și transpirată, și aproape de orgasm; îi iau mâna și i-o pun din nou în jurul gâtului meu subțire.

— Trage-mi-o așa cum i-ai tras-o lui Imogen.

Angus nu spune nimic. Nici măcar nu clipește. Apasă ușor cu degetul mare pe gâtul meu. Pe traheea mea. Ar putea apăsa tare. Este suficient de puternic. În schimb, se uită cu asprime și furie în ochii mei, apoi se ridică și mă împinge din nou pe spate, și mă pătrunde din nou.

— Ea a avut orgasm? A avut când i-ai tras-o? A fost așa? îi șuier eu.

Angus mi-o trage, ținându-și mâna puternică pe gâtul meu alb.

Mi-l închipui făcând sex cu ea, cu cea mai bună prietenă a mea, și vreau să-l urăsc, și-l urăsc. Însă chiar în timp ce-l urăsc, orgasmul vine, orgasmul meu, amețitor și irezistibil.

Și după ce orgasmul meu se stinge, Angus atinge și el punctul culminant: aplecându-se înainte, ținându-și respirația, pe urmă respirând greoi. Apoi retrăgându-se. Se prăbușește lângă mine. Două inimi bătând și marea afară, lângă fereastră.

— N-am avut niciodată o aventură cu Imogen, spune el.

19.

— Este o carte în „scrinul” tău. Semnată de ea.

Stăm amândoi întinși pe spate, goi, transpirați sub cuvertură, cu fețele pironite în tavan. Spre acea pată imensă de umezeală care pare chiar mai mare în lumina palidă a lămpii de pe noptieră.

Apusul s-a transformat în întuneric; fereastra este deschisă spre marea luminată de stele.

— Te-ai uitat? întreabă el.

— Era semnată. Scria *Cu dragoste, Immy. Sărut sărut sărut.*

Nu spune nimic.

Mă întorc puțin pe o parte și-i privesc profilul chipeș, stând tăcut și privind în tavan, asemenea unuia dintre acei cavaleri reprezentați pe morminte în biserici, sculptați în piatră. Apoi mă întind la loc pe spate și ridic privirea.

— Ți-a dat un roman. Despre adulter? Tu nu citești romane. Imogen l-a semnat cu dragoste și săruturi. Acum spune-mi că *nu* i-o tragi.

— N-o fac, mă asigură el. Nu mă culc cu ea. N-avem o aventură. Și totuși, face o pauză. Fatală și revelatoare. Angus oftează și pe urmă continuă:

— Dar am dormit împreună o dată.

Briza rece suflă spre draperiile pe jumătate trase.

Mă controlez și-i pun întrebarea evidentă:

— Când s-a întâmplat asta, Angus? În noaptea aceea?

— În noaptea accidentului?

Simt că Angus se întoarce spre mine, pe pernă.

— Nu, Sarah. Iisuse! Nu!! Tot ce am spus atunci era adevărat. Doar am trecut pe la ea când mă întorceam de la muncă. Trebuie să mă crezi.

Ezit. Poate că-l cred în această privință. Pare aproape convingător.

Totuși…

— Însă ai spus că ai făcut-o. Cu ea?

Angus oftează din nou.

— S-a întâmplat după aceea, Sarah, după ce Kirstie a căzut. Erai atât de știi tu, atât de absorbită de durerea ta – erai înnebunită de durere.

— Și tu nu erai?

— Nu. Nu asta spun, normal că nu. Dumnezeule! Eram la fel de distrus ca tine, știu, în felul meu, cu tot alcoolul ăla. Dar tu erai de neatins. Nu mă lăsai să mă apropii de tine.

Nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc să fi fost *de neatins*. Însă o să trec asta cu vederea, pentru moment.

— Așa că te-ai reprofilat spre Imogen? Cea mai bună prietenă a mea? Ca să-ți ofere îmbrățișări?

— Doar aveam nevoie de o prietenă. Tu erai inaccesibilă. Iar Immy și cu mine am fost întotdeauna apropiați, mereu ne-am înțeles bine. Adică a fost și ea prezentă când ne-am cunoscut noi, mai știi?

Refuz să-l privesc. Rămân cu ochii pironiți în tavan. Aud o pasăre solitară afară. Ciripind și fluierând. Înțeleg acum de ce Imogen Evertsen a rămas lângă mine când mulți alți prieteni s-au distanțat. Se simțea vinovată. Dar vinovăția ei a făcut ca prietenia noastră să fie stângace: și diferită pentru totdeauna.

— Trebuie să știu, adaug eu întorcându-mă pe jumătate spre el. Spune-mi, Angus! Când te-ai culcat cu ea?

Trage adânc aer în piept.

— A fost… eram distrus, poate la o lună după accident. Băusem împreună câteva sticle. Vorbeam. Iar ea a început… s-a aplecat și m-a sărutat. Ea a fost cea care, știi tu, a făcut asta. Și da, i-am răspuns la sărut, însă… apoi n-am mai făcut-o, Sarah. Am oprit-o după acea primă noapte. Am spus „nu”.

— Și cartea?

— A trimis-o la o săptămână după aceea. Nu știu de ce.

Mă gândesc. Deci Angus a oprit-o. Bun. În care moment al relației a pus capăt? Au făcut asta toată noaptea? Tot weekendul? S-au sărutat și au râs a doua zi dimineață? Îmi pasă? Sunt mai puțin răzbunătoare decât mă așteptam; mai indiferentă. Sentimentul ăsta e atât de slab! Am ajuns de la a mă teme de soțul meu la a-l disprețui. Și totuși, chiar și acum, în timp ce-l vreau departe de mine, mă întreb ce m-aș face fără el: pentru că suntem împotmoliți pe insula asta.

Practic, încă am nevoie de el, chiar în timp ce-l fac cu ou și cu oțet.

— Sarah, voiam o prietenă, să vorbesc despre accident. Ascultă-mă! Crede-mă! Dar Imogen a devenit confuză. După aceea, era copleșită de vină. Serios.

— Cât de-al naibii de drăguț din partea ei! Să se simtă vinovată. Fiindcă i-a tras-o soțului meu.

— Nu voiam o aventură. Ce altceva pot să mai spun?

— De ce ai păstrat cartea?

— Nu-mi amintesc. Am făcut-o, pur și simplu. Sarah, ăsta este adevărul. N-am vrut niciodată ceva serios, iar când ea a devenit romantică, am zis că asta nu se va întâmpla. Și de atunci am fost doar prieteni, și ea încă te iubește, să știi, se simte groaznic că lucrurile au mers chiar și până în acel punct.

— Trebuie să-i trimit o felicitare de mulțumire. Poate să-i dăruiesc o carte?

Își ia privirea de la mine și privește spre mare, prin fereastră. Simt ce urmează.

— Se pare că ai uitat, adaugă Angus. Cândva, eu te-am iertat pe tine.

Furia mi se aprinde instantaneu.

— Te referi la așa-zisa mea „aventura”? Serios?

— Sarah…

— După naștere?? După ce m-ai ignorat un an de zile, când ai plecat, pur și simplu, și m-ai lăsat înconjurată de scutece. Singură cu două gemene care plângeau?

— Totuși, te-am iertat.

— Numai că eu nu mi-am tras-o cu *cel mai bun prieten* al tău. Oare asta am făcut, Angus? M-am culcat cu *cel mai bun prieten* al tău? Da? I-am tras-o prietenului tău cel mai bun chiar după ce ți-a murit copilul?

Angus este tăcut, dar apoi spune:

— Bine. Crezi că situația ta este diferită. Înțeleg.

— Bravo ție!

— Însă, te rog, privește imaginea de ansamblu.

— *Poftim*?

— Oricum, nu s-a întâmplat nimic cu adevărat, Sarah. Nimic emoțional. Așa că mă poți urî și o poți urî pe Imogen, dar urăște-ne pentru ce am făcut de fapt, nu pentru ce crezi tu că am făcut.

— Cred că-mi pot da și singură seama pe cine să urăsc.

— Sarah!

Ignorându-l, mă ridic din pat și-mi pun cămașa groasă de noapte, din lână. Scândurile reci ale podelei mă zgârie pe tălpile desculțe. Merg la fereastră. Luna s-a înălțat peste Small Isles. O noapte senină într-o iarnă timpurie. Ar trebui să fie frumoasă. Și este frumoasă. Acest loc este al naibii de frumos, nu încetează niciodată să fie. Orice altceva s-ar întâmpla, frumusețea continuă, ca un coșmar groaznic.

Angus îndrugă mai multe scuze, însă de-abia îl ascult.

Pentru prima dată, îl văd ca fiind ceva cu adevărat inferior față de ceea ce era. Mai puțin masculin, mai puțin bărbat, un soț mai rău, totul e inferior la el acum. Probabil că aș ieși pe ușă chiar în clipa asta, împreună cu Lydia, dacă aș putea. Dar nu pot. N-am unde să merg: cea mai bună prietenă a mea, Imogen, nu mai este cea mai bună prietenă a mea; casa părinților mei are prea multe amintiri.

Suntem captive pe Torran pentru moment, din punct de vedere financiar. Sunt captivă aici cu soțul meu adulter. Poate că în timp îl voi ierta. Poate că trei decenii vor fi de-ajuns ca să-l iert.

— Sarah, spune el din nou, de parcă nu se va opri niciodată să-mi rostească numele.

Ies din dormitor și merg în bucătărie, pentru că mi-e foame.

Îmi prăjesc pâine și mă așez la masa din sufragerie. Mestecând absentă, hrănindu-mă. Holbându-mă la telefon. Gândindu-mă la Lydia.

Știu că trebuie să-l sun pe Kellaway: Angus are dreptate în această privință. Trebuie să discut cu Kellaway. Cât mai curând posibil. Am nevoie de părerea lui de expert despre stranietate. Ce se întâmplă cu fiica mea? Poate că m-ar putea ajuta cu așa-zisa mea căsnicie. Oare soțul meu mincinos mai ascunde și altceva?

Angus și cu mine mai avem o confruntare pe parcursul serii. Stau în sufragerie și privesc ploaia. Obișnuia să-mi placă ploaia aceasta, curățând canalul Sleat. Cumva, transforma totul într-un trist cântec gaelic: lichid și calm, liric, și totuși, indescifrabil; peisajul era precum un limbaj frumos, pe cale de dispariție.

Acum ploaia doar mă enervează.

Angus vine în sufragerie cu un pahar de whisky în mână. A fost afară, să plimbe câinele. Beany se tolănește lângă foc, mestecându-și jucăria preferată din os, iar Angus se cufundă în fotoliu.

— Beany a prins un șobolan, spune el.

— Atunci, mai sunt doar trei mii.

Angus zâmbește scurt, dar eu nu zâmbesc. Zâmbetul lui dispare.

Focul trosnește. Vântul deplânge starea acoperișului.

— Ascultă, zice el aplecându-se înainte, enervându-mă.

— Nu vreau să ascult.

— Imogen. Și cu mine. A fost doar o noapte. Serios. Doar o greșeală comisă la beție.

— Însă ai făcut sex. Cu prietena mea cea mai bună. La o lună după moartea fiicei noastre.

— Păi…

— Angus, nu există niciun *păi.* M-ai trădat.

O umbră de furie îi traversează chipul.

— *Eu* te-am trădat pe fine?

— Da. În cel mai rău mod posibil. În timp ce eram în doliu.

— Ascultă…

— A fost o trădare. Nu-i așa? Sau ai numi-o altfel? Cum i-ai spune, Angus? Cum ai numi-o? „Îmi construiam o rețea de sprijin moral”?

Nu spune nimic, deși arată de parcă ar vrea să spună multe. Scrâșnește din dinți, văd cum i se mișcă maxilarul.

— Gus, vreau să dormi în patul rămas liber.

El dă whisky-ul pe gât și ridică din umeri.

— Sigur. De ce naiba nu? Avem multe paturi libere.

— Nu-mi veni cu tâmpenia asta cu victimizarea. Nu acum.

Râde cu o amărăciune intensă, apoi mă privește direct.

— Ai citit *Anna Karenina?* Ai citit tot ce ai găsit?

— Am văzut mesajul, Angus. A pus inimioare prin toată cartea?

Respiră adânc și clatină din cap. Pare foarte trist. Se apleacă și gâdilă îmbufnat urechea mult iubitului său câine. Rezist tentației de a-mi părea rău pentru el.

Angus doarme, așa cum i s-a poruncit, în unul dintre paturile libere. Dimineața stau întinsă sub pătură și-l ascult cum se spală și se îmbracă, pe urmă adunându-și hârtiile și planurile pentru prețioasa lui casă în Ord; aștept sunetul înfundat și turbulent al motorului șalupei, indicând plecarea lui. Apoi mă ridic din pat, încropesc micul dejun pentru Lydia, mă îmbrac și mă pregătesc și eu.

Lydia stă pe canapea, citind *Jurnalul unui puști.* Nu merge la școală, desigur. Până când lucrurile se vor calma. Ideea că lucrurile ar putea fi vreodată calme pare demnă de milă în absurditatea ei.

Închizând ușa care desparte sufrageria de camera de zi, ridic receptorul greoi și vechi. Sun la biroul lui Kellaway, dar el nu este acolo. Secretara lui îmi spune că lucrează de acasă în această săptămână. Desigur, nu-mi va da numărul personal de acasă. „Lăsați-ne numărul dumneavoastră și vă va suna în câteva zile”.

Însă nu aștept câteva zile. Trebuie să discut cu el chiar acum. Așa că sun la Informațiile telefonice.

Cine știe. Poate am noroc, merit puțin noroc.

Am o vagă idee unde locuiește Kellaway, într-o zonă mai costisitoare a orașului Glasgow. Imogen mi-a menționat acest lucru; l-a vizitat acasă când i-a luat acel interviu.

Imogen. Fosta mea prietenă. Cățeaua.

Apelul meu este preluat: întreb de un anume doctor Malcolm Kellaway, în Glasgow. Câți pot exista? Cu siguranță, unul sau doi. Doar dacă nu cumva a fost scos din cartea de telefon.

Iar norocul meu se pare că dă roade.

— Malcolm Kellaway, doctor, Glasnevin Street 49; 0141 4339 7398.

Notez în grabă numărul; linia telefonică șuieră.

Este o amiază rece de decembrie, într-o zi de marți. Poate că omul este la cumpărături pentru Crăciun cu soția lui. Poate că schiază în munții Cairngorm. Habar n-am.

— Alo. Malcolm Kellaway?

Mai mult noroc. Este acasă.

Acum trebuie să profit de acest noroc și să mă arunc direct cu capul înainte.

— Bună ziua, domnule doctor Kellaway. Îmi pare foarte rău că vă deranjez acasă, dar este foarte urgent și – ei bine – sunt disperată, de-a dreptul disperată și am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

O pauză lungă, exasperantă.

— Sunteți doamna Moorcroft? Sarah Moorcroft?

— Da!

— Înțeleg, rosti el cu un glas ușor țâfnos. Cum vă pot ajuta?

Deja m-am întrebat și eu același lucru: cum m-ar putea ajuta?

Iar răspunsul meu este: „Ascultându-mă". Trebuie să împărtășesc cuiva această dramă înfricoșătoare. Vreau ca el să asculte tot ce s-a întâmplat de ultima dată când ne-am întâlnit.

Astfel, ca o femeie aflată pe patul de moarte, care-și dictează grăbită testamentul, stau lângă fereastra din camera de zi privind corbii fremătând deasupra plajei acoperite cu scoici din Salmadair. Și-i spun tot: despre țipăt, despre criza cu Sally Ferguson, despre afurisita aia de fereastră spartă, despre faptul că Angus știa. Despre reacția isterică a lui Emily Durrant. Despre ororile de la școală. Chiar și despre versul *Bonnie a mea zace peste ocean*. Îi povestesc totul.

Mă aștept ca doctorul să fie uimit. Poate că este uimit, însă glasul lui rămâne rece și profesoral:

— Am înțeles. Da.

— Și ce mă sfătuiți, domnule Kellaway? Vă rog, spuneți-mi! Suntem disperați aici, Lydia se pierde sub ochii mei, familia mea se destramă, totul se destramă.

— Ideal ar fi să stabilim o consultație, o discuție despre terapie, trebuie să parcurgem corespunzător situația aceasta, doamnă Moorcroft.

— Da, dar ce sfat îmi puteți da acum, aici, chiar acum, VĂ ROG!

— Vă rog să fiți calmă.

Nu sunt calmă. Pot auzi valurile de afară. Cum ar fi dacă într-o zi s-ar opri, pur și simplu?

— Fie că fiica dumneavoastră este Lydia sau Kirstie, desigur, nu pot afirma asta. Dacă aveți convingerea că ea este Lydia, iar ea acceptă acest lucru și ați trecut prin toate aceste schimbări, atunci, da, probabil că este mai bine să insistați acum cu această presupunere, oricare ar fi adevărul.

— Și ce să facem în privința tuturor acelor lucruri ciudate, cântatul, oglinzile…?

— Chiar vreți să știți părerea mea acum, în felul acesta? La telefon?

— *Da.*

— Prea bine. Iată o posibilitate. Uneori, pierderea unui geamăn în copilărie poate produce în geamănul supraviețuitor un fel de ah, ură pentru părinți, întrucât copilul are încredere în părinții lui, crede în capacitatea lor de a avea grijă de el. Înțelegeți? Când un geamăn moare, această abilitate părintească de a ține copilul în siguranță pare să eșueze în mod catastrofal, iar acel lucru poate fi perceput de geamănul supraviețuitor drept ceva pe care părintele ar fi trebuit să-l prevină. Este valabil pentru toți frații, însă extrem de real în cazul gemenilor monozigoți.

— Ce înseamnă *asta*?

— Este posibil ca Lydia să se îndepărteze de voi, pentru că vă învinuiește și n-are încredere în voi. Se poate chiar să vă pedepsească.

— Spuneți că este posibil să născocească lucruri ca să ne sperie? Să ne chinuie? Întrucât ea crede că noi suntem de vină pentru moartea surorii ei?

— Da și nu. Acestea sunt doar niște posibilități. Mi-ați cerut părerea și acestea sunt doar atât: păreri. Idei. Și… ei bine…

— Ce este?

— Chiar trebuie să vorbim față în față.

— Nu. Vă rog. Spuneți-mi acum. Ce e cu toate lucrurile astea despre reflexii și fotografii?

— Se știe că oglinzile sunt extrem de derutante pentru gemeni, oricând, la fel și fotografiile, după cum am discutat deja. Dar mai sunt și alți factori de luat în considerare.

— Da?

— Stați să mă uit pe notițele mele, pe computer. Le-am scris după ultima dumneavoastră vizită.

Aștept. Privesc în gol spre canalul Sleat. Întrezăresc un crab croindu-și drum spre Loch na Dal, spre acea căsuță de vânătoare văruită în alb: Kinloch. Unde locuiește familia Macdonald: descendenți din neamul cu același nume, lorzii insulelor încă din anul 1200 d.Hr. Este atât de multă istorie aici; este prea multă istorie aici. Încep să urăsc treaba asta. Voiam un loc curat. Un nou început. Acesta nu este curat.

Prea multă istorie.

— Da, revine la telefon Kellaway. Iată-le. Totodată, un geamăn supraviețuitor este posibil să se simtă vinovat după moarte – vinovat că el sau, desigur, ea a fost aleasă să trăiască. Și acest lucru vorbește de la sine. Însă sentimentul ăsta de vinovăție devine și mai grav dacă părinții par să fi preferat ca geamănul celălalt să fi trăit. Este mult prea ușor pentru părinți

să idealizeze copilul mort, mai ales dacă, în realitate, *chiar* l-au preferat pe copilul mort. Așa că mă văd nevoit să întreb, dumneavoastră sau Angus ați avut o preferată? A existat vreo preferință pentru una din fiice, tatăl ei, de exemplu, a preferat-o pe Kirstie?

— Da, răspund eu, paralizată.

— Atunci…

Brusc, Kellaway devine straniu de tăcut, ceea ce nu-i stă în fire.

— În acest caz, continuă el oftând, trebuie să luăm în calcul și alte preocupări.

Legătura telefonică instabilă are paraziți.

— Desigur, adaugă psihiatrul, depresia este sporită la tații și mamele de gemeni, în comparație cu părinții de copii unici, iar acest lucru este teribil de complex dacă un geamăn moare. Mai ales dacă părinții înșiși se simt vinovați. Apoi mai este, ei bine…

— Ce?

— Știm că rata sinuciderilor este ridicată la co-gemenii care pierd un geamăn.

— Susțineți că Lydia s-ar putea sinucide?

Barca a dispărut, pescărușii țipă și se văicăresc.

— Păi, este posibil. Și mai există și alte posibilități. Teoriile lui Robert Samuels, psihiatrul pentru copii, sunt, de asemenea, relevante. Dar…

— Poftim? Cine? Ce?

— Nu, rostește Kellaway și de data asta glasul lui este ferm. Doamnă Moorcroft, trebuie să mă opresc aici. Nimic despre Samuels. Chiar am mers cât de departe am putut la telefon. Îmi pare rău. Nu pot continua, din punct de vedere profesional, în acest mod. Chiar trebuie să veniți la cabinet. Foarte urgent. Aceste lucruri sunt mult prea delicate și complexe ca să discutăm atât de nonșalant despre ele la telefon. Vă rog să mă sunați când mă voi întoarce la muncă, lunea viitoare, ca să stabilim o întâlnire, cât mai curând posibil. Doamnă Moorcroft? Veți face asta? Îmi voi elibera agenda pentru dumneavoastră săptămâna viitoare. Este absolut necesar să veniți la mine foarte curând. Și aduceți-o pe fiica dumneavoastră.

— Bine, bine, da. Vă mulțumesc.

— Foarte bine. Acum vă rog să rămâneți calmă. Țineți-o pe Lydia calmă, mențineți civilizată situația domestică, așteptați până ne vom întâlni. Săptămâna viitoare.

Ce spune doctorul? Crede că mă panichez? Că-mi pierd controlul?

Nu-mi pierd controlul: sunt furioasă.

Mormăind un „Da” și un „Mulțumesc”, pun receptorul în furcă și privesc afară, spre canal. Gândind intens.

Așadar, ce însemnau toate celelalte lucruri? Copii preferați? Copii favoriți? Sinucidere??

Mă întorc în sufragerie. Lydia doarme pe canapea, cartea i-a căzut din mâini. Pare epuizată și nefericită, chiar și în somn. Aduc o pătură din dulap, o întind peste ea și o sărut pe fruntea încruntată și inconștientă.

Părul ei blond este ciufulit; îi prefer părul așa, ușor sălbatic. Îi echilibrează drăgălășenia simetrică a feței. Ea și Kirstie au fost mereu frumoase. Angus și cu mine ne desfătam cu frumusețea lor. Toată lumea le adora pe frumușelele gemene Moorcroft. Pe atunci.

Trebuie să întețesc focul: iau câțiva bușteni din coș și-i pun în șemineu. În timp ce privesc flăcările crescând din nou, gândurile mi se învolburează în minte. Angus și Kirstie, Angus și Kirstie.

Încă trebuie să îndurăm înmormântarea lui Kirstie. Vineri. Ea era preferata *lui.*

20.

— N-am adus nimic în această lume și, fără îndoială, nu putem lua nimic din ea. Domnul a dat și Domnul a luat.

Nu cred nimic din toate astea. Dar, la urma urmei, nu pot crede realitatea: că mă aflu într-o altă biserică, ținând o altă slujbă de înmormântare pentru fiica mea care *chiar* a murit, că familia mea s-a năruit. Că totul a ajuns cenușă.

Preotul cântă. Privesc în jur, neputincioasă.

Biserica este Kilmore, la vreo opt sute de metri de școala Lydiei, în josul coastei. Este victoriană: mohorâtă și simplă, în stil scoțian, cu un naos auster, cu bănci dezgolite din stejar și trei ferestre înalte, arcuite, permițând razelor slabe ale soarelui să intre.

Înăuntru sunt vreo douăzeci de oameni, localnici și familiile lor adunați împreună cu cei morți, stând pe băncile incomode, sub monumentele comemorative din metal ale fiilor cuplului Macdonald de Sleat: uciși în Ypres și Gallipoli, Africa de Sud și pe mare; patru fii ai Imperiului Britanic, uciși, însă nu uitați.

Toți copiii morți.

— Doamne, lasă-mă să-mi aflu sfârșitul și zilele care mi-au mai rămas.

Angus mi-a spus – înainte să încetăm să ne mai vorbim – că-i fusese greu să găsească un preot pentru înmormântarea fiicei noastre. Parohul local sau preotul, sau preceptorul, sau cum l-or numi ei, se pare că nu era dispus să oficieze. Era totul prea straniu și neliniștitor; poate nepotrivit. Două înmormântări pentru un copil mort?

Dar un preot prietenos din Broadford a fost convins de Josh și Molly, iar această biserică a fost alegerea evidentă – tristă, însă situată într-un loc minunat, cu o priveliște spre valuri, peste curtea cimitirului, spre îndepărtatul Mallaig și nostalgicul Moidart.

Am căutat-o pe Google. Are un istoric de venerare a druizilor și de violențe între clanuri. O biserică străveche se înalță pe terenul umed și verde din jurul bisericii actuale, dar este erodată de vântul Hebridelor și de ploaie. O ruină.

Ne aflăm în actuala biserică, victoriană; mama mea stă lângă Lydia pe bancă, iar Angus, înalt, în costumul lui negru, londonez, între noi. Cravata lui nu este tocmai neagră. Are mici puncte roșii. Le urăsc. Îl urăsc. Sau, cel puțin, nu-l mai iubesc. De când ne-am înstrăinat, doarme în alt dormitor.

Lydia este îmbrăcată în întregime în negru: rochia, șosetele, pantofii. Negrul îi scoate în evidență părul blond și tenul palid. Negru și gheață. Pare calmă pentru moment. Liniștită. Totuși

pericolul este încă prezent, un licăr de tristețe în ochii ei, precum promisiunea zăpezii într-o zi senină de iarnă.

Mama își ține protector brațul peste umerii Lydiei. Mă uit spre fiica mea supraviețuitoare, pentru a-i zâmbi încurajator. Însă ea nu mă observă: privește lung Biblia din fața ei, răsfoindu-i paginile cu mâinile micuțe, pe care încă se văd urmele cicatricelor de când a spart fereastra familiei Freedland. Este absorbită.

Lydiei îi place atât de mult să citească!

— Oh, dă-mi puțin răgaz, ca să-mi pot recăpăta forța înainte de a părăsi această lume și de a nu mai fi văzut, continuă preotul.

Această frază mă înduioșează; lacrimile mi-au umplut ochii încă de la începutul slujbei și acum sunt pe punctul de a se revărsa, de a mă da de gol. Ca să mă împiedic să plâng, iau o copie a aceleiași Biblii pe care Lydia o răsfoiește și citesc ceea ce citește ea.

Am Bioball Gaidhlig.

Biblia este în galeză.

Lydia citește asta? Cum poate să înțeleagă galeza? Școala ei este bilingvă, dar ea s-a dus la școală, desigur, doar vreo două săptămâni, iar momentan nu merge la cursuri. Totuși privesc spre ea în josul rândului de bănci: Lydia este absorbită, ochii plimbându-i-se de la stânga la dreapta, citind, aparent, în galeză.

Poate doar se preface că citește, poate, ca și mine, încearcă să-și distragă atenția, ca să nu fie nevoită să se gândească la această înmormântare. Și de ce nu? Nu știu sigur, însă poate că ea nici măcar n-ar trebui să fie aici: m-am tot întrebat dacă s-o țin departe de ceremonie, s-o scutesc de suferință, dar apoi această idee mi s-a părut chiar mai greșită decât prezența ei la înmormântarea surorii gemene.

— Doamne, Tu ne-ai fost mântuirea, de la o generație la alta.

Închid ochii o secundă.

— Tu ai întors oamenii în țărână; din nou Tu spui, ridicați-vă iar, copiii mei.

Oare cât timp voi mai putea să-mi stăpânesc lacrimile?

Îl văd pe Angus privindu-mă. În mod dezaprobator. Nu și-a dorit cu adevărat înmormântarea asta. Oricum, în ciuda ezitării lui, l-am lăsat să organizeze cam tot ce avea legătură cu slujba: să caute un preot, să rezolve cu certificatele de deces și să anunțe autoritățile cu privire la Confuzie. Însă eu am ales liturghia. Este aceeași liturghie pe care am avut-o la înmormântarea Lydiei – Lydia, care acum stă sub brațul mamei mele, la doi metri de mine, în această biserică victoriano-

gotică, austeră, cu priveliște în josul canalului Sleat, spre Peninsula Ardnamurchan.

Caracterul straniu al situației este captivant. Este ca și cum am fi căzut cu toții în apele reci și adânci ale Loch Alsh, unde algele misterioase dansează și se leagănă: apatice și vrăjite.

— Din adâncuri Te-am strigat, oh, Doamne! Dumnezeule, Te rog să-mi auzi glasul!

Să-mi auzi glasul? Glasul cui? Al Lydiei? Al lui Kirstie? Privesc în jurul meu, în biserică, la cei adunați acolo. Sunt voci pe care de-abia le cunosc: localnici cu care am schimbat câteva cuvinte. Molly și Josh i-au adunat aici, cred, ca să fie mai mulți la număr. Toți se află aici dintr-o compasiune rezervată. „Of, cuplul acela amărât, cu gemenele, cu greșeala aceea groaznică, trebuie să mergem, putem lua prânzul la Duisdale după aceea, au fructe de mare acolo”.

În capătul băncii stă tata, în costumul lui negru și prăfuit, pe care-l poartă doar la înmormântări. Pare bătrân, are gușă, iar părul lui, cândva lucios, este alb și rar. Ochii lui albaștri și apoși încă au o sclipire și, când observă că mă uit la el, îmi aruncă un zâmbet slab, totuși optimist, încercând să mă aline, să mă liniștească. Totodată, pare vinovat.

Asta din cauză că tata se simte vinovat pentru tot. Pentru cum a țipat la noi când eram copii. Pentru cum i-a fost infidel mamei și pentru cum ea a rămas lângă el – făcându-l să se simtă și mai vinovat. Pentru obiceiul de a bea din vinovăție, care i-a distrus cariera și l-a făcut și mai plin de resentimente, un ciclu vicios al unei frustrări foarte masculine.

Ca Angus.

Apoi tata a încetat cu toate strigătele și cu băutura și s-a retras cu puținul pe care l-a agonisit. Și a învățat să pregătească mâncarea portugheză *cataplana* în bucătăria spațioasă din Instow. Unde marea lui bucurie erau gemenele și multele lor vacanțe fericite în Devon.

— Eu sunt învierea și viața, a spus Domnul: cel ce-a crezut în Mine, deși era mort, va trăi.

Ceva îngropat adânc înăuntrul meu răsună cu înflăcărare la auzul acestui pasaj, deoarece în cazul meu este de-a dreptul adevărat: chiar dacă cealaltă fiică a mea moare, pentru a doua oară, Lydia mea a înviat. A renăscut. Și stă la doi metri de mine, citind o Biblie în gaelică, cu degete acoperite de cicatrice.

Îmi încleștez mâinile pe balustrada băncii. Păstrându-mi cumpătul. Pur și simplu, păstrându-mi cumpătul.

— Vă rog să vă ridicați.

Ne ridicăm în picioare, ca să cântăm un psalm. Bolborosesc cuvintele și privesc spre Molly, care stă în strana bisericii și

roșește – și-mi oferă încă un zâmbet din acela vag și umil, o expresie care vrea să spună „Poți trece peste asta”; aceeași expresie pe care o afișează toată lumea când mă privește.

— Tată milostiv, al cărui chip îngerașii micuților Tăi îl privesc de-a pururea în rai; îngăduie-ne cu statornicie să credem că acest copil al Tău a fost luat sub mâna Ta protectoare și etern iubitoare.

Aproape s-a terminat. Rezist până la capăt. Micuța mea Kirstie, fetița mea, este eliberată. Moartea ei este recunoscută, sufletul ei descătușat e trimis să se alăture norilor care limpezesc piscurile munților Red Cuillin. Și, din nou, nu cred asta. Kirstie, probabil, este încă aici. În felul său. În geamăna ei.

Preotul își accentuează cuvintele pe măsură ce ne apropiem de final.

— Oh, Dumnezeule, al cărui Fiu iubit a luat copilașii în brațele Sale și i-a binecuvântat; Dă-ne mila Ta, Te implorăm și încredințăm sufletul acestui copil, Kirstie Moorcroft, grijii și iubirii Tale de-a pururi neschimbătoare.

Am un șervețel de hârtie în mâna stângă și-l zdrobesc în pumn, pentru a mă împiedica să plâng.

„Aproape gata, Sarah, aproape s-a terminat”. Îmi amintesc prea bine. Mai este un singur vers. Totul este deja repetat. Și totul se sfârșește.

— Milostenia Domnului nostru Iisus Hristos și iubirea lui Dumnezeu, și Sfântul Duh fie cu noi veșnic. Amin.

Slujba s-a încheiat, chinul este complet.

Acum plâng. În timp ce ieșim în burnița fină și delicată a unei zile de decembrie în Skye, lacrimile îmi curg neabătute. Șiroaiele de ploaie curg în josul canalului Sleat, de la podul Shiel la Ardvasar. Îl văd pe Josh vorbind cu Angus, iar tatăl meu o ține pe Lydia de mână. Mama se împleticește; aș vrea ca afurisitul de frate-meu să fie aici ca s-o ajute, însă el pescuiește somon în Alaska. Așa credem.

Prin urmare, las lacrimile să curgă. Precum lapovița nesfârșită peste Sgurr nan Gillean.

— Este așa o priveliște…

— Da. Și este așa păcat.

— Păi, doamnă Moorcroft, vă rog să nu fiți străini de-acum înainte, veniți oricând.

— Sper că cea mică este fericită la școală. Am auzit că vine vreme rea!

Bâigui răspunsurile, tulburată. Tocurile mele negre scrâșnesc pe pietrișul umed de pe aleea din curtea bisericii. Cine sunt oamenii ăștia? Cu minciunile lor politicoase și cu remarcile lor voioase. Și totuși, sunt recunoscătoare pentru

prezența lor, deoarece amână momentul. Atâta vreme cât sunt oameni în preajmă, groaznicul apogeu – care știu că va veni – este amânat momentan; așa că le strâng mâinile și accept consolările, pe urmă urc în mașina lui Josh lângă poarta bisericii și ne duce pe mine și pe Lydia la Selkie, unde el și Molly ne-au ajutat să organizăm un fel de priveghi. Angus îi duce pe părinții mei cu mașina. Probabil că vrea să facă asta ca să aibă ocazia să se certe cu tata în mașină.

Stau cu Lydia pe bancheta din spate, ținându-mi brațul peste umerii ei mici. Fiica mea în negru.

În timp ce Josh ia o curbă, Lydia mă trage de mânecă și spune:

— Mami, acum sunt invizibilă?

Sunt atât de obișnuită cu aceste ciudățenii, încât nu mă mai agit. Doar ridic din umeri și răspund:

— Haide să ne uităm mai târziu după vidre.

Mașina iese de pe drumul principal și pornește spre satul Ornsay. Insula Torran arată minunat în urma noastră. O spărtură în nori aruncă o rază de lumină direct pe casa noastră albă și pe farul nostru de aceeași culoare, cu Peninsula Knoydart și golful Sandaig amenințătoare și cenușii dincolo de Torran: scena este atât de dramatică, încât Insula Torran pare inundată de lumină.

O scenă pustie, așteptând cu nerăbdare actorii. Pentru actul final.

Unde merg? La un priveghi?

Poți avea un priveghi pentru o persoană care este moartă de peste un an? Poate este doar o scuză pentru toată lumea să se îmbete cu bere Old Pretender și cu whisky Poit Dhubh.

Tata, desigur, n-are nevoie de multe scuze. La douăzeci de minute după ce ne-am adunat în pub, el dă pe gât al treilea sau al patrulea pahar foarte mare și pot vedea broboanele de sudoare de pe fruntea lui, în timp ce se ciorovăiește cu Angus. Nu s-au înțeles niciodată. Doi așa-ziși masculi alfa. Ciocnindu-și coarnele în pădurea din Waternish.

Tensiunea acestui moment a agravat conflictul lor. Le ascult indecisă conversația, întrebându-mă dacă ar trebui să fac pace și dacă merită deranjul. Tata își ridică paharul cu whisky scoțian pur, din malț, în lumina hibernală care pătrunde pe fereastră.

— În cinstea rezultatului alchimiei mistice a distilării, care transformă apa de ploaie pură în acel lichid auriu vital, al nemuritorilor gali.

Angus îl privește.

— Prefer ginul.

— Cum *merge* extinderea casei, Angus?

— Grozav, David, grozav.

— Presupun că genul acesta de arhitectură locală, această chestie neaoșă, îți permite să ai mult timp liber, ca să poți veni aici pentru o băutură.

— Da. Este locul ideal pentru un alcoolic ca mine.

Tata se încruntă. Angus se încruntă și el.

— Deci, David, ai încetat să mai faci reclame de televiziune – la ce erau, la tampoane?

Cum de încă se ciondănesc? Astăzi? După înmormântarea unui copil? Dar, la urma urmei, de ce să se oprească? De ce să nu continue? Nimic nu se va opri vreodată, totul va deveni din ce în ce mai rău. Poate că au dreptate să continue, așa cum au făcut întotdeauna: ușoara lor aversiune reciprocă este un fel de normalitate, ceva liniștitor și trainic.

Însă chiar dacă n-au de gând să înceteze, am auzit destul din hărțuiala asta verbală cât să-mi ajungă pentru trei vieți. Întorcându-mă spre stânga, o văd pe mama stând la câțiva metri de noi, cu un pahar de vin roșu în mână. Merg la ea și dau încruntată din cap spre tata și Angus.

— Iar au început.

— Scumpo, le place. Știi asta.

Mama pune o mână ridată pe brațul meu. Totuși ochii ei albaștri și visători sunt la fel de luminoși ca întotdeauna; luminoși că ai fiicei mele.

— Mă bucur că s-a terminat totul. Te-ai descurcat bine, Sarah. Am fost mândră de tine. Nicio mamă n-ar trebui să fie nevoită să treacă prin ce ai trecut tu, adaugă mama și ia o gură de vin. Două înmormântări? Două!

— Mamă!

— Și tu? Te simți mai bine acum? Scumpo? Știi tu – pe dinăuntru? Angus și cu tine sunteți bine?

Nu vreau să port discuția asta. Nu azi. Nu acum.

— Suntem bine.

— Ești sigură? Doar că păreți, nu știu, există puțină tensiune, nu-i așa?

O privesc fără să clipesc.

— Mamă. Suntem bine.

Ce ar trebui să-i spun? „Hei, mamă, se pare că soțul meu s-a culcat cu cea mai bună prietenă a mea, poate la o lună după ce fiica mea a murit”. Măcar nimeni de aici n-a menționat absența evidentă a lui Imogen de la înmormântare; poate că simt cu toții ruptura. Am primit câteva e-mailuri imploratoare de la Imogen – și le-am ignorat pe toate.

Mama îmi înțelege mesajul din spatele tăcerii mele și continuă agitată;

— Deci mutarea a fost de ajutor? Este un loc minunat, în ciuda vremii pe care o aveți. Pot să înțeleg perfect de ce-ți place atât de mult.

Consimt, iar mama trăncănește înainte:

— Și Lydia. Lydia! Desigur, este groaznic să zic asta, scumpo, dar acum că Lydia este singură, există șansa să ducă o viață normală, știi tu, gemenii sunt atât de diferiți, acum este normală, în cel mai groaznic mod, desigur.

— Presupun că da.

O parte din mine vrea să se simtă jignită de vorbele ei, însă n-am energia necesară. Poate că mama are dreptate. Bea prea mult vin, un strop i se prelinge pe bărbie, dar ea continuă:

— Și se certau, nu-i așa? Lydia și Kirstie? Îmi amintesc că mi-ai povestit, Lydia era cea mai slabă, în uter, gemenii nu se ceartă pe nutrienți? Erau prietene bune, de nedespărțit, însă sigur se luptau pentru atenția ta. Și Kirstie se plângea mai mult, nu-i așa?

Despre ce vorbim aici? Nu prea contează; oricum, de-abia o ascult. Pe lângă toate astea, o văd pe Lydia stând în pragul barului și privind ploaia prin ușa din sticlă.

Ea cum se descurcă? La ce se gândește? Este atât de singură pe cât poate fi o ființă omenească. Iubirea și mila se trezesc în mine precum greața, din nou, și o las pe mama vorbind, apoi îmi croiesc drum printre băutori, către Lydia.

— Lydia, ești bine?

Se întoarce și-mi zâmbește scurt.

— Sunt încă aici, mami, dar nu sunt. Nu mai sunt.

Îmi înăbuș reacția îndurerată și-i zâmbesc la rândul meu.

— Te supără ploaia?

Se încruntă, deoarece nu înțelege. Îi iau mâna zgâriată și i-o sărut, pe urmă îi mângâi obrazul rozaliu.

— Scumpo. Te uitai la ploaie.

— A, rostește absentă fiica mea. Nu. Nu la ploaie mă uitam, de fapt, mami, mă lămurește ea și arată spre ușă cu brațul subțire, elegant și oarecum adult, în acea rochie neagră cu mâneci lungi. Am vorbit cu Kirstie în mașină, mami: era în oglinda pe care o folosește tati.

— Cum…

— Însă acum a plecat și-mi amintesc vorbele preotului, care a zis că ea s-a dus în rai și voiam să-l întreb unde este raiul.

— Lydia.

— Și nimeni n-a vrut să-mi spună, așa că am căutat-o pe Kirstie, mami, deoarece nu cred că este în rai, ea este aici. Cu noi, nu-i așa? Mai știi cum ne-am jucat de-a v-ați ascunselea, mami, în Londra? Mai știi?

Oh, da! Îmi amintesc. Amintirea nu face decât să mă întristeze și mai mult. Dar trebuie să rămân lucidă pentru Lydia.

— Normal, scumpo.

— Deci m-am gândit că ea se joacă din nou de-a v-ați ascunselea. Și am căutat-o prin toate locurile, așa cum ne ascundeam când ne jucam acasă, mami. Însă Kirstie era înghesuită în spatele dulapului de acolo.

— Ce?

— Da, mami, i-am simțit mâna.

Îmi privesc lung fiica.

— Ai simțit mâna surorii tale?

— Da, mami, și a fost înfricoșător. N-am mai simțit-o niciodată înainte. Nu vreau s-o găsesc dacă o să mă atingă, este prea înfricoșător.

Chestia asta este prea înfricoșătoare pentru *mine,* darămite pentru fiica mea.

— Lydia…

Cum aș putea s-o liniștesc? Habar n-am. Fiindcă Lydia pare să regreseze. Vorbește mai degrabă ca un copil de cinci ani în zăpăceala ei.

Am nevoie de un psiholog pentru copii. Voi face o programare la Kellaway săptămâna viitoare. Oare pot rezista până atunci?

— Mami, vorbești vreodată cu Kirstie?

— Poftim?

— Poți s-o auzi sau s-o vezi vreodată? Știu că vrea să-ți vorbească.

Oare cum aș putea să-i distrag atenția fiicei mele? Poate ar trebui să-i pun niște întrebări *serioase*? La urma urmei, ar fi greu ca lucrurile să devină mai îngrijorătoare decât acum.

— Haide, spun eu. Să mergem afară. Poate mai sunt vidre lângă debarcader.

Nu vor fi vidre lângă debarcader, dar vreau să vorbim în liniște, noi două. Ascultătoare, Lydia mă însoțește afară, în aerul răcoros al amiezii. Burnița a încetat, lăsând în urmă un văl de umezeală. Mergem împreună spre debarcader, unde îngenunchez pe cimentul umed și privesc lung spre stânci și pietrișul din jur, spre plantele marine care se unduiesc în flux.

Am încercat să învăț numele acelor plante: romaniță de câmp nemirositoare, șerpeniță de mare, vitrigon – plante de țărm scăldat de flux. Totodată, am încercat să învăț și numele peștilor mici care se găsesc prin ochiurile de apă dintre pietrele de pe Torran: cocoșel de mare, asemănător guvidului, *butterfish,* un pește oceanic, *stickleback,* o varietate de pește

mic din familia *Gasterosteidae,* cu solzii viu colorați, de un portocaliu roșiatic.

Dar ceva încă îmi scapă. Ceva vital. Nu pricep prea bine limba.

— Nu sunt vidre, spune Lydia. Niciuna. N-am văzut niciodată vidre, mami, nu încă.

— Nu. Se lasă greu văzute.

Mă întorc spre fiica mea.

— Lydia, mai știi dacă sora ta, Kirstie, era supărată pe tati în weekendul în care a căzut?

Mă privește cu indiferență. Impasibilă.

— Oh, da! Era.

Momentul devine încordat.

— De ce?

— Fiindcă tati o tot pupa.

Un pescăruș singuratic strigă înnebunit.

— O pupa?

— Da, o pupa și o îmbrățișa, răspunde Lydia și se uită la mine, fără să clipească, privindu-mă direct în ochi. O pupa și o îmbrățișa, și ea mi-a spus că era speriată. El făcea mult asta, tot timpul, tot timpul.

Lydia face o pauză, privindu-mă absentă. Încerc să nu-mi trădez gândurile și amintirile groaznice care-mi revin în minte: modul în care Angus își săruta fiicele, mai ales pe Kirstie. De-a lungul anilor. El era cel căruia îi plăcea să le îmbrățișeze, pupăciosul. Și să le atingă într-un anumit fel.

Mi-o închipui pe Lydia în poala lui după accidentul cu fereastra. Senzația că era un gest jenant; gândul acela subit că ea era prea mare ca să mai stea pe genunchii lui tati. Oare lui îi plăcea?

Pescărușul își ia zborul. Mă simt de parcă m-aș putea prăbuși din picioare, pe pământ.

— Cred că a speriat-o, mami. Tati a speriat-o.

Oare asta este? Asta căutam și nu vedeam?

— Lydia, este foarte important. Trebuie să-mi spui adevărul, rostesc eu înghițindu-mi furia, durerea și neliniștea. Îmi zici că tati a pupat-o și a îmbrățișat-o pe Kirstie într-un mod anume? Într-un mod care a supărat-o? Și a speriat-o?

Lydia face o pauză, apoi încuviințează:

— Da, mami.

— Ești sigură?

— Oh, da! Dar ea tot îl iubea pe tati. El e tati. Îl iubesc pe tati. Putem să căutăm vidre și pe plaja cealaltă?

Îmi înăbuș dorința de a țipa. Trebuie să-mi păstrez cumpătul. Și să merg să vorbesc din nou cu Kellaway. Trebuie. ACUM. Cui îi pasă dacă este înmormântarea lui Kirstie?

Tata a ieșit afară din pub. Trist și vesel în același timp, și beat, cu un pahar în mână.

Îl apuc de braț.

— Joacă-te cu Lydia, îi spun eu cu fermitate. Te rog. Ai grijă de ea.

Consimte cu o mișcare vagă din cap și zâmbește șters, amețit, însă se supune și se apleacă pentru a-și gâdila nepoata sub bărbie. Îmi iau telefonul și merg în capătul celălalt al debarcaderului, unde nu mă poate auzi nimeni.

Mai întâi încerc numărul de la biroul lui Kellaway. Niciun răspuns. Pe urmă formez numărul de acasă; niciun răspuns.

Și acum? Pentru câteva clipe, stau aici, privind limbile de pământ și fluxul care se apropie: spre Torran. Lumina și-a schimbat iar direcția: insula este întunecată, iar Peninsula Knoydart este cea care sclipește, în nuanțe de verde și violet-închis. Păduri de mesteceni și pustietate.

Kellaway. Îmi amintesc ceva ce a spus el. Și unde s-a oprit. Și a părut ezitant. Robert Samuels. Psihiatrul pentru copii.

Am nevoie de internet pentru asta. Dar unde pot găsi?

Va trebui să conduc. Traversez parcarea barului și mă urc în mașina familiei. Cheile sunt în contact; Angus face des asta, nu scoate cheile din contact. Nimeni nu încuie ușile caselor sau mașinile pe aici. Toți sunt foarte mândri de lipsa infracționalității locale.

Scot cheile din contact și le cântăresc în palmă. De parcă ar fi monede străine prețioase. *Samuels, Samuels, Samuels.* Apoi bag din nou cheile în contact și pornesc motorul – apăs pedala de accelerație până în podea și mă îndepărtez de înmormântarea fiicei mele. Străbat doar un kilometru în susul dealului. În locul acela unde poți avea un semnal 3G adecvat. Și acces la internet.

Parchez în vârful dealului. Ca un localnic. Și-mi scot din nou smartphone-ul.

Tastez cuvintele pe Google.

„Robert Samuels. Psihiatru de copii”.

Imediat, apare pagina lui de Wikipedia. Lucrează la spitalul John’s Hopkins. Este destul de faimos.

Îi citesc biografia. Vântul șuieră prin pini asemenea unui cor vlăguit și dezaprobator.

Samuels este un om ocupat. Are multe publicații. Citesc lista: *The Psychology of Childhood Bereavement, Gesture Creation în Deaf Children, Risk Taking în Pre-pubertal Boys, Evidence of Paternal Abuse în Twins.*

Ochii îmi zăbovesc asupra cuvintelor.

Paternal Abuse în Twins[15].

Accesez linkul, însă îmi oferă doar un rezumat de un rând. „Niveluri ridicate de abuz sexual patern în cazul gemenilor identici: o metaanaliză și explicații propuse”.

Asta este. Sunt pe-aproape. Mai am puțin. Dar trebuie să citesc întreaga lucrare.

Trăgând adânc aer în piept, calmă, dau vreo două sau trei clicuri până găsesc o copie a lucrării. Site-ul îmi cere bani pentru documentul PDF. Îmi scot cardul din geantă și introduc datele de pe el.

Pe urmă citesc PDF-ul în douăzeci de minute: stând aici, în mașină, în timp ce soarele apune peste dealurile golașe, peste Tokavaig.

Este un articol scurt, însă explicit. Se pare că Samuels a comparat zeci de cazuri de abuzuri sexuale ale taților de gemeni, mai ales gemeni de sex feminin, „cel mai comun fiind în privința geamănului preferat”.

Citesc, iar telefonul îmi tremură în mână.

Semnele de abuz includ rivalitate crescută între gemeni, „autoagresiune la geamăna abuzată sau la co-geamăna ei”, expresii inexplicabile de vină și rușine, „o fericire aparentă, în care nu te poți încrede”, „geamănul neabuzat poate prezenta traume psihologice și dereglări psihice la fel de mult ca geamănul abuzat, dacă sunt extrem de apropiați și-și împărtășesc secrete, așa cum este cazul multor gemeni”; și apoi, o ultimă lovitură: „Autoagresiunea sau chiar suicidul nu sunt lucruri neobișnuite la geamănul abuzat”.

Totul îmi dă o senzație de normalitate. Citind articolul acesta. Stând aici. Într-o mașină. Parcată pe un deal mohorât, în lumina palidă a amurgului. Aflând că soțul meu, se pare, a abuzat-o sexual pe Kirstie. Sau, cel puțin, a fost *mult* prea aproape de a o face.

De ce nu mi-am dat seama? Îmbrățișările speciale: între tati și Kirstie, între tati și micuța lui „Weeble” – acel nume stupid, alintul acela deranjant. Și momentele acelea când, după ce Lydia citea cu mine, el mergea în dormitorul fiicei lui, noaptea, ca să fie singur cu Kirstie?

Cu siguranță, asta este. Acesta este tiparul ascuns pe care-l căutam peste tot. Angus o abuza pe Kirstie. De aceea era ea atât de speriată de el. Fusese întotdeauna preferata lui. Lui Angus îi plăcea ca ea să stea pe genunchiul lui de câte ori se ivea ocazia. Am văzut. Totul a fost ascuns la vedere. Lydia mi-a confirmat, Samuels a prezis.

El o abuza. A derutat-o și a speriat-o, iar în final ea a sărit de la balcon. A fost sinucidere. Și o mare parte din tulburarea și suferința ulterioare ale Lydiei probabil că provine din acest episod.

Fiindcă Lydia știa. Poate a fost martoră la abuz? Poate Kirstie i-a spus, cu mult înainte de a sări. Asta ar fi supărat-o atât de tare pe Lydia, încât este posibil să se fi prefăcut că era Kirstie, pentru a face față traumei. Să se fi prefăcut, cumva, că sora ei nu murise din cauza a ceea ce făcuse tatăl ei; Lydia a intrat în faza de negare în privința tuturor lucrurilor. Poate de aceea făceau fetele schimb de identități în acea vară, încercau să-l evite pe tati?

Posibilitățile sunt nesfârșite și tulburătoare, însă toate duc la aceeași concluzie: soțul meu poartă vina pentru moartea fiicei lui, iar acum o distruge și pe cealaltă.

Ce să fac?

Aș putea merge în susul drumului, la McLeods, magazinul care vinde articole pentru vânătorii de căprioare: să-mi cumpăr o pușcă mare de vânătoare. Să mă întorc în Selkie. Să-mi ucid soțul. Bang! Furia dinăuntrul meu este primejdioasă.

Deoarece, oh, Dumnezeule, am nevoie de răzbunare. Da. Da. Brusc, conștientizez: chiar în acest moment, nevoile mele nu sunt relevante. Nu sunt o criminală, ci o mamă. Și ce contează acum este fiica mea, Lydia. Pentru moment, în ciuda furiei mele, am nevoie doar de o modalitate practică de a pleca de aici: pentru ca Lydia și cu mine să scăpăm de coșmarul ăsta. Așa că trebuie să rămân calmă și să fiu inteligentă.

Privesc lung pe geamul mașinii: un tată se plimbă în josul drumului cu fiica lui, care pare că de-abia a început să meargă. Poate este un bunic, pare bătrân. Adus de spate, purtând o geacă Barbour și un fular roșu, tricotat. Arată spre un pescăruș mare care coboară în picaj, periculos, o scânteie albă în aer.

„Dovezi ale abuzului sexual patern”.

Furia crește înăuntrul meu: ca focul.

21.

Dezlegând frânghia, Angus sări în șalupă, cu pungile de cumpărături de weekend de la supermarketul Co-op.

Motorul suspendat se trezi la viață, iar Angus acceleră, brăzdând apa. Deja se întuneca de-a binelea și vremea pregătea ceva amenințător în nord. În aer se simțea o boare de ploaie rece; pinii de pe Salmadair se încovoiau în vântul tăios. Se zvonea că săptămâna viitoare avea să vină o furtună puternică, poate că ăsta era primul semn.

Ultimul lucru de care aveau nevoie era o furtună serioasă de iarnă pe Thunder Island. Da, înmormântarea de ieri mersese bine, având în vedere situația. Toată lumea venise și plecase, ritualurile fuseseră îndeplinite.

Dar fisurile ascunse în familia lui erau nerezolvate, confuzia groaznică a Lydiei, disprețul lui față de Sarah, neîncrederea ei în el din pricina lui Imogen.

Angus mânui barca și se încruntă la cerul posomorât.

Sentimentul lui de vinovăție era intens. Poate că nu făcuse sex cu Imogen în acea noapte, însă flirtul lor *începuse* în noaptea accidentului. Prima atingere neașteptată, modul diferit în care se priveau: priviri galeșe. El știuse ce voia ea, începând cu acea noapte, și da, încurajase acel lucru rămânând în acea noapte la ea, mult mai mult decât plănuise. „Ei bine, pot pleca mai târziu spre Instow”.

Dar devenise o treabă puțin mai serioasă după accident. Când Sarah clacase. Iar într-un final făcuseră sex doar de vreo două ori. În ultima clipă, Angus se îndepărtase de Imogen – din loialitate, într-un moment de luciditate, se întorsese spre Sarah: spre familia lui. Așa că vinovăția și responsabilitatea lui, oricât de dureroase, erau nimic în comparație cu ale lui Sarah.

Furia era insistentă înăuntrul lui. Angus încercă s-o domolească, adulmecând aerul. Rece și ploios. Ce avea să se întâmple în continuare?

Săptămâna următoare Lydia trebuia să se întoarcă la școală. Cum se va desfășura treaba asta? Profesorii de la Kylerdale, probabil regretându-și decizia grăbită de a o exclude, sunaseră acasă la familia Moorcroft, implorând: „Mai dați-ne o șansă”. În ciuda rugăminților lor, Angus voia să încerce o altă școală sau, poate, învățământul la domiciliu, dar Sarah era hotărâtă să mai facă o încercare, ca nu cumva Lydia să se simtă învinsă.

Însă dacă ea se întorcea la Kylerdale – dacă mergea la orice școală în acel moment –, Angus își putea închipui tot felul de grozăvii; erau obscene în nebunia lor.

Atunci, poate că o furtună strașnică de iarnă ar fi potrivită: un decor ideal pentru stranietatea crescândă a situației. Deoarece viețile lor deveniseră o melodramă. Sau, poate, un teatru cu măști. Și toți trei purtau câte o mască.

Valurile biciuiau mica șalupă. Angus se bucură când ajunse pe plaja cu pietriș de lângă farul de pe Torran. Tocmai trăsese barca din ghearele fluxului și punea sacoșele pe plajă, când glasul lui Sarah răsună în întuneric.

O vedea alergând spre el, în raza luminoasă a lanternei legate cu o curelușă de frunte. Chiar și în semiîntuneric, era evident că Sarah era speriată.

— Gus!

— Ce este?

— Beany!

Angus observă că Sarah purta doar o bluză, fără haină, și era udă leoarcă. Ploaia se întețea.

— Ce naiba?

— A dispărut, Beany a dispărut.

— Cum? Unde?

— Eram în sufragerie, zugrăveam unul dintre pereți, iar Lydia a venit și a spus că nu-l găsește, așa că l-am căutat peste tot, a dispărut, a dispărut de-a binelea, dar…

— Nu înțeleg, n-are cum să se piardă pe o insulă.

— Îl putem auzi, Angus.

— Poftim?

Raza luminoasă a farului licări o secundă pe chipul lui Sarah; Angus văzu durerea pe fața ei. Își dădu seama ce voia ea să zică.

— A fugit pe limbile de nămol? Dumnezeule!

— Este împotmolit undeva, acolo, l-am auzit urlând în urmă cu vreo zece minute.

Sarah gesticula disperată spre întunericul care despărțea Torran de Ornsay. Spre imensa întindere de nisip și piatră și acele limbi de nămol mișcătoare și periculoase.

— Gus, trebuie să facem ceva, însă ce? Lydia o ia razna. Nu putem să-l lăsăm pe Beany să se înece în nămol, la următoarea maree.

— Bine. Bine.

Angus puse o mână liniștitoare pe umărul lui Sarah. Ea tresări, în mod sigur, *tresări.* Ce credea ea că avea să-i facă Angus? În mod sigur, în ochii ei era o expresie nouă, pe care încerca s-o ascundă. Și expresia aceea spunea: „Te urăsc”. Era atât de furioasă din pricina lui Imogen?

Angus alungă acele gânduri. N-avea de ales. Se va ocupa mai târziu de asta.

— Mă duc să-mi iau hainele impermeabile.

Îi luă cinci minute să se chinuie să îmbrace pantalonii și jacheta de ploaie. Își îndesă extremitățile pantalonilor în cizmele mari și verzi din cauciuc. Sarah și Lydia îl priveau în timp ce intră în bucătărie cu o frânghie legată în jurul taliei. Își puse din nou lanterna pe frunte și-i ajustă cureluşa. Avea să fie al naibii de neplăcut afară. O ceață densă se așternea dinspre Skye. Probabil că erau cele mai rele condiții posibile ca să te avânți pe limbile de nămol.

— Gus, te rog, ai grijă!

— Normal.

Încuviință cu o mișcare a capului spre soția lui, pentru a o liniști cumva. Totuși zâmbetul ei agitat era, din nou, foarte neconvingător.

Lydia alergă spre el și-l îmbrățișă. Haina de ploaie a lui Angus scoase un foșnet când ea îl cuprinse cu brațele. El își coborî privirea spre fiica lui. Simți cum îl năpădește un val de iubire și protecție.

— Știi că nu trebuie s-o faci, zise Sarah.

Apoi glasul i se stinse. Se întoarseră toți trei deodată și priviră pe fereastra brăzdată de picături de ploaie din bucătărie, spre întunericul limbilor de nămol, în timp ce un urlet vlăguit, însă inconfundabil, pluti în vânt. Un câine. Urlând. Destul de tare cât ei să-l audă prin fereastra închisă.

Câinele *lui.*

— Ba da, trebuie, replică Angus. Trebuie să încerc.

— Te rog, salvează-l pe Beany, te rog, te rog! Tati, te rog: o să se înece dacă nu-l salvăm. Te rog!

Lydia îl îmbrățișă din nou, strâns lipită de mijlocul lui. Glasul îi tremura din pricina lacrimilor.

— Nu-ți face griji, Lydia, spuse Angus. O să-l aduc pe Beany înapoi.

Îi aruncă lui Sarah o ultimă privire dezorientată. Care era jocul ei? Cum se întâmplase una ca asta? Din nou, Angus n-avea timp să se gândească la acest lucru. Oricum ar fi, se întâmplase, Beany era acolo, în întuneric, și urla după ajutor.

Angus ieși din bucătărie în ploaia aspră și tăioasă. Vântul era de-a dreptul dușmănos. Și totuși, ceața reușea să se strecoare în direcția canalului Sleat, dinspre Kylerhea.

Punându-și gluga din nailon pe cap, Angus își târî picioarele prin umezeala biciuitoare, spre aleea pietruită, urmând raza de lumină a lanternei frontale. Ploaia aspră de iarnă era specifică pentru Ornsay: genul de ploaie care te udă leoarcă de două ori: o dată în timp ce cade, pe urmă din nou în timp ce ricoșează din pietre și nămol.

Nămolul acela blestemat!

— Beano! strigă el în vântul brăzdat de ploaie. Beano! Beany! Beany!

Nimic. Vântul care-i umfla gluga hainei de ploaie era atât de violent, încât înăbușea orice alt sunet. Angus și-o smulse; măcar astfel putea auzi mai bine, chiar dacă se uda. Dar unde era câinele? Urletul tânguitor al lui Beany păruse să vină de pe marginea sudică a golful Ornsay: partea opusă a limbilor de nămol neiertătoare.

Însă chiar era urletul unui câine? Cine era acolo? Ce era acolo? Totul era atât de întunecat! Un Spaniel de un maroniu-închis ar fi foarte greu de zărit noaptea, în nămol, chiar și pe vreme bună și senină. Vremea aceea era complet opusul. Ceața se îndesea de-a lungul țărmului, ascunzând totul. Estompând luminile satului Ornsay. Barul din Selkie era invizibil, acoperit de ceața rece.

— Beany? Unde ești? Sawney Bean! Sawney!

Din nou, n-auzi nimic. Ploaia cădea aproape orizontal și vântul tăios bătea rece pe fața lui. Înaintă cu pași mari, dar alunecă pe o piatră acoperită cu alge, apărută de nicăieri; căzu în genunchi, se lovi cu tibia de piatră și simți o durere cruntă.

— La naiba! exclamă el, apoi puse o mână în nămol și se ridică încet. Beany! Beany! Unde naiba ești? Beannnyyy!

Angus se aplecă în ploaia rece. *Apleacă-te în vânt.*[16] Trase o gură strașnică de aer și ploaie în piept. Știa prea bine că în condițiile acelea era posibil să-și riște viața. Ce spusese Josh? „În Skye, iarna, nimeni nu te poate auzi țipând”. Și-ar putea rupe un picior în nămolul acela oribil și înșelător, s-ar putea scufunda în el și ar rămâne împotmolit.

Normal că Sarah ar suna după ajutor, însă le-ar putea lua o oră să adune un grup de căutare, iar fluxul creștea foarte repede în jurul Insulei Torran. El nu s-ar îneca într-o oră, dar ar putea degera și ar muri pe vremea aceea înghețată.

— Beany!

Angus scrută întinderea pustie. Ștergându-și nebunește ploaia de pe față.

Acolo?

— Beany?

Acolo!

Îl auzi.

Un urlet slab, tânguitor, inconfundabil. Din ce în ce mai vlăguit, însă în mod sigur era acolo. Judecând după intensitatea urletului, câinele se afla la vreo trei sau patru sute de metri depărtare. Angus își scoase lanterna de buzunar și o aprinse. Mâinile îi erau alunecoase, umede și amorțite de frig, luptându-se să apese butonul din plastic.

În sfârșit, reuși. Angus ridică lanterna de mână. Combinând luminile celor două lanterne, obținu o rază puternică de lumină, îndreptând-o spre acel loc, își concentră privirea în valurile fantomatice de ceață.

Da. Zări o siluetă vagă, era Beany. În nămol până la gât.

Câinele urma să se înece, foarte curând. Angus avea maximum câteva minute să ajungă la animal, înainte ca apa să-l înghită.

— Iisuse! Beany. Beany!

Un scheunat vlăguit. Un animal muribund. Cum ar afecta-o pe Lydia dacă Beany al ei s-ar îneca? Și pe Angus l-ar umple de durere.

Începu să alerge, dar era imposibil. Fiecare pas îi era fie înghițit de nămol, fie periculos de alunecos. Aproape se rostogoli peste un bolovan umed și acoperit cu alge, care devenise și mai alunecos din pricina ploii nesfârșite. Putea să-și piardă cunoștința acolo. Probabil că asta i-ar fi fatal.

Poate că făcuse o greșeală, să-și riște atât de mult viața. Se gândi la zâmbetul amăgitor al lui Sarah. Ea plănuise asta? Nu. Era ridicol.

Angus trebuia s-o ia mai domol, însă, dacă încetinea ritmul, Beany murea.

Oare se putea târî mai repede?

Lăsându-se în genunchi, începu să meargă de-a bușilea prin nămol. Ploaia era dureros de rece, i se prelingea pe gât și pe umeri, udându-l până în măduva oaselor. Tremura, simțind, poate, primele semne de hipotermie, dar mai avea puțin. Cincizeci de metri. Patruzeci. Treizeci.

Doar capul lui Beany era vizibil și ochii îi licăreau îngroziți în lumina lanternelor. Însă Angus se apropia. Și era o platformă din lemn acolo, poate vreo barcă naufragiată, îngropată pe jumătate în nămol de zeci de ani. Era greu să vadă în întuneric, dar lemnul îi oferea un pod peste nămolul rece în care era captiv Beany.

— Bine, băiete, bine, în regulă, sunt aici, vin. Rezistă!

Angus înaintă de-a bușilea pe suprafața din lemn. Era la cinci metri de câine, se gândea la un plan de salvare: își va afunda brațele în nămol și va scoate brusc animalul din noroi.

Însă apoi Beany se mișcă. Probabil că fluxul care se apropia slăbise strânsoarea nămolului. Câinele pe jumătate înota, pe

jumătate se zbătea, salvându-se singur. Și, în timp ce se zvârcolea, se îndepărtă de Angus și ajunse pe plaja cu pietriș.

— Beany! strigă disperat Angus.

Auzi un trosnet în lemn. Pe când Angus săltă un genunchi pentru a se ridica în picioare, lemnul de sub el se rupse.

Brusc, se scufundă într-o groapă cu apă rece. Adâncă, nisipoasă și foarte rece. Nu era nămol sub apă. Angus se zbătea în marea înghețată, în cizme greoaie din cauciuc și haine impermeabile. Disperat, se întinse după o altă bucată de lemn, care se scufundă în apa nisipoasă. Apa deja îi ajunsese până la gât lui Angus, care dădea din mâini și din picioare în vidul în care se scufunda.

Dincolo de limbile de nămol, farul de pe Torran licărea în întuneric. Un licăr palid, argintiu. Apoi întuneric.

22.

Unde este Angus? De ce durează atât de mult? Oare s-a înecat? Sper. Și totuși, nu sper. Nu mai știu.

Stau lângă fereastra din bucătărie, privind spre limbile de nămol dinspre Ornsay, dar este inutil. În ceața și în întunericul acesta aș putea la fel de bine să privesc în spațiu: un vid adânc, cenușiu și trist. Fără stele.

— Mami, unde este tati?

Lydia mă trage de mâneca pardesiului. Nevinovată, știrbă, fără să clipească din ochii aceia albaștri; umerii ei micuți tremură de îngrijorare. Oricât de mult l-aș urî pe Angus, ea nu-și poate pierde tatăl; nu așa. Poate ar fi trebuit să-l opresc pe Angus? Însă el ar fi încercat oricum să-și salveze câinele, indiferent de pericol.

Vântul și ploaia biciuiesc fereastra din bucătărie.

Treaba asta durează prea mult. Din nou, scrutez diversele nuanțe de gri care alcătuiesc ceața, Luna ascunsă, țărmul cețos al golful Ornsay. Nimic. La fiecare nouă secunde, farul aruncă un licăr argintiu, asemenea blițului unor paparazzi, dar dezvăluie doar o pustietate sclipitoare.

— Mami! Unde este tati?

Iau mâna Lydiei într-a mea. Tremură.

— Tati va fi bine. Îl aduce pe Beany; este întuneric, așa că este puțin mai greu.

Aș vrea să cred acest lucru. Să înțeleg tot ce se petrece. Să-mi dau seama dacă vreau ca soțul meu să trăiască sau să moară.

Nici măcar nu știu sigur cum a ajuns câinele pe limbile de nămol: la un moment dat era în sufragerie, zbenguindu-se cu Lydia, așa cum rar mai face zilele astea; și eu mă aflam în dormitorul Lydiei, călcam rufe, apoi Lydia a țipat și am alergat în sufragerie, însă câinele dispăruse, iar ușa din spate a bucătăriei era întredeschisă și scârțâia în vântul Hebridelor.

— Îl vreau pe tati.

Poate că Beany a văzut un șobolan în bucătărie și a fugit după el? Sau poate că Lydia a alungat câinele? L-a speriat și a fugit? Beany a părut mereu foarte speriat de Torran sau de cineva, sau de ceva din casa de pe Torran.

— Mami, e Beany! L-am auzit!

Are dreptate? S-a auzit un urlet? Dând drumul mâinii ei, merg lângă ușa bucătăriei și o deschid. Deodată, vremea urâtă încearcă să mă împingă în ploaia furioasă și în vântul aprig. Neputincioasă, grăbită, strig către limbile de nămol, spre

siluetele vagi ale bărcilor ancorate și dunelor de nisip, și ale pinilor posomorâți. Spre orice este ascuns în ceață.

— Angus! Beany! Angus! Beany!

Aș putea la fel de bine să strig într-o mină de cărbune. Sau într-o pivniță închisă și umedă. Cuvintele îmi sunt smulse din gură și purtate departe de vijelie. Duse spre sud, în Ardnamurchan și arhipelagul Summer Isles.

Oh, Summer Isles! Mă cuprinde disperarea. Tragedia ne-a urmărit din Londra.

— Tati se întoarce, mami? întreabă Lydia din ușa bucătăriei. Da, se întoarce. Ca Lydia.

— Da, da, normal că se întoarce.

Lydia este îmbrăcată în colanți subțiri de culoare violet, peste care poartă o fustă scurtă de blugi, și într-un tricou prea subțire, inscripționat cu mascota Hello Kitty. O să i se facă frig.

— Întoarce-te în casă, Lyddie, te rog! Tati va fi bine, s-a dus doar să-l aducă pe Beany. O să se întoarcă foarte curând, te rog, mergi și citește ceva, nu va mai dura mult.

Lydia se întoarce și fuge în sufragerie. Merg după ea, până la telefonul uzat și pătat de vopsea de pe pervazul ferestrei. Vechiul receptor este ridicol de greoi, iar discul se mișcă plictisitor de lent. Formez numărul lui Josh și Molly. Dar nu răspunde nimeni; telefonul lor sună iar și iar, parcă undeva în spațiu.

Încerc telefonul mobil al lui Josh. Din nou, nimic, doar căsuța vocală:

— Salut, aici Josh Freedland. Dacă suni în legătură cu munca, încearcă la minele din Strontian…

Trântesc receptorul în furcă. Sunt furioasă pe toți și toate. Cine ne poate ajuta?

Gordon, barcagiul! Da. Gordon. Am numărul lui salvat în telefonul mobil. Alerg în dormitor, îmi iau telefonul mobil de-abia folosit din sertarul noptierei și aștept să se aprindă – o așteptare dureroasă. Pe urmă Lydia intră în dormitor. De undeva. Arată diferit. Părul îi este mai ciufulit. Mă privește lung, în felul acela calm, de parcă ar fi în transă, în timp ce scutur frustrată telefonul: „Haide, haide, *haide odată, la naiba!”* Fiica mea îl ține pe Leopardy sub un braț. Mă privește nesigură și spune:

— Mami, poate că nu contează ce se întâmplă cu Beany. Kirstie nu s-a întors, poate nu contează dacă Beany nu se întoarce.

— Poftim, Lyddie, scumpo? Încerc să găsesc un număr…

— Tati se întoarce, nu-i așa? Te rog, mami! Lydia nu se supără. Kirstie a plecat acum, așa că nu contează ce a făcut el.

Putem să-l scoatem din noroi?

Poftim? Ce spune Lydia?

O privesc lung, derutată și cu lacrimile gata să-mi curgă pe obraji. Lacrimi pentru Kirstie, pentru ce i-a făcut el.

Nu. Trebuie să mă uit în telefon. Ecranul strălucește în întunericul casei prost luminate. Scrie că n-am semnal. Desigur. Apăs două butoane și ajung la CONTACTE. G sau F, G sau F.

Gordon Fraser. Iată-i numărul!

Fug cu telefonul în mână până în sufragerie, ridic receptorul greoi și formez numărul cu o răbdare nebunească, 3, 9, 4, 6. Telefonul sună la celălalt capăt. „Răspunde, răspunde, *răspunde*", repet eu în gând. În cele din urmă, aud o voce cârâită, fragilă și totuși țâfnoasă, răzbătând prin furtună:

— Gordon Fraser.

— Gordon, sunt Sarah. Sarah Moorcroft de pe Torran.

O pauză scurtă, frustrantă.

— *Aye.* Sarah. Ei bine. Ce mai faci?

— Avem o problemă, o mare… Te rog.

Se aud păcănituri și fâsâituri pe linia telefonică.

— Nu te… aud…

— La na…

— Sarah…

Șuierături și alte păcănituri.

— Avem nevoie de ajutor, vă rog…

Legătura telefonică moare, se stinge chiar și pârâitul static, și aproape că arunc receptorul în perete de frustrare: dintre toate momentele, l-a găsit chiar acum să cedeze? Însă apoi pârâitul îmi șuieră în ureche atât de tare, încât mă doare, pe urmă legătura se reia brusc și aud din nou, limpede, glasul de la capătul ei:

— Aveți probleme acu, doamnă Moorcroft?

— Da!

— Ce problemă, mai exact?

— Soțul meu, Angus, este pe limbile de nămol – am pierdut câinele, el a plecat să-l salveze înainte de flux, pe întuneric, iar acum sunt îngrijorată, a plecat de prea mult timp, nu știu ce să fac, îmi fac griji pentru el și…

— Pe limbile de nămol, ziceți?

— Da.

— De unu singur, plecat de pe Torran?

— Da!

— Bine, acu calmați-vă, doamnă Moorcroft. O să adun câțiva băieți din Selkie.

— Oh, mulțumesc, mulțumesc!

Pun receptorul în furcă înainte ca linia telefonică să cedeze, ca și cum acesta ar fi un joc mortal pe computer, iar telefonul reprezintă viețile tale, care scad până când auzi „Bzzz game over”; apoi mă întorc și iat-o din nou: Lydia. Aproape că mă lovesc de perete, speriată și surprinsă. Ea stă, pur și simplu, acolo. Cu fața inexpresivă. Intrată în transă. Cu ochii larg deschiși, de un albastru trist, chiar în spatele meu.

Cum a făcut asta? Scândurile podelei ăsteia scârțâie la cea mai mică presiune. Și totuși, n-am auzit nimic.

Lydia stă la doar un metru de mine. Încordată și tăcută, palidă, privind fix, cu fața cuprinsă de neliniște. N-am auzit-o intrând în cameră. În mod sigur, n-am auzit-o stând chiar în spatele meu.

Cum face asta? Câte fete cu numele de Lydia pândesc în casa asta? Este o nebunie. Am senzația uluitoare și amețitoare că există două Lydia identice în această casă, jucând jocuri în umbre și frig, printre pânze de păianjen și șobolani, exact așa cum Lydia și Kirstie obișnuiau să joace jocuri în Londra, mai ales în acea ultimă vară: „Eu sunt ea, ba nu, eu sunt”. Râsetele lor copilărești răsunând pe coridor în timp ce o alergam întâi pe una, apoi pe cealaltă, iar ele se ascundeau, încercând să mă dezorienteze.

Dar acum este doar mintea mea încețoșată; am nevoie să mi-o limpezesc.

— Tati se întoarce cu Beany, nu-i așa?

Tristă și încruntată, mă privește lung. Probabil că durerea dinăuntrul ei este insuportabilă, după ce și-a pierdut sora geamănă, și acum e îngrozită că și-ar putea pierde câinele și pe tăticul ei. Asta i-ar completa distrugerea.

Oricât de mult l-aș urî pe Angus, trebuie să supraviețuiască.

— Mami, tati se întoarce, nu? Te rog, mami?

— Da!

Îngenunchez și o strâng tare de tot în brațe, aproape zdrobind-o la piept.

— Scumpo, tati se va întoarce în curând, promit.

— Promiți?

— Promit pe bune. De un milion de ori. Haide să mergem în bucătărie și să pregătim niște ceai, și să-i așteptăm pe tati și pe Beany.

Nu vorbesc neapărat serios. Vreau doar o scuză ca să stau în bucătărie și să privesc pe fereastră, să văd dacă se întâmplă ceva. Și astfel, în timp ce torn în ceainic apă sălcie de la robinetul scârbos, privesc furioasă pe întuneric.

Doar întuneric. Poate și o pată vagă de lumină venind de la Lună, pe când norii și ceața se despart pentru un moment. Mai la îndemână, lumina jalnică din bucătărie ne arată un petic

verde de iarbă udă și înghețată, o cărăruie neghioabă de o culoare sinistră. Rufele spălate sunt ude leoarcă și se zbat cu sălbăticie pe sârmă. Vuietul vântului este necontenit. De parcă ar putea continua așa săptămâni întregi.

Aceasta este iarna adevărată care vine: noul anotimp își anunță intrarea.

— Uite, mami!

Raze de lumină străpung întunericul. Fascicule încețoșate provenind de la farurile unei mașini. Lanterne, poate? Lumini pe bărci? Trebuie să fie Gordon și prietenii lui: da, sunt umbre ale unor oameni pe debarcader, razele lanternelor lor se întretaie și se unesc, asemenea dârelor de proiectoare pe timp de război, căutând bombardiere deasupra Londrei. Este evident că bărbați înaintează pe apă. Bărcile înconjoară Salmadair, pe câteva dintre ele le văd destul de bine.

O rază luminoasă puternică strălucește dintr-o barcă, legănându-se pe valuri și pe nisipurile unduioase. Raza trece peste nămol și încerc s-o urmăresc, însă apoi ceața se întețește și nu mai văd nimic.

Întregul canal Sleat este învăluit în ceață. Cum îl vor găsi pe Angus în toată negura asta? Îmi pasă?

Da, îmi pasă. Poate la modul greșit. Îl vreau înapoi și viu, ca să-l confrunt.

— Haide să mergem în sufragerie, îi propun eu Lydiei.

— De ce?

— N-avem nimic de văzut aici.

— Ce sunt luminile alea, mami?

— Sunt oameni care-l ajută pe tati, atâta tot, toată lumea ajută.

O iau ferm de mână și o conduc în sufragerie, iar împreună reaprindem focul; aproape că s-a stins în ultima oră, neglijat și nesupravegheat. Ascultătoare și prudentă, Lydia îmi întinde buștenii mici. Îi vâr în șemineu și flăcările se întețesc.

— Mami, cu ce ți-ar plăcea să plouă dacă n-ar ploua cu apă?

— Poftim?

Lydia mă privește chiorâș, gânditoare. Este palidă, dar în același timp drăguță: are o pată de funingine pe bărbie. Zâmbesc și încerc să nu mă gândesc la Angus sau la Kirstie, sau la îmbrățișări și la pupici.

— Ce? întreb eu.

— Dacă ploaia n-ar fi apă, ce ți-ar plăcea să fie? Mie mi-ar plăcea să plouă cu flori – ar fi atât de drăguț!

— Da.

— Sau cu oameni, râde ea încet. Ar fi amuzant, nu-i așa, mami? Să plouă cu oameni peste tot, oh, uite, UITE, arată ca un curcubeu!

Lydia arată spre flăcările din șemineu: o flacără mică, în special, zvâcnește din bușteni, în culori de violet și albastru. Privim flăcările și focul împreună, pe urmă ne întoarcem pe canapea și stăm îmbrățișate sub pătura care miroase a Beany, și vorbim despre câine într-un mod frumos, pentru că vreau să distrag atenția minții neliniștite a Lydiei. Ea mă ascultă, consimte și râde, și râd și eu, însă chiar și în râs îmi simt tristețea și durerea.

Treaba asta tot durează prea mult. Unde este Angus? Gordon și oamenii lui nu-l pot găsi. L-au pierdut. Mi-i închipui pe băieții din Selkie în barcă, apoi cutreierând nisipurile și obosind. Cum își freacă mâinile reci una de alta și suflă căldură printre degete, fără să se privească în ochi, știind că au dat greș, nu este nici urmă de Angus, va trebui să așteptăm…

Dacă Angus ar muri, noi am supraviețui? Poate că da. Măcar ar exista un sfârșit.

Focul se înalță și pe urmă se domolește. Îmi privesc lung fiica în timp ce ea contemplă lung focul, flăcările reflectându-se în ochii ei albaștri și sclipitori.

— Sarah.

„Cine mă strigă?”, reflectez eu.

— Iisuse! exclam eu.

— Tati! rostește fericită Lydia.

Este Angus. Stă în pragul ușii din sufragerie, acoperit de nămol, aproape un om de nămol, cu ochii ca niște hăuri întunecate; dar este viu.

În spatele lui sunt Gordon și alți câțiva bărbați, râd cu toții. Glasurile lor umplu casă, miros a motorină, a alge și a nămol uleios. Angus este viu. Lydia fuge de pe canapea spre el, iar Angus o ține la distanță și o sărută pe frunte.

— Știu că vrei să mă îmbrățișezi, spune el, mergând cu efort spre canapea. Însă nu ți-aș recomanda. Nămolul ăsta pute.

Lydia țopăie în sus și-n jos.

— Tatatata!

— Iisuse, am crezut… încep eu, dar nu-mi închei fraza.

Pentru binele Lydiei. Pentru binele tuturor.

— V-am „pescuit” soțul la vreo trei metri de debarcaderul Ornsay, ne întrerupe Gordon.

Angus pare sfios. Vine lângă mine și mă ciupește blând de obraz. Încerc să nu tresar. Îmi aruncă o privire stranie și bănuitoare, apoi spune:

— Habar n-aveam unde eram în ceața aia.

Privesc în spatele lui.

Nu este niciun câine. Unde este câinele?

— Beany?

Lydia își privește fascinată tatăl, însă este și îngrijorată, totodată.

— Da, tati, unde…?

Angus zâmbește, dar zâmbetul îi este fals.

— A scăpat! S-a eliberat din nămol și a fugit. Îl vom găsi mâine, însă este bine.

Presupun că asta este o minciună. Poate că Beany a scăpat, dar nu există nicio garanție că va supraviețui sau că-l vom mai găsi. Nu insist acum asupra acestei chestiuni. Pun o mână mângâietoare pe obrazul rece și înnămolit al soțului meu; îmi vine să-l pocnesc. Foarte tare. Vreau să-l las lat și să-i scot ochii. Să-l rănesc.

Această mângâiere este pentru binele Lydiei și Gordon, pentru toată lumea, însă nu și pentru mine.

— Probabil că ești înghețat, Angus. Dumnezeule, uită-te la tine, ai nevoie de-o baie!

— O baie fierbinte este cea mai bună idee din lume, Sarah. Poți să le dai lui Gordon și Alistair un pahar cu whisky Macallan, din ăla bun? Le-am promis câte-o înghițitură. Drept mulțumire pentru…

Angus îi aruncă o privire Lydiei, ezită, pe urmă adaugă:

— Știi tu, pentru că m-au ajutat. Sarah?

— Desigur, spun eu și mă forțez să afișez un zâmbet de ușurare falsă.

Angus își croiește cu grijă drum spre baie, lipăind pe podea. Aud apa fierbinte curgând încet: mă întorc spre fiica mea.

— Lydia, poți să aduci niște pahare, scumpo?

Whisky-ul este adus și turnat în pahare. Bărbații se scuză pentru faptul că sunt uzi. Le spun să nu-și facă griji și ne așezăm pe canapea și pe scaune. Focul este întețit. Stăm și bem, iar Lydia îi privește lung pe bărbați, de parcă ar fi niște animale splendide aduse recent la grădina zoologică. Gordon privește în jurul lui, la pereții pe jumătate zugrăviți, și spune:

— Ați făcut o treabă tare bună, începe să arate frumos acu. Mă bucur să văd că micuța casă de pe Torran primește ceva atenție.

Ce pot să zic? Tristețea se dilată până când umple încăperea. Mormăi un „Mulțumesc” vag și nimic mai mult.

Bem în tăcere. Îl aud pe Angus împroșcând apa în baie. Privesc într-acolo. Suntem cu toții în siguranță. Și totuși, ne paște un pericol real.

Spărgând tăcerea, Gordon începe să vorbească despre Torran, Peninsula Sleat și despre colegiul galez. Intervin recunoscătoare în discuție. Mă bucur să vorbesc despre orice. Nu-mi pasă. Ce o să fac în privința lui Angus?

Alistair, bărbatul mai tânăr, cu părul roșcat și bărbierit într-un mod îngrijit, de o frumusețe brută, ia al treilea pahar foarte plin cu Macallan și întrerupe pălăvrăgeala lui Gordon:

— Un loc spiritual. Așa au numit locul ăsta.

Gordon îi face semn să tacă. Lydia a adormit pe canapea, ghemuită. Cu o pătură moale, de un albastru palid pe umăr.

Dau și eu whisky-ul meu pe gât; lumina focului pâlpâie. Sunt atât de obosită!

— Poftim?

Evident, Alistair este puțin cherchelit. Râgâie și-și cere scuze, apoi adaugă;

— Localnicii obișnuiau să numească Insula Torran un loc spiritual. Asta înseamnă un loc unde sunt spirite – chicotește el în pahar –, spirite adevărate, unde lumea spiritelor vine mai aproape.

— Ah, numa prostii, replică Gordon, uitându-se la mine, apoi la Lydia, cu precauție.

Arată de parcă ar vrea să-și pocnească mai tânărul prieten.

— Nu, spune Alistair, este adevărat, Gordon. Uneori cred că au dreptate, știi, cu denumirea aia, Thunder Island, și toate astea, e ca și cum ar fi ceva aici, o lume aparte. Mai știi când au plecat ultimii locatari? Erau îngroziți.

Firește, Alistair nu știe povestea familiei noastre. Altfel n-ar aborda acest subiect.

— *Aye,* un loc spiritual. Unde poți vedea lumea cealaltă, zise Alistair rânjind, pe urmă își bea whisky-ul și mă privește. Așa au spus ei.

— Ptiu, Alistair! Sarah, io nu l-aș asculta, pufnește zgomotos Gordon.

Ridic din umeri.

— Este în regulă. Mi se pare interesant.

Sunt sinceră. Nu mă deranjează folclorul istoric sau superstițiile străvechi: grijile mele actuale mă supără destul. Gordon bea cu delicatețe din whisky, îi savurează aroma, apoi închină paharul spre fiica mea adormită.

— Se pare că-i timpul să plecăm.

Le fac cu mâna în timp ce barca lor dispare în întunericul care înconjoară Salmadair. Farul licărește în semn de rămas-bun. Observ șalupa izbită de balustrade; pungile din hârtie cu toate cumpărăturile au dispărut, furate de flux.

Mă întorc în bucătărie. Deschid sertarul în care sunt cuțitele și le privesc lung. Cuțite cu lame sclipitoare. Îmi place să le țin ascuțite.

Închid rapid sertarul, lăsând cuțitele neatinse. Oare am fantezii despre crimă?

Traversez sufrageria și coridorul și deschid ușa de la baie – el este acolo, clătindu-se, săpunindu-și brațele musculoase și pieptul cu păr cenușiu.

Urăsc prezența lui fizică.

— Trebuie să mergi iar la cumpărături, spun eu. Mâine. Le-ai lăsat lângă barcă, iar fluxul le-a luat. A luat toate sacoșele.

— Ce? întreabă el.

Este uimit și e de înțeles. Intuitiv, parcă-i citesc gândurile. „Eu aproape am murit salvând câinele și ea vorbește despre cumpărături?”

Dar nu mă mai pot preface. Vreau doar să plece din casă. Gândindu-mă la asta, am deja în mine un plan de acțiune în care să-l confrunt așa cum trebuie.

— Mâine. Cumpărături. Mersi.

23.

Îl căutăm pe Beany toată dimineața. Lydia îl strigă cu disperare pe măsură ce dăm ocol insulei.

— Beany! *Beany!*

Fluxul este la apogeu. Nu cred că bietul câine o să apară din apă. Însă Lydia este agitată și strigă tare:

— BEANY!

În timp ce scrutăm apa cu privirea, pescăruși cu capul negru țipă și zboară razant pe deasupra noastră. Scoicarii ne privesc sceptici, țopăind pe plajă pe când fiica mea aleargă de colo colo, strigând și țipând.

Apoi plângând.

— Haide, îi spun eu, punându-mi brațul peste umerii ei tremurânzi. Sunt convinsă că Beany este bine. Probabil că a fugit în pădure. O să lipim niște afișe.

— Nu se mai întoarce, zice Lydia îndepărtându-mi mâna. Este mort. Nu se mai întoarce. NU.

Pe urmă fuge în casă. Habar n-am cum s-o consolez. Lumea însăși este de neconsolat, de la focile gri și triste de pe Salmadair până la scorușii plângători și uzi din Camuscross.

Orele se contopesc pe nesimțite. Lydia citește în camera ei, iar eu văruiesc pereții. Nu știu exact de ce. Poate pentru că am vaga idee că trebuie, cumva, să terminăm renovările și să vindem casa. Curând.

Când simt că am nevoie de o pauză, merg în bucătărie ca să-mi spăl vopseaua de pe degete și-l văd pe Angus îndreptându-se cu barca spre insulă, brăzdând apa cenușie a canalului Sleat cu o dâră albă de spumă.

Este o siluetă solitară în șalupa lui, ridicându-se, cu mâna pe cârmă, și privind direct spre mine. Vine după noi. Aduce cumpărăturile, așa cum i-am cerut.

Mă cuprinde ura. Brusc. Sper ca barca lui nenorocită să se lovească de o stâncă din bazalt ascunsă în apă, acolo, lângă far. Sper să fie găurită și ruptă în bucăți. Oricât de mult aș vrea ca dorințele mele să fie raționale, să dăm cărțile pe față, să-l confrunt, aș putea cu ușurință să-l privesc înecându-se în apa aceea rece și nu m-aș clinti. Nici măcar un milimetru. Chiar acum, aș sta aici, pur și simplu, și aș privi cum aș rămâne văduvă.

Dar, desigur, barca nu se scufundă; Angus este destul de priceput la această viață de locuitor al insulei. Și probabil că este și mai precaut acum după sperietura de ieri, de pe limbile de nămol. Cu îndemânare, încetinește barca idioată din cauciuc portocaliu și apoi o aduce pe țărm. Pe urmă coboară din ea pe

pietrișul gri. Trage șalupa din calea fluxului, ia din ea două sacoșe mari de la supermarketul Co-op și pornește cu pași mari pe panta care duce către casă.

Mersul îi este hotărât, rapid. Poate chiar amenințător? Mă fulgerează un sentiment de neliniște. Oare știe că eu știu? Cum a ghicit? Este evident că mi-a simțit recenta ostilitate, însă, oare, mi-a urmărit atât de departe gândurile?

Se apropie. Pașii lui mari îmi confirmă bănuielile și acest lucru nu poate fi ignorat. Merg din nou lângă sertarul în care sunt cuțitele și privesc cu atenție tacâmurile sclipitoare. De data asta, sunt decisă: scot un cuțit de bucătărie. Cel mai mare și mai ascuțit. Apoi îl țin într-o mână, pe care o duc la spate. Recunosc că este un gest nebunesc, deși pare perfect explicabil. „Acesta este lucrul corect care trebuie făcut”.

— Bună, spune el.

Mai țâfnos ca de obicei, împingându-se în ușă și lăsând sacoșele pe podea. Nu zâmbește. Țin strâns cuțitul în mâna transpirată și nu-l ascund prea bine. Sunt în stare să-l folosesc? Și capabilă să-mi înjunghii soțul?

Poate.

Da, în mod sigur, dacă merge după Lydia. Cine știe dacă abuzul a încetat? Poate că încă îi spune *Kirstie.* Prefăcându-se că preferata lui trăiește.

Oare toată confuzia aceasta este din cauza lui?

— Unde este Lydia? mă întreabă el.

Barba măruntă îl face să arate răutăcios, nu chipeș. Aduce mai mult cu un criminal dintr-un serial TV, în care un detectiv întreabă: „Îl cunoașteți pe acest bărbat?”

Nu, nu-l cunosc.

Ce i-a făcut lui Kirstie? Cum a putut face asta? Pentru cât timp? Șase luni? Un an?

— Doarme, mint eu.

Lydia este în camera ei, citește. Însă nu-l las să se apropie de fiica noastră supraviețuitoare. Dacă va încerca, voi folosi cuțitul.

— Este epuizată, Gus, cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă.

— Dar este bine? În ciuda… știi tu.

— Da, răspund eu. Având în vedere totul, da, da, este bine. Angus, te rog s-o lași să doarmă. Trebuie să se întoarcă la școală, are nevoie de odihnă. Te rog!

Și îmi este atât de greu să spun „Te rog”. Acestui bărbat, acestei ființe monstruoase: o prezență neomenească. Și vreau să dispară.

— Bine, spune el, privindu-mă intens în ochi.

Iar ura se simte între noi; Angus nici măcar nu se străduiește s-o ascundă. Suntem doi oameni pe o insulă pustie, cu corbii

de pe Salmadair zburând și croncănind deasupra noastră; și noi ne urâm și știm acest lucru; dar încă nu știu de ce *mă urăște:* poate pentru că și-a dat seama că i-am descoperit secretul?

Poate de aceea păruse atât de furios când i-am spus că fiica noastră, Kirstie, era Lydia: știa că mă apropiam de adevăr.

Se întoarce și dă să meargă în sufragerie.

— Angus, cred…

— Da?

— Păi, m-am tot gândit, în timp ce erai la cumpărături.

Pot să aduc vorba despre suspiciunile mele? Nu. Nu pot să le spun, pur și simplu, aici, într-o amiază de sâmbătă, în această bucătărie rece, unde am sperat că vom fi fericiți, unde există triunghiuri de brânză Dairylea în frigider pentru pachețelul Lydiei, unde rafturile sunt pline cu fulgi de porumb Crunchy Nut. Va trebui să rostesc cuvintele acestea cândva, va trebui să spun „Ai atins-o”, însă deocamdată nu, nu acum, nu când Lydia încă este traumatizată; vreau ca ea să meargă la școală mâine, luni, trebuie să revină la normalitate, altfel nu ne vom salva niciodată.

— Da? rostește Angus și așteaptă nerăbdător. Ce este?

Blugii îi sunt murdari de ulei de motor. Arată foarte neîngrijit, chiar murdar. Nu prea îi stă în fire. Poate că asta este starea lui adevărată.

— Angus, știi că lucrurile nu stau atât de bine între noi. Mă gândesc că poate – doar, știi tu, de dragul Lydiei, pentru noi toți, poate ai putea petrece câteva zile pe țărm.

Încă țin cuțitul la spate cu o mână. Se holbează la mine de parcă ar ști ce intenționez să fac, și cu toate acestea nu-i pasă.

— Bine. E-n regulă pentru mine. E OK, zice el și ochii lui negri clipesc cu un dispreț și mai întunecat. Îmi iau niște lucruri pentru muncă și o să-mi închiriez o cameră în Selkie. Nu costă mai nimic în perioada asta a anului.

N-a fost greu. Aud scârțâitul ușii din sufragerie în timp ce Angus îndeasă niște hârtii într-o geantă, pe urmă percep sunete din dormitorul nostru. Șifonierul, „scrinul” lui, pași. Chiar o să plece atât de ușor? Așa se pare.

Strecurând din nou cuțitul de bucătărie înapoi în sertar, trag adânc aer în piept de ușurare.

Ascult pescărușii și vântul care zgâlțâie ușa; fâlfâitul algelor uscate pe plajă. Zece minute mai târziu – nu mai mult –, Angus apare în bucătărie.

— Te rog s-o îmbrățișezi pe Lydia din partea mea.

Furia lui a dispărut. Pare mai blând, mai trist, iar un junghi idiot de compasiune mă străbate, compasiune pentru bărbatul pe care l-am iubit cândva, compasiune pentru tatăl care și-a pierdut fiicele, până îmi aduc aminte ceea ce a făcut.

— Da, îl asigur eu. O s-o îmbrățișez.

— Mulțumesc, rostește el foarte încet. O să iau barca, însă poți veni mai târziu, când va scădea apa, s-o iei? Veți avea nevoie de ea pentru școală.

— Da.

— Bine, atunci, Sarah.

— Pa, Angus.

Mă privește. Este dispreț, vină sau disperare în privirea lui? Poate că doar a ridicat din umeri.

— Pa.

Angus scutură din nou din cap, foarte încet, foarte sobru, ca și cum aceasta este ultima dată când ne mai vedem. Îl privesc aruncându-și geanta pe umăr și deschizând ușa bucătăriei. Cum merge apoi la șalupă, unde pornește motorul și ghidează barca pe apă. Îl urmăresc cu privirea ca să mă asigur că pleacă de-a binelea; dar, când ajunge în dreptul promontoriului de pe Salmadair, Lydia vine grăbită în bucătărie, desculță, în colanții ei galbeni cu floricele, cu obrajii brăzdați de lacrimi, și întreabă:

— Acela e tati? Unde e tati? Vine să mă salute?

Ce pot să spun? Nimic. În toiul furiei mele, uit că Lydia încă își iubește tatăl. În ciuda tuturor lucrurilor. Așa că o îmbrățișez, o țin ferm în brațe și-mi pun o mână protectoare pe părul ei blond, apoi ne întoarcem amândouă și privim împreună spre ușă și spre mare, mamă și fiică.

— Tati are iar puțină treabă.

Lydia se întoarce și mă privește, implorându-mă cu ochii ei albaștri mari, uimiți și triști.

— Dar nu m-a salutat?? Nici măcar n-a venit să mă *vadă*?

— Scumpo…

— Nu și-a luat la revedere?

— Draga mea…

Este înnebunită.

— Nu mi-a spus pa!

Brusc, se răsucește pe călcâie și se eliberează din brațele mele, pe urmă fuge pe ușa deschisă a bucătăriei, în josul aleii, direct prin ferigile și iarba udă, spre plaja de lângă far.

— Tati? Tati! Întoarce-te, întoarce-te!

Însă barca lui este prea departe și Angus este cu spatele la noi. Valurile și vântul îneacă vorbele Lydiei și glasul ei copilăresc, iar Angus, evident, nu-i aude țipetele și plânsetele.

— Tati! Tati, întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te la mine, tati!

Corbii croncăne și pescărușii se înalță în zbor, și tristețea dinăuntrul meu mă sugrumă, așa că încerc să rămân calmă: privesc un corb observând-o pe Lydia din scorușii piperniciți

de lângă far; corbii care se năpustesc asupra mieilor nou-născuți și le smulg limbile, ca să nu se poată hrăni și să moară într-o zi.

Fetița mea încă țipă.

Of, și este deja prea mult! Mă tem că ar putea s-o ia la fugă în apă, așa că alerg spre ea, pe aleea spre plajă, după aceea o iau de mână și mă las pe vine lângă ea.

— Scumpo, tati este ocupat, se va întoarce curând.

— A venit și a plecat, nu mi-a spus „Bună” sau „Pa-pa”, nu mă mai place!

Nu mai pot suporta încă o secundă de suferință, deci o mint, chiar dacă asta mă doare.

— *Desigur* că te iubește. Doar că este foarte ocupat și o să se întoarcă foarte curând. Acum vino, trebuie să te pregătesc pentru mâine, la școală, haide, putem coace niște fursecuri. Oameni de turtă dulce!

Iată soluția mea. Să coc prăjituri și fursecuri. Oameni de turtă dulce. Bicarbonat de sodiu, biluțele acelea argintii din zahăr, zahăr, unt și ghimbir.

Așa că asta facem: coacem.

Dar oamenii de turtă dulce nu ies cum trebuie. Arată diformi, precum animale de turtă dulce. Încerc disperată să dau o tentă amuzantă oamenilor diformi, însă Lydia îi privește demoralizată pe tava fierbinte, clatină din cap și fuge în camera ei.

Nimic nu funcționează. Nimic nu va mai funcționa vreodată.

Mă gândesc la iubirea puternică a Lydiei pentru tatăl ei. Dacă ar fi fost martoră a abuzului, l-ar mai iubi *atât* de mult? Cu adevărat? Poate că n-a văzut nimic și Kirstie doar i-a povestit. Sau poate că abuzul nu s-a petrecut așa, sau poate că nu s-a petrecut deloc și fac prea multe presupuneri, prea grăbite? Pentru o clipă, îndoielile mă învăluie, amețitoare, ca un vârtej. Poate mă înșel? Poate mă agăț de un clișeu: abuz sexual, pedofilie, vrăjitorie modernă – fiindcă sunt orbită de furie sau suferință?

Nu. *Nu.* Am cuvintele Lydiei și dovada amintirilor mele, plus teoria lui Samuels. Mai probabilă este această explicație: pur și simplu, nu vreau să accept că am iubit și am trăit, zece ani, cu un bărbat în stare să-și atingă propria fiică într-un anume fel. În definitiv, ce spune acest lucru despre mine?

Ies afară și arunc oamenii de turtă dulce peste îngrășământul natural, apoi privesc dincolo de nămolul puturos, spre Ornsay.

Nimic.

Mai târziu traversez împreună cu Lydia limbile de nămol, strivind crabi morți sub cizmele noastre din cauciuc. Luăm barca de lângă debarcaderul din Selkie, ne întoarcem acasă și

citim cărți. Seara, cu o sticlă de vin lângă mine, îi calc uniforma de școală în timp ce ea doarme și deschid câteva ferestre, în ciuda frigului.

Deoarece vreau ca aerul rece și tăios să mă țină rațională. Oare este bine că o duc înapoi la Kylerdale?

Când mai comunicam cu Angus, el aproape m-a convins că n-ar trebui să revină acolo. Dar secretara școlii este ferm încredințată că lucrurile se vor îmbunătăți și, până când vom găsi o nouă școală, cred că învățământul la domiciliu ar reuși doar s-o facă pe Lydia să se simtă și mai singură. N-ar părăsi niciodată insula.

Așadar, trebuie să dăm o ultimă șansă școlii Kylerdale. Însă, în timp ce calc rufe, ascult valurile de pe Torran spălând plaja cu pietriș și apoi retrăgându-se. O aud cum respiră, expiră și mă îngrijorez. Valurile sună precum răsuflarea înfrigurată a unui copil bolnav aflat într-o cameră de carantină.

În cele din urmă, mă așez în pat și dorm. Și nu visez.

Dimineață, cerul este gri precum o gâscă. O îmbrac forțat pe Lydia cu uniforma, deși tot ce-și dorește este să stea acasă, și mă întreabă unde este tati.

— O să ajungă în curând.

— Serios, mami?

Îi trag puloverul de școală peste cap și răspund cu o minciună:

— Da, scumpo.

— Mami, nu vreau să merg la școală.

— Ei, haide!

— Emily o să fie acolo și mă urăște. Toți mă urăsc. Ea crede că este ceva în neregulă cu mine, nu-i așa?

— Nu, nu crede asta. Doar s-a zăpăcit puțin. Haide! Să te încalț. Poți să-ți pui singură pantofii azi. Ai avut o săptămână liberă, acum este timpul să te întorci la școală. Va fi bine.

Câte minciuni îi poți spune fiicei tale?

— Mă urăsc toți, mami. Ei cred că, de fapt, Kirstie este cu mine și ea este moartă, deci eu sunt o fantomă.

— Gata, scumpo, destul! Să nu ne mai gândim la nimic din toate astea, să te duc la școală, toți au uitat deja.

Dar după ce traversăm apa cu barca, ne urcăm în mașină și conducem pe un vânt tăios câțiva kilometri în josul coastei, spre Kylerdale, devine aparent că nu toată lumea a uitat; privirea foarte rușinată pe care o primesc de la secretara școlii când coboară din mașina ei, Mazda, îmi spune acest lucru. Iar când mergem spre vesela ușă a școlii, cu desenele reprezentând copii în vacanță și cu lista bilingvă de Regulile Noastre la Terenul de Joacă – *Riaghailtean Raon-Cluiche* –,

cele mai rele vești posibile sunt imediat confirmate. Stârnim o anumită vâlvă. Și este mai rău ca niciodată.

— Nu vreau să intru, mami, șoptește Lydia îngropându-și fața în pântecul meu.

— Prostii. Vei fi bine.

Alți copii trec pe lângă noi, împingându-se.

— Uite, toți copiii se adună să intre, grăbește-te!

— Nu mă vor aici, mami.

Evident, are dreptate: cum s-o mint? Senzația de ostilitate este evidentă. Deși înainte o ignorau, în principal, acum ceilalți copii par temători. Un băiat arată cu degetul spre Lydia și șoptește, două fete blonde din clasa ei se îndepărtează de fiica mea în timp ce o împing înainte pe coridor, spre o zi în care trebuie să supraviețuiască fără mine.

Închizând ochii, îmi domolesc emoțiile și merg prin frig spre mașină, încercând să nu mă gândesc la Lydia, singură în acea școală. Dacă va avea încă o zi de chin, o voi lua de acolo și vom renunța. Însă vreau să mai încerc o dată.

Trebuie să merg la Broadford să lucrez, să plănuiesc lucrurile: așadar, conduc grăbită și încordată, luând curbele ca un localnic, nu ca un turist oarecare. Astfel ajung rapid și intru direct în treabă.

— Cappuccino, vă rog.

Este rutina mea obișnuită: cappuccino dublu și Wi-Fi foarte bun, în cafeneaua diagonal opusă supermarketului Co-op, la masa de lângă fereastră. De acolo am priveliște spre frizeria Scizzorz și spre pescăria Hillyard, care vinde haine de ploaie, harpoane, găleți de momeală și plase pentru homar traficanților locali de droguri, sau așa se spune. Am văzut bărcile acelea pe canalul Sleat, cu barcagiii strângând plasele pentru homari: chipurile, obținute prin heroină și cocaină. La început n-am dat crezare zvonurilor, dar apoi i-am văzut pe pescari conducând BMW-uri în Uig și Fort William și am început să am dubii.

Totul aici este mai malefic și mai sinistru decât pare la prima vedere. Uneori, lucrurile sunt departe de a fi așa cum ți le-ai închipuit, ceea ce credeai că este realitate nu există deloc.

„Mami, sunt invizibilă acum?”

Deschizându-mi laptopul, îmi beau cafeaua și trimit câteva e-mailuri urgente, care nu suportă amânare, pe urmă mă documentez puțin despre protecția copilului și abuz parental. Este o muncă deprimantă: sunt atât de multe cuvinte pe care nu vreau să le văd! Cum ar fi *poliție.* O oră mai târziu, iau primul contact cu avocatul meu – mă pregătesc pentru partaj și divorț, pentru despărțirea de tati.

Apoi simt o vibrație în buzunarul blugilor și-mi scot telefonul. Gustul anxietății îl simt amar.

Șase apeluri ratate?

Și sunt toate de la Școala Kylerdale. În ultimele douăzeci de minute. Am avut telefonul pus pe silențios și pe vibrații; n-am simțit vibrațiile, pentru că eram foarte concentrată.

Ceva se rupe brusc înăuntrul meu și am o senzație acută de teamă: știu că se întâmplă ceva îngrozitor cu Lydia la Kylerdale. Trebuie s-o salvez. Las bacșișul pe masă, ies în fugă din cafenea și sar în mașină, pe urmă conduc nebunește spre Peninsula Sleat.

Gonesc atât de repede, încât oile se împrăștie care încotro pe câmpurile gri și ude în timp ce accelerez pe lângă turmele lor, împroșcând pietriș. Odată ajunsă, trag direct lângă școală. Este pauza de joacă. Pot auzi cântecelele.

— *Bogan, bogan, bogan, bogan.*

Sunt zeci de copii în curte și toți arată spre ceva și cântă. Însă strigă către un perete prevăzut cu o fereastră. Ce se întâmplă?

Deschid poarta terenului de joacă – ceea ce este interzis la ore obișnuite, dar acest lucru este departe de a fi obișnuit, al naibii de departe – și-mi croiesc drum printre toți acești copii în timp ce ei continuă să cânte și să strige la fereastra din zidul din cărămidă vopsit în alb: *Bogan! Bogan! Bogan!*

Este o învățătoare în mijlocul lor, încercând să-i calmeze, însă ei sunt panicați, isterici, scăpați de sub control și nu ascultă de învățătoare. Dar de ce țipă? Și la ce țipă? Alerg la fereastră și privesc prin geam, iar acolo, într-un fel de birou sau cabinet, este Lydia, ghemuită într-un colț.

Este singură în acea cameră și stă cu mâinile peste urechi, încercând să blocheze zarva copiilor de afară. Și-i curg lacrimi pe obraji, plânge în modul ăla tăcut și straniu al ei. Bat cu palma în geam, încercând să-i spun Lydiei: „Sunt aici, sunt aici, mami este aici”, însă Lydia nu se uită spre mine.

— *Bogan! Bogan!* țipă în continuare copiii.

După aceea simt o mână pe umăr, mă întorc și o văd pe Sally, secretara școlii.

— Am încercat să vă sunăm, de o oră, am încercat, am… bâiguie ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știm, ceva în clasă i-a îngrozit pe ceilalți copii. Îmi pare atât de rău, a trebuit s-o izolăm pe Lydia. Am dus-o în depozitul de papetărie, ca s-o protejăm până ajungeați aici.

— Ați izolat-o? S-o protejați?! exclam eu furioasă la culme. S-o protejați de *ce anume?*. Asta numiți voi protecție?? Închizând-o singură într-o cameră?

— Doamnă Moorcroft?

— Izolând-o de una singură? Cât de speriată credeți că este?

— Dar, dar – nu înțelegeți – învățătoarea era cu ea. Probabil că a ieșit puțin din cameră. Toată lumea este speriată. Am încercat să dăm și de soțul dumneavoastră, însă…

Sunt atât de furioasă, încât abia mă stăpânesc s-o pocnesc pe scârba asta. Dar o ignor și fug în școală, strigând la un băiat: „Unde este fiica mea? Unde este depozitul de papetărie?” El nu răspunde. Gura i se deschide și se închide, apoi arată direcția cu degetul. Pornesc într-acolo.

Croindu-mi loc spre o sală de clasă goală, mă împiedic de scaune mici din plastic, apoi ies pe un alt coridor și văd o ușă pe care scrie *Papetărie* și *Paipearachd Oifig*. Îmi dau seama în acest moment, cu silă, cât de mult urăsc porcăria asta galeză.

Ușa nu este încuiată, se deschide când răsucesc mânerul: Lydia e ghemuită într-un colț, cu mâinile pe urechi, iar părul blond îi e lipit de față din pricina lacrimilor. Pe urmă ea ridică privirea, mă vede, își ia mâinile de pe urechi și strigă, ușurată și îngrozită în același timp, cu o voce care mă spintecă asemenea unui cuțit, umplându-mă de vinovăție:

— Mammmmmmmiii!

— Ce s-a întâmplat, iubito, ce s-a întâmplat?

— Mami, strigă toți, m-au alergat, m-au alergat până aici, m-au pus aici, am fost atât de speriată, de…

— Este în regulă.

Îi strâng trupul mic la piept, cât de tare pot; încercând să-i alung groaza, toate amintirile. Dându-i părul de pe chipul rozaliu, o sărut o dată, de două ori, pe urmă o sărut din nou și spun:

— Te iau de aici, acum, chiar în secunda asta.

Mă privește: plină de speranță, și totuși, îndoindu-se de vorbele mele. Este foarte nefericită.

— Haide! o îndemn eu și o trag blând de mână.

Deschidem ușa și ne îndreptăm spre poarta școlii. Nu ne oprește nimeni, nici măcar nu vorbește cineva cu noi: toată lumea este tăcută, profesorii stau în pragurile ușilor, privind, roșind, fără să scoată vreun cuvânt. Deschid ultima ușă a unei săli de clasă și simțim aerul proaspăt al mării, după aceea trecem de adunarea de copii, captivă în spatele gardului terenului de joacă, și ajungem pe aleea care duce în parcare.

Copiii nu mai țipă. Sunt tăcuți. Toți. Privindu-ne plecând. Câteva rânduri de chipuri tăcute, gânditoare.

Deschid portiera mașinii, îi pun Lydiei centura în scaunul pentru copii și demarez, în tăcere, pe drumul sinuos spre Ornsay. Lydia vorbește doar când ajungem la barcă și pornim spre Torran.

— Trebuie să mă întorc la școală mâine?

— Nu! strig eu peste zgomotul motorului și clipocitul valurilor agitate. Nu te mai întorci niciodată acolo. Gata! Îți vom găsi altă școală.

Lydia încuviințează. Are fața acoperită de gluga hanoracului, pe urmă se întoarce și privește apa și farul de care ne apropiem. La ce se gândește, oare? Prin ce a trecut? De ce strigau copiii aceia? Tragem barca la mal, în siguranță, și mergem în bucătărie, unde gătesc supă de roșii din conservă și pâine cu unt tăiată sub formă de soldăței. Mâncare reconfortantă.

Stăm tăcute la masa din sufrageria posomorâtă, cu dansatoarea scoțiană pictată pe perete. Ceva la desenul acela îmi dă fiori mai mult ca niciodată. Am dat cu vopsea peste jumătate dintre aceste figurine: dansatoarea, sirena, și totuși, ele reapar prin straturile mele de vopsea. N-am folosit suficientă.

Dansatoarea mă privește, palidă și enigmatică.

Lydia de-abia mănâncă puțină supă. Își înmoaie pâinea în castron: mănâncă jumătate de soldat. Lasă cealaltă jumătate pe masă, din care se scurge supă roșie de parcă ar fi sânge.

— Pot să merg în camera mea? mă întreabă ea privind lung supa.

Și vreau să răspund „da”, ca s-o las să doarmă. Să viseze și să alunge această zi. Dar mai întâi o întreb:

— Ce strigau copiii de la școală? *Bogan*? Ce înseamnă?

Lydia mă privește de parcă aș fi proastă. Ea a învățat ceva galeză la școală; eu n-am învățat o iotă.

— Înseamnă *fantomă,* răspunde ea încet. Pot să merg în camera mea?

Mă lupt cu lacrimile. Mai iau o lingură de supă și arăt spre supa ei.

— Te rog, mai mănâncă puțin supă, două linguri, pentru mami.

— Bine. Da, mami.

Ascultătoare, mai ia două linguri de supă, apoi lasă lingura pe masă și fuge din cameră, pe urmă o aud în dormitorul ei. Percep sunetele iPad-ului. „Da. Las-o să se joace cu el. Las-o să facă ce-i place”.

În continuare, pentru o oră sau două, îmi distrag gândurile plănuind evadarea noastră: stând la masă cu hârtii și cu laptopul. Nu ne putem permite să ne întoarcem în Londra. Nu vreau să mă întorc în Londra. Poate aș putea s-o iau pe Lydia și să mergem să stăm la părinții mei, doar câteva săptămâni? Însă și Instow este bântuit de amintiri.

Mintea îmi rătăcește din nou la această după-amiază. La țipetele copiilor.

Bogan bogan bogan bogan. Fantomă fantomă fantomă fantomă.

De ce ar striga asta?

Nu mă pot gândi la acest lucru. Nu trebuie să mă gândesc la asta.

Deci ce fac? Plănuiesc Viitorul.

Mi-ar plăcea destul de mult să stau în Skye, dacă nu pe Torran. M-am apropiat mai mult de Molly, așa că poate aș putea închiria o căsuță lângă Ornsay, ca să fiu aproape de ea. Din nou, poate asta este o nebunie. Poate este ridicol să mă gândesc să rămân aici.

Adevărul este că habar n-am ce să fac, cum să ies din încurcătura asta. Și mai rău, va trebui să vorbesc cu Angus. Vindem Insula Torran, o închiriem sau ce? Lydia și cu mine ne-am descurca totuși cu banii de pe insulă, după ce vom face unele renovări. Dar avem dreptul la acei bani? De ce să primească el ceva, după ceea ce a făcut?

Ar trebui să fie în închisoare.

Las pixul pe masă și-mi frec ochii obosiți. Trebuie să mă întind. Închid laptopul și merg în dormitorul pe care cândva l-am împărțit cu Angus. Este o oglindă acolo: ultima oglindă mare din casă. Le-am ascuns pe toate celelalte, pentru că o supără pe Lydia.

Privesc lung la imaginea mea din oglindă. Lumina amiezii este rece și palidă. Eu arăt rece și palidă. Slabă, poate chiar sfrijită. Trebuie să am mai multă grijă de mine.

Îmi privesc reflexia. Lydia stă acolo, în reflexia mea, cu Leopardy în mână. Probabil că a venit în dormitorul meu. Zâmbește. S-a înveselit. Zâmbetul ei este nostim, senin, vesel.

Mă întorc și-mi privesc fiica. Stând acolo în camera mea. Tăcută și singură.

— Bună, tu. Te simți mai bine?

Ea a încetat să mai zâmbească. Expresia i s-a schimbat foarte repede.

După acea îmi dau seama că nu-l ține pe Leopardy în mână.

24.

Îmi privesc lung fiica. Mă privește la rândul ei, tăcută, întrebătoare și mai micuță ca niciodată: de parcă s-ar fi întors în timp, pe când ambele gemene trăiau, la șase ani, la cinci, patru și tot așa. Mi le amintesc jucându-se pe plajă în Devon, ciocnindu-și șoldurile; amintirile se învolburează. Mă simt speriată și buimacă, privind imagini din trecut.

Sunt amândouă aici. Nu pot fi amândouă aici.

— Lydia.

— Da, mami?

— Joci un joc amuzant?

— Nu înțeleg, mami.

— Cu Leopardy, scumpo, cu Leopardy, joci un joc amuzant?

Mă întorc și verific încă o dată oglinda: iată-ne acolo, mamă și fiică, Sarah Moorcroft și fiica ei care a supraviețuit, Lydia Moorcroft. O fetiță în colanți de un galben aprins și o fustă de blugi cu o pasăre roșie, veselă, brodată în față.

Nu-l ține pe Leopardy în mână. Totuși îl avea pe Leopardy în oglindă: sunt convinsă că l-am văzut. Nu? Iar ea avea zâmbetul mai vesel și mai vioi al lui Kirstie. De fapt, pe Kirstie am văzut-o reflectată în oglindă. Amândouă îl iubeau pe Leopardy, se certau pe el. Poate că se ceartă acum. Așa cum se certau în pântecul meu. Așa cum se certau pe laptele meu.

Sunt *amândouă* aici, în camera albă și rece, cu cerul friguros și cenușiu afară, certându-se, luptându-se să vadă care din ele trăiește și care moare, iar și iar.

Mă sprijin de pat. Nu mă țin bine pe picioare.

— Ce s-a întâmplat, mami?

— Nimic, scumpo, nimic. Mami este doar puțin obosită.

— Arăți diferit.

De ce este atât de frig în dormitorul ăsta? Casa este întotdeauna rece, mereu ai senzația că răceala mării agitate și înghețate a ajuns până în temelia locului; însă acesta este un frig nou și diferit: răsuflarea mi se transformă în abur în fața gurii.

— Este ger aici, spune Kirstie.

— Da, zic eu și mă ridic. Da, haide să mergem în sufragerie și să aprindem cum trebuie focul ăla.

O iau de mână pe micuță și este prea rece, precum mâna unui cadavru; îmi amintesc cum țineam mâna caldă încă a lui Kirstie, căutându-i cu disperare pulsul după ce am coborât în fugă scările în Devon, ca să văd dacă era moartă.

Kirstie chiar este în camera asta acum? Îndoiala mă învăluie. Privesc în jur, la pereții albi, la crucifixul de lângă căpetenia scoțiană, la ferestrele vechi care dau spre iarba udă și verde și spre marea de un albastru întunecat; vântul se pornește de-a binelea. Cei câțiva copaci piperniciți de pe Torran se apleacă în bătaia rafalelor.

— Vino, Moomin!

Glasul îmi este încordat. Încerc să nu-i arăt Lydiei cât de speriată sunt: de casa asta. De insulă. De ceea ce ni se întâmplă. Și speriată de fiica mea.

Lydia nu pare supărată, iar când ne retragem în sufragerie, ea se așază pe canapea, destul de calmă, în ciuda traumei de la școală.

Însă, în timp ce îngenunchez și pun lemne pe focul veșnic nesătul, nu sunt calmă. Vântul aprig zdrăngăne ramele șubrede ale ferestrelor din casa de pe Torran și toate acele momente stranii încep să se contopească. Privesc lung flăcările pe când întețesc focul. Ce am văzut mai devreme? Ce s-a întâmplat cu Emily Durrant, fata țipa ceva despre o oglindă?

Și incidentul de azi de la școală. *Bogan, bogan, bogan. Fantomă, fantomă, fantomă.*

Oare este posibil să fim cu adevărat bântuiți? Nu cred în fantome. Dar Kirstie era în acea oglindă. Da, și era similară cu Lydia. Așa că era și Lydia acolo; deci fiecare este fantoma celeilalte, Lydia deja este fantoma vie a lui Kirstie. Trăiesc oricum cu o fantomă; de ce nu pot crede în fantome?

Fiindcă nu există.

Totuși Kirstie era în acea oglindă. S-a întors să mă salute. Să-mi vorbească.

„M-ai lăsat să sar, mami. A fost vina ta”.

Și a fost vina mea. De ce n-am fost acolo? De ce n-aveam grijă de fetele mele? Eu eram părintele însărcinat cu supravegherea lor. Angus se afla în Londra. Ar fi trebuit să fiu prezentă. Ar fi trebuit să fiu prezentă cu mult timp înainte de asta: să-l opresc din ceea ce a făcut. Ar fi trebuit să văd semnele. „Niveluri ridicate de abuz paternal”.

„De ce nu l-ai oprit, mami?”

— Nu este vina ta, spune Lydia cu voce tare și luându-mă atât de tare prin surprindere, încât scap un lemn umed pe covorul plin de scame.

Mă holbez la fiica mea.

— Poftim?

— Chestia de la școală. N-a fost vina ta. A fost din vina lui Kirstie. Se tot întoarce, nu-i așa? Mă sperie.

— Nu fi bleguță, Lydie!

Ridic lemnul de jos și-l pun în flăcări; ardoarea focului este intensă, însă nu domolește frigul. Dacă mă îndepărtez trei metri de foc, răsuflarea îmi va fi din nou aburindă. Casa asta afurisită!

— Oricum, Lydia, o să plecăm în curând, așa că nu va mai trebui să-ți faci griji pentru toate astea.

— Ce?

— Ne mutăm, scumpo. Plecăm. Mergem mai departe.

— Lăsăm insula în urmă?

— Da.

Fața i se schimonosește într-o încruntare: poate o tristețe îmbinată cu panică.

— Dar tu ai vrut să venim aici, mami, și ai spus că o să fie mai bine ca înainte.

— Știu. Însă…

— Și Kirstie? Kirstie este aici. Și Beany este aici, nu-i putem lăsa în urmă, nu-i așa? Și cum rămâne cu tati…

— Dar…

— Nu vreau să merg nicăieri… dacă tati nu vine cu noi!

Agitația ei crește din nou, mult prea repede. Totul o deranjează acum; este inabordabil de fragilă. Ce să spun?

— A, îl vom vedea și pe tati, scumpo, îți promit. Trebuie doar să găsim o casă nouă, cu un drum funcțional și un televizor – n-ar fi frumos? Următoarea casă va avea un televizor și căldură, și de toate.

Lydia nu spune nimic. Privește lung focul arzător. Flăcările licăresc vag pe fețișoara ei neliniștită, luminată în timp ce întunericul se lasă în jurul nostru, asemenea aripii unui corb trecând peste lume. Ferestrele sunt zgâlțâite de vânt. Disting vag gemetele pinilor de pe Salmadair pe când vântul gonește spre noi, din Eisort și Tokavaig, din Ord și Sgurr Alasdair.

— Este aici acum, nu-i așa? întreabă Lydia foarte încet.

— Poftim?

— Kirstie. Aici.

— Ce?

Simt furnicături reci în mâini.

Lydia mă privește lung, cu o expresie stranie de pasivitate și teamă.

— Ea este aici acum, mami. Aici. În camera asta. Uite!

Privesc în jur, simțindu-mă aproape îngrozită. Așteptând ca fiica mea moartă să apară din întunericul rece de pe coridor. Însă acolo nu este nimic. Doar umbre ale mobilierului dansând pe pereți, înfuriate de flăcările violente ale focului.

— Prostii, Lydia, trebuie doar să plecăm de aici. O să pregătesc…

Un sunet groaznic mă întrerupe: sunt atât de speriată, încât încep să râd agitată când îmi dau seama că este telefonul. Doar telefonul? Sunt extrem de panicată și de tulburată, iar soneria telefonului vechi mă înnebunește.

Îmi recapăt cumpătul, o îmbrățișez pe Lydia și o sărut, apoi fug în camera de zi, dornică să aud vocea unui om, vocea unui adult, cineva de dincolo, din locul normal unde trăiesc oamenii și muncesc, unde se uită la televizor; sper că este Molly, poate Josh, poate părinții mei, nu m-ar deranja nici dacă ar fi Imogen.

În schimb, este Angus.

Singura persoană cu care nu vreau să vorbesc este singura care mă sună. Glasul lui sobru mă umple de dor și de o tristețe amară. De-abia mă pot abține să nu închid telefonul. Și el vorbește despre vreme.

Afurisita de vreme?

— Serios, Sarah, se spune că o să fie groaznic. O furtună foarte mare. Cred că ar trebui să plecați de pe insulă. Pot veni să vă iau cu barca lui Josh.

— Poftim? Și să stăm cu tine, Gus? Ar fi atât de *drăguț.*

— Serios. Uite cum bate vântul, Sarah – uite, și de-abia s-a pornit. E doar începutul. Nu uita că ți-am spus, furtunile astea pot dura zile întregi.

— Da, am înțeles.

— Și Torran este faimoasă pentru ele. Torran. Eilean Torran. Thunder Island. Mai știi? Sarah? Mai știi?

Privesc lung pe fereastră la întunericul iernatic, în timp ce el vorbește. Ultima pată de lumină a zilei s-a retras spre vest, o văd stingându-se deasupra comunității Tokavaig. Dar cerul se limpezește și o Lună Plină se ivește. Și, oricum, marea pare mai calmă decât înainte, copacii au încetat să mai geamă în felul acela groaznic. Singurul lucru ciudat sunt acei nori înalți și dispersați: gonesc pe cerul de un albastru întunecat, tăcuți și foarte rapizi.

— Mi se pare că totul e bine, vântul s-a oprit. Gus, te rog să nu ne mai suni, nu ne mai deranja, știi, eu, eu, știi de ce – trebuie s-o spun, trebuie, am s-o spun. Știi ce ai făcut. M-am săturat de minciuni. Știi ce s-a întâmplat. Eu știu ce s-a întâmplat. Haide să nu mai mințim, aici, acum.

Linia telefonică este teribil de tăcută. De parcă ar fi cedat, în sfârșit.

— Despre ce naiba vorbești?

— Tu. Angus. *Tu.* Tu și Kirstie.

— Ce??

— Știi ce ai făcut. Mi-am dat seama. Lydia mi-a spus. Despre cum o atingeai pe Kirstie. O sărutai. Speriind-o. Și,

practic, doctorul Kellaway mi-a confirmat acest lucru.

— Poftim? Sarah? Astea sunt prostii. Despre ce naiba vorbești?

— Ai abuzat-o. O abuzai. O abuzai pe Kirstie. Sexual. Ai atins-o, asta ai făcut, ticălosule, asta ai făcut luni, ani întregi – cât timp? Felul în care o țineai pe genunchi, felul în care o *îmbrățișai* – o atingeai, nu-i așa? Nu nega, la naiba, de aceea a sărit, era speriată de tine, a sărit, nu-i așa, a sărit. S-a sinucis și a fost din cauza ta, propriul ei *tată.* Ai violat-o? Cât de departe ai mers? Iar acum și Lydia este distrusă, nu știe ce să facă, ne-ai distrus, ai distrus familia asta, tu ai făcut asta, tu și, și…

Am rămas fără ură. Cuvintele mi se sting pe buze. Tremur cu telefonul în mână. Angus nu spune nimic. Nu sunt sigură la ce reacție să mă aștept din partea lui. O să fie furios? O să nege cu înverșunare?

— Nu este adevărat, Sarah, nimic din toate astea. Este total neadevărat, răspunde el cu glasul stins, în care se simte și furie, și calm.

— A, da? Atunci…

— N-am atins-o niciodată pe Kirstie. Nu în felul ĂLA. Cum ai putut să crezi asta?!

— Lydia mi-a spus.

— Lui Kirstie îi oferream îmbrățișări. Pupici, astea au fost, de fapt, atingerile. Atâta tot. Încercam s-o înveselesc. Să fiu afectuos. Și de ce? Fiindcă tu nu erai, de-aia.

— Ai speriat-o.

— M-am răstit la ea. O singură dată. Sarah, asta este o nebunie. Ești nebună.

— Să nu îndrăznești să-mi pui asta pe umeri, să nu…

— Taci! Taci. Naibii. Din gură!

Asemenea unui copil căruia i s-a poruncit ceva, sunt redusă la tăcere. El încă are puterea să facă asta. Deoarece, atunci când o face, mă simt din nou ca la șapte ani: și tata țipă. Dar Angus nu țipă, ci continuă foarte încet și foarte explicit:

— Dacă vrei să știi adevărul, întreab-o pe fiica ta ce s-a întâmplat cu adevărat. Să-ți spună ce mi-a zis în urmă cu șase luni.

— Ce?

— Întreab-o, dacă trebuie. Și uită-te în „scrin”. Ai ajuns vreodată la ultimul sertar? Hm? Nu? se răstește el cu glasul brăzdat de furie. Și închide obloanele, Sarah! O să vină furtuna. Dacă vrei să stai pe Torran când se va dezlănțui, atunci – atunci nu pot face nimic în privința asta. Du-te dracul însă ține-o pe fiica noastră în casă, în siguranță.

Angus m-a derutat. Dar poate că asta încearcă, să mă deruteze. Furia se dezlănțuie din nou în mine.

— Nu te apropia de noi, Angus. Nu te apropia de noi, nu vorbi cu noi, pur și simplu – nimic.

Închid telefonul.

— Mami?

Este Lydia. Este în camera de zi: n-am auzit-o intrând. Fiindcă țipam la Angus.

— Mami? Ce se întâmplă?

Revelația pe care o am îmi provoacă greață. Cât a auzit din conversația noastră? M-am lăsat purtată de val. N-am gândit. M-a auzit când i-am acuzat tatăl că a violat-o pe Kirstie? Ce am făcut? Înrăutățesc situația?

Singura mea opțiune este să pretind că n-am spus nimic din toate astea și să mă comport normal. Nu mă pot apleca spre ea și s-o întreb dacă m-a auzit acuzându-l pe tati de viol.

— Nu se întâmplă nimic, scumpo. Mami și tati doar vorbeau.

— Ba nu, țipați.

Ce a auzit? Mă forțez să zâmbesc. Ea nu zâmbește.

— Ce se întâmplă, mami? De ce țipai la tati? Din cauza lui Kirstie, pentru că se tot întoarce, pentru că el o vrea înapoi?

Vreau să spun „da”.

Însă mă controlez și-mi pun un braț protector pe umărul Lydiei, după aceea o îndrum departe de toate astea: în bucătărie. Care seamănă cu un decor într-o piesă de teatru. Un decor montat. O impresie a normalității. Dar pereții sunt falși, iar lumina este nefirească și dincolo de ea este un întuneric straniu, din care ne privesc oameni. Un public tăcut, uitându-se la noi pe scenă, în lumina reflectoarelor.

— Ai vrea să bem niște ceai? Ce vrei la ceai?

Lydia privește spre mine, apoi spre frigider.

— Nu știu.

— Orice vrei tu, Moomin. Orice din frigider.

— Hm… pâine prăjită cu brânzică.

— Bună idee! O să pregătesc totul, n-o să dureze mult. De ce nu mergi să te joci în sufragerie, să-mi spui dacă focul încă arde?

Lydia mă privește ușor bănuitoare – sau precaută –, apoi, spre marea mea ușurare, pleacă din bucătărie. Acum mă pot preface că n-a auzit nimic din *discuția* aceea cu Angus.

Iau cu grijă pâinea din coșul din sârmă de deasupra capului și scot brânza Cheddar din frigider. Arunc o privire pe fereastră: norii cenușii și ciudați gonesc din nou, foarte grăbiți pe discul alb și îngrozit al Lunii. Copacii au început din nou să geamă, pe măsură ce vântul se întețește. Oare Angus avea dreptate în privința furtunii?

Trebuie să-mi hrănesc fiica.

După ce sandvișul cu brânză topită începe să sfârâie, îl scot din toaster, îl așez pe o farfurie și-l tai bucățele, apoi îl duc în sufragerie, unde Lydia stă răbdătoare la masă. Poartă șosete albastre. Probabil că de-abia și le-a pus. Leopardy a reapărut și stă pe masă, lângă ea: zâmbetul lui inert și vesel este fixat direct spre mine.

Lydia își ia tacâmurile din plastic, pentru copii, și-și mănâncă destul de calmă sandvișul cu brânză. Are o carte lângă farfurie. De obicei, nu-mi place să citească în timp ce mănâncă, însă astăzi n-am de gând s-o împiedic. Pare straniu și remarcabil de mulțumită, având în vedere grozăviile pe care le-a îndurat.

Privesc pe fereastră. Luna a dispărut după nori mai mari; copacii se tânguie mult mai zgomotos. Ploaia bate în ferestre. Furioasă și disprețuitoare. Lydia mănâncă, citește și fredonează un cântecel:

— *Bonnie a mea zace pe mare.*

Cântecelul lui Kirstie. Ea îl fredonează aici.

Adu-o înapoi, adu-o înapoi, / Oh, adu-o înapoi pe Bonnie a mea.

Încerc să rămân calmă. Dar am senzația bruscă, intensă și copleșitoare că în fața mea este *Kirstie,* stând chiar aici. În semiîntunericul sufrageriei, în timp ce insula se ghemuiește înaintea furtunii care se apropie, cu farul licărind disperat și urgent, parcă strigând la fiecare nouă secunde dincolo de apele întunecate ale canalului Sleat; „Ajutor! Ajutor! Ajutor!”

— Lydia.

Nu se întoarce.

— Lydia.

Nu se întoarce. Mănâncă și cântă. Leopardy îmi zâmbește. Trebuie să fiu rațională: aceasta este Lydia care stă la masă. Sigur, stresul mă induce în eroare.

Lăsându-mă pe spate, trag adânc aer în piept de câteva ori. Calmându-mă. Privindu-mi fiica. Încercând să fiu obiectivă. Acum îmi amintesc ce a spus Angus: „Întreab-o ce s-a întâmplat cu adevărat, cere-i să-ți spună ce mi-a zis în urmă cu șase luni”. Ceva în cuvintele lui a fost foarte tăios: iar când a negat abuzul a fost aproape convingător. Nu-l cred, și totuși, am îndoieli tulburătoare. Oare am sărit la o concluzie falsă și groaznică?

Ce să fac?

Furtuna chiar se întețește. Aud uși, undeva, izbindu-se neputincioase în mod repetat. Uși de afară, poate de la șopron. Se aud destul de clar: de parcă s-ar putea rupe în orice clipă. Trebuie să închid totul: „Închide obloanele!”

Așa că n-am altă opțiune pentru ceea ce am de făcut în continuare. Vremea a preluat controlul. Aplecându-mă peste masă, ating mâna Lydiei ca să-i atrag atenția: este fascinată de cartea ei și a încetat să mai fredoneze acel cântec înfricoșător.

— Scumpo, să aștepți aici – în noaptea asta vremea o să fie tare urâtă și trebuie să merg să verific casa. Afară.

Mă privește, apoi ridică din umeri. Impasibilă, distrată.

— Bine, mami.

Mă ridic, merg în dormitor și refuz să privesc oglinda. Îmi pun un pulover gros, pe urmă hanoracul de la North Face. Întorcându-mă în bucătărie, mă încalț cu cizmele din cauciuc, apoi îmi fac curaj și deschid ușa.

Vântul este sălbatic. Frunze veștede, bucăți de alge, cioturi de ferigi moarte zboară prin aerul rece și întunecat. Farul pare acum mai mic, dominat de vuietul asurzitor al vântului. Raza lui pâlpâindă de lumină nu mai reprezintă o alinare.

Trebuie să încui toate ușile exterioare, însă vântul este atât de puternic, încât aproape mă pune la pământ, în iarba alunecoasă, în timp ce dau ocol casei. N-am mai văzut niciodată o asemenea furtună: nu în sudul blând al Angliei. Din când în când, vântul îmi azvârle ploaia direct în față: mă înțeapă de parcă ar fi pietriș rece, de parcă cineva mi-ar arunca cioburi în față. Sunt speriată.

Ușa șopronului se leagănă în balamalele ruginite: se aude ca și cum e pe punctul de a se rupe. Mâinile îmi sunt amorțite de la ploaie și frig. Reușesc totuși să închid ușa și s-o baricadez cu o bârnă din lemn.

M-am întrebat la un moment dat de ce toate ușile construcțiilor de afară aveau aceste bârne din lemn. Acum știu. Pentru furtunile de pe Thunder Island: Eilean Torran.

Mă chinui vreo douăzeci de minute. Cea mai grea parte este să trag șalupa udă cât de sus pot, pe plajă, în întuneric și în ploaia groaznică, pe fundalul vuietelor furtunii. Aproape mă împiedic și cad, lovindu-mi un genunchi de pietriș, pe urmă mă redresez.

— Dumnezeule! Haide, Sarah!

Strig tare aceste cuvinte, pentru mine însămi. Dar cuvintele îmi sunt furate de furtună și aruncate în mare.

— Haide!

Cât de sus trebuie să urc barca pentru a fi în siguranță? O târăsc până la treptele farului, după aceea o ancorez și o leg de balustradele din fier. Degetele îmi sunt neîndemânatice în întunericul înghețat.

În sfârșit, gata! Am reușit! Pot lega noduri, așa cum m-a învățat Angus.

Pe urmă fug înapoi spre casă, aplecată și cu gluga trasă pe față pentru a mă proteja de ploaia tăioasă. Cu un sentiment imens de ușurare, intru în bucătărie și închid ușa în urma mea. Ușa bucătăriei are o bârnă din lemn pe interior: o ridic și pe aceasta și baricadez ușa. Gemetele și vuietele oribile de afară sunt înăbușite, totuși încă se aud.

— Mami, mi-e frică.

Lydia stă în bucătărie.

— Vântul este atât de zgomotos, mami!

— Hei, e doar o furtună, o îmbărbătez eu, îmbrățișând-o. Trebuie doar să stăm în casă. O să fim bine. Avem mâncare și lemne pentru foc. Va fi ca o aventură.

— Tati vine să ne ajute?

— Nu în seara asta, scumpo, poate mâine. Vom vedea.

Îi spun minciuni. Nu contează. Fiindcă veni vorba de Angus, îmi reamintesc cuvintele lui despre negarea abuzului. Apoi cealaltă frază: „Întreab-o pe Lydia ce mi-a spus în urmă cu șase luni”. Trebuie să aprofundez chestiunea asta: o va răni pe Lydia, însă, dacă n-o fac, mama ei o va lua razna, ceea ce este mai grav.

— Haide să mergem în sufragerie, scumpo, vreau să te întreb ceva.

Lydia ridică privirea spre mine. Panicată.

— Ce să mă întrebi?

O conduc în sufragerie și trag draperiile în fața ploii și vântului, dar vuietul vântului face să pară că smulge acoperișul. Ne așezăm în fața focului, stând îmbrățișate pe canapea, sub o pătură care încă miroase vag a Beany.

— Mai știi că ai spus că tati o atingea și o pupa pe Kirstie?

Ochii ei tremură. Este rușinată?

— Da, mami.

— Ce ai vrut să spui cu asta?

— Ce?

— Când ai spus lucrul ăsta, ai vrut să spui că… îmi caut eu cuvintele potrivite. Ai vrut să spui că o atingea și o pupa așa cum mami și tati se atingeau și se sărutau? Asta ai vrut să spui?

Lydia este foarte atentă la mine și mă privește șocată.

— Nu. Nu, mami. Nu! Nu așa!

— Deci…

Un hău întunecat se deschide larg înăuntrul meu. Este posibil să fi făcut o greșeală cumplită. Din nou.

— Ce ai vrut să spui, Lyddie?

— El doar o îmbrățișa, pentru că tu n-o făceai, mami. Apoi tati a țipat. Asta a speriat-o. Nu știu de ce a țipat.

— Ești sigură?

— Da, mami. Sigură. Sunt sigură. El nu o pupa ca mami și tati. Nu. Nu! Nu așa!

Întunericul se transformă în beznă.

Trag adânc aer în piept de câteva ori, cu ochii închiși. După aceea încerc din nou.

— Bine, încă o întrebare, scumpo. Ce i-ai spus lui tati în urmă cu șase luni?

Lydia este stânjenită. Încremenită. Nu mă privește. Ochii îi sunt furioși și umezi, și speriați.

Repet întrebarea. Nimic.

Exact ca mama și ca bunica ei. Nimic.

Oricum, sunt decisă să fac asta. Am ajuns atât de departe, încât trebuie să închei povestea asta. Chiar dacă Lydiei îi provoacă un disconfort evident. Raționamentul meu este că, dacă termin cu toată treaba asta în aceeași zi, atunci în memoria ei va rămâne doar o zi groaznică, Ziua Furtunii.

Întreb din nou. Nimic.

Mai încerc o dată.

— Tati te-a întrebat vreodată ceva despre Kirstie sau tu i-ai spus ceva despre Kirstie când te-a întrebat?

Clatină din cap. Se desprinde din îmbrățișarea mea și se așază pe marginea canapelei. Vântul șuieră prin copacii de afară. Este groaznic. Întreb din nou. Trebuie să știu.

— I-ai spus lui tati ceva în urmă cu șase luni?

Niciun răspuns.

— Lydia?

Tăcere. Apoi izbucnește:

— Așa a făcut tati, așa a făcut tati, faci ce a făcut tati: încetează!

Ce?

Întind o mână ca să-mi calmez fiica agitată.

— Ce ai zis, scumpo? Ce vrei să spui cu „așa a făcut tati”?

— Ca tine, ca ASTA, ce faci tu *acum.*

— Lydia, spune-mi…

— Nu sunt Lydia, sunt Kirstie.

Trebuie să ignor asta.

— Lydia, ce a spus tati, ce ai zis tu? Spune-mi!

Vântul lovește cu furie în pereții și ușile casei. Am impresia că locuința se va prăbuși.

— El a făcut ASTA. Mi-a tot pus ÎNTREBĂRI despre accident, așa că i-am spus, mami, i-am spus…

— Ce, scumpo? întreb eu și sângele îmi bubuie în urechi mai tare decât bubuiturile vântului afară. Spune-mi ce i-ai zis.

Lydia mă privește solemn. Brusc, pare mai în vârstă. O viziune a adultului care va deveni.

— I-am spus lui tati că eu am făcut-o, și am făcut-o, am făcut-o – am făcut ceva rău.

— Poftim? Ce vrei să zici? Ce ai făcut?

— I-am spus lui tati că am făcut ceva rău. ȘI AM FĂCUT. Tati n-a făcut nimic. Însă nu i-am spus niciodată despre tine, nimic despre tine, i-am zis despre mine, nu despre tine, ca să nu fie furios pe TINE…

— Lydia?

— Ce??

— Lydia. Spune-mi. Acum. Spune-mi tot.

— Să-ți spun tot? Dar *știi*! Deja *știi* tot!

Vântul o acompaniază pe fiica mea, care țipă și repetă:

— Mami, știi ce s-a întâmplat. Tu *știi*!

— Nu, nu știu.

— Ba da, ba da.

— Nu, nu știu.

— Ba da, BA DA! țipă fiica mea tremurând. N-am fost doar eu, n-am fost niciodată doar eu de vină.

O tăcere bruscă. Lydia mă privește în ochi, apoi îmi țipă în față:

— MAMI, EA A MURIT DIN CAUZA TA!

25.

Angus stătea în Selkie, cu un triplu whisky Ardbeg în față: bând de unul singur. În pub erau puțini clienți, singurul zgomot venind de la câțiva localnici, inclusiv Gordon, care-și terminau berile înainte de a se îndrepta cu toții spre casă, pentru a se adăposti de furtună. Angus închiriase o cămăruță la etaj: Selkie avea prețuri mari pe timpul verii, dar era un chilipir în toiul iernii.

Ar fi stat iar la Josh și Molly – erau foarte generoși –, însă nu i se păruse în regulă. Era prea furios din pricina acuzației lui Sarah. Și-ar fi făcut prietenii să se simtă stingheriți.

Abuz infantil.

Era o nebunie. Numai gândul la ideea asta îl scotea teribil din minți. Poate era un lucru bun că era împotmolit pe țărm, departe de familia lui, pentru că, dacă ar fi văzut-o pe Sarah, după atâtea pahare cu whisky, probabil că ar fi ucis-o. La propriu. Ar face-o. Ar putea. I-ar rupe gâtul, pur și simplu.

În acel moment ar fi avut exact comportamentul tatălui său, care-și snopea în bătaie soția. Diferența era că el, Angus, era îndreptățit s-o facă.

„Abuz infantil. Ai violat-o pe Kirstie?”

Era pe punctul de a leșina din pricina furiei, dar se calmă cu încă o gură de whisky. Și încă una. Ce altceva putea face? Totul era din vina ei, oricum.

Ridicându-se și mergând lângă fereastră, privi amețit prin geamul gros, spre insula încețoșată de ploaie și întuneric.

Oare ce făcea fiica lui, captivă pe acea insulă scuturată de furtună? Oare pe Sarah o ducea capul să se baricadeze corespunzător? Va închide toate ușile și ferestrele, va pune butucii și zăvoarele la uși? Va lega barca de balustradele farului? Nu era proastă. Poate că avea să facă toate aceste lucruri.

Însă, totodată, Sarah nu era foarte stabilă psihic și fusese așa încă de la moartea fiicei lor. În ultimele luni își mai revenise la normal, dar în acele momente se pare că era din nou în acel vârtej al demenței care o afecta.

Abuz infantil.

Angus ar fi vrut să scuipe acele cuvinte pe podea. Scârba! Cățea afurisită! Abuz infantil?!

Oare cu ce minciuni îi împuia capul fiicei lui chiar în acel moment?

Angus trebuia să ajungă la ea și să preia controlul, însă venise fluxul și vremea era prea rea ca să traverseze apa în siguranță cu o barcă mică; nici măcar ambarcațiunea lui Josh

nu era construită pentru asemenea furtuni. Și acea furtună se putea dezlănțui câteva zile până să se stingă.

Asta însemna că, dacă trebuia să ajungă pe Torran cu șalupa, era obligat să anunțe autoritățile și să caute ajutor oficial. Avea nevoie de poliție, de paza de coastă, de lege. Dar dacă le implica pe toate în dezastrul acela, totul va ieși la iveală: el ar putea fi – probabil că ar fi – arestat pentru abuz infantil. Și chiar dacă reușea să dovedească absurditatea acelei acuzații, poliția ar pune apoi întrebări despre accident și ar descoperi că o soră a împins-o pe cealaltă, că avusese loc o crimă, oricât de copilărească s-ar fi dovedit a fi.

Și apoi, tot ce se luptase el să facă – să țină familia unită, în ciuda tuturor lucrurilor – s-ar duce pe apa sâmbetei. Viețile lor ar fi distruse pentru a doua oară. Un coșmar amețitor cu poliție, doctori, psihiatri de copii. Sarah ar ceda când vina i-ar fi dezvăluită, când negarea ei va fi respinsă cu probe.

Și totuși, ar putea ceda oricum: din cauza izbucnirii lui stupide.

N-ar fi trebuit să-i spună ceea ce îi zisese despre „scrin”. El doar voia s-o rănească, în furia lui. Fără să gândească. Reflectând la toate acestea în pub, îi mai veni ceva în minte: dacă ea își amintea observația lui și chiar mergea să se uite în ultimul sertar, va descoperi adevărul și nu se știa cum va reacționa. Acolo, pe insulă. Când se presupunea că trebuia să aibă grijă de fetița lui.

Poate că Angus ar fi trebuit să distrugă conținutul sertarului în urmă cu luni bune. Totuși îl păstrase drept rezervă. Muniție suplimentară. Odată ce fiica lui ar fi crescut și ar fi fost în siguranță, Angus se gândise că ar fi putut să-i arate lui Sarah ce era în scrin: „Uite, aici, scârbă, asta ai făcut TU. Asta s-a întâmplat, DE FAPT”.

Prea târziu.

Se așeză, învins, beat, furios, tremurând, pe scaunul tare și incomod. Era paralizat. Nu putea face nimic până nu trecea furtuna, nu-i așa? Dar era disperat.

— Ești bine, Angus?

Era Gordon, care dădea să iasă din pub.

— Fetele tale-s pe Torran?

Angus consimți. Gordon se încruntă.

— Urâtă noapte pentru ele, singure acolo. Casa aia e al naibii de friguroasă pe furtunile astea.

— Știu.

Gordon clătină din cap.

— Și tunetele-alea. Ar putea face un om să s-apuce de băut! zise el, pe urmă aruncă o privire paharului cu whisky al lui

Angus și se încruntă din nou. Bine, atunci. Dacă ai nevoie de ajutor, știi un să mă suni, oricând.

— Mersi, Gordon.

Bărbatul oftă, evident consternat de atitudinea lui Angus, apoi deschise ușa spre vuietul puternic al furtunii și dispăru.

Angus privi din nou lung pe fereastră. Vântul era atât de puternic, încât smulgea ramuri mici din copacii din josul drumului: parcarea pubului era un dezastru de frunze, rămurele și ferigi ofilite.

Ce făcea Sarah pe Torran? Ce făcea cu fiica lui?

Trebuia să ajungă acolo de îndată ce mareea îi permitea. Nu conta cât de periculos era: să nu facă nimic era și mai rău. Trebuia să ajungă acolo și s-o facă pe Sarah să gândească limpede. Sau s-o calmeze. Sau poate s-o reducă la tăcere.

Așadar, acesta era planul lui. Să traverseze limbile de nămol înainte de răsărit, la următoarea retragere a apelor, la șase dimineața. Iar până atunci avea să-și înece durerea în băutură și să-și domolească furia. Până când urma să aibă nevoie de acea furie.

26.

Întreb pentru a treia oară, poate a patra. E prea mult pentru mine.

— Cum adică am fost *eu*?

Nu-mi pot masca teama tremurândă din glas. Lydia nu mai țipă, nu mai plânge; însă nu mă privește. Leopardy stă întins lângă ea. Ea îl ia în brațe și-l strânge la piept, de parcă i-ar fi un prieten mai bun decât mine. Mai bun decât propria ei mamă.

— Lydia, ce am făcut? Cum adică am fost eu?

— Nu spun.

— Haide, te rog! Nu mă voi supăra.

— Ba da. Așa cum făceai înainte, în bucătărie la bunica.

Vântul zăngăne ferestrele, ca un hoț. Testează casa. Îi găsește punctele slabe.

— Lydia. Lydia, *te rog.*

— Nimic. Nimeni.

— Lydie-lo, te rog, spune-mi! Te rog!

Se întoarce spre mine cu ochii mijiți. Aud ușa bucătăriei bufnind în bătaia furtunii; butucul din lemn scârțâie.

— Ai luat pastilele, mai știi, mami?

— Poftim?

Scutură din cap. Pare foarte tristă, dar nu plânge.

— Cum adică am luat pastilele?

— Toată lumea spunea că erai bolnavă, mami. Eu eram speriată că vei muri, ca sora mea, Kirstie.

— Ce pastile?

— Pastile speciale. Of, mami, nu mai știi? Tati le ținea.

— El…

Pastile? Câteva amintiri vagi îmi revin în memorie. Am *luat* pastile după accident. Terapeutul acela, care mi-a scris un e-mail, mi-a recomandat medicamentele. Da, îmi amintesc vag.

Însă de ce? Exista un motiv special?

— Ia-le din nou, mami. Erai mai bună când le luai.

— Chiar nu știu despre ce vorbești, Lydia. Trebuie doar să așteptăm să treacă furtuna.

Mă privește, parcă implorându-mă. Din nou, pare foarte mică: își vrea mama înapoi.

— Mami, mi-e frică de furtună. Te rog să le iei. Știu unde le ține tati, în sertarul din dormitor. L-am văzut când le-a pus acolo pentru tine.

„Scrinul”. Comoda cu sertare a lui Angus. Nu m-am uitat niciodată în el, nu pe îndelete. Iar el a menționat ultimul sertar când am vorbit la telefon. Mai este și altceva acolo?

— Bine, spun eu. Se face târziu. Vrei să mergi la culcare?
— Nu.
— Ești sigură?
— Nu.
— Poți dormi în patul lui mami, dacă vrei.
— Nu!

Lydia îl ține strâns pe Leopardy, de parcă s-ar teme că vântul i-l va smulge din brațe. Și de ce nu? Fiindcă vuietul vântului în copaci seamănă cu o haită de lupi. Suntem pândite de vreme: este o bestie uriașă care stă la pândă, atacând ferestrele, căutând prada. Furtuna a început de șase ore și ar putea dura trei zile.

— Vreau să merg la culcare cu Leopardy.

Slavă Domnului! Slavă Domnului!

— Bine. Atunci, să facem asta.

Așa e mai bine: o duc pe Lydia la culcare, apoi mă voi uita în sertare. Să descifrez misterul ăsta otrăvitor o dată pentru totdeauna: și pe urmă, poate vom putea dormi amândouă pe durata celei mai groaznice dintre furtuni; poate că ne vom trezi și cerul va fi albastru și senin, iar Peninsula Knoydart va străluci de zăpadă peste Loch Hourn. Va trebui să-i cer scuze lui Angus. A fost groaznic ce i-am spus; dar tot m-a trădat cu Imogen.

Ce este în „scrinul” ăla cu sertare?

Este surprinzător de ușor s-o pregătesc pe Lydia de culcare. Alergăm în camera ei, ea se dezbracă repede de haine și-și pune pijamalele, după aceea se strecoară rapid sub două pături. O învelesc bine, ea închide ochii, cu Leopardy strâns în pumni. O sărut. Lydia miroase a dulce, într-un mod trist. Nostalgic.

Ploaia bate în fereastra ei; trag draperiile pentru ca Lydia să nu vadă reflexii ale surorii ei moarte. Sunt pe punctul de a stinge lumina, când ea deschide ochii și întreabă:

— Mami, devin Kirstie?

Stând pe pat, îi iau mâna într-a mea și o strâng ușor.

— Nu. Tu ești Lydia.

Mă privește lung cu ochii ei albaștri și încrezători, optimiști și disperați.

— Însă, mami, nu mai știu. Cred că sunt Lydia, deși uneori Kirstie este în mine și vrea să iasă, și uneori Kirstie este în ferestre, și uneori este, pur și simplu, aici, cu noi.

Mângâi părul blond și moale al fiicei mele. N-o să plâng. Las toată văicăreala pe seama vântului: este destul de zgomotos pentru noi toți. Aud bubuituri groaznice afară: poate una dintre uși este smulsă din balamale. Poate că n-am legat bine barca. Nu-mi pasă prea mult. Oricum nu putem folosi barca pe vremea asta: ne-am îneca.

— Lydia, haide să ne culcăm. Mâine furtuna se va sfârși, îți promit, și totul va fi mai bine. Mâine putem merge în altă parte.

Lydia mă privește de parcă nu m-ar crede, totuși încuviințează.

— Bine, atunci, mami.

— Noapte bună.

O sărut din nou și-i inhalez mirosul, ca să mi-l amintesc, pe urmă sting lumina și închid ușa; alerg în dormitorul meu și iau cheia din perete, apoi deschid ultimul sertar al „scrinului" lui Angus. Vântul bate în pereți și în plăcile de pe acoperiș. Sună de parcă s-ar târî cineva pe acesta.

Sau ca și cum un nebun ar încerca să intre în casă.

Iată-le! Multe flacoane cu pastile.

Antidepresive triciclice.

Pastilele zăngăne când iau flacoanele din sertar și le răsucesc în mână. Au numele meu pe ele: Sarah Moorcroft. Cel mai recent flacon este din urmă cu opt luni. Recunosc flacoanele. Îmi amintesc vag că am luat pastilele. Văd frânturi de imagini cu mine însămi ținând o pastilă. Înghițind-o. În bucătăria din Camden.

Deci este adevărat: am luat antidepresive după ce a murit Kirstie. Și am uitat. Nu este tocmai o revelație. Fiica mea murise. Eram într-o stare groaznică.

Iată și o scrisoare aici, în sertar, sub flacoane. Văd antetul, este de la doctorul Malone. Medicul meu generalist. Are șaizeci de ani și probabil că este ultimul doctor care mai scrie scrisori în Anglia. Însă i-a scris această scrisoare lui Angus? De ce-i scrie doctorul soțului meu?

Ridic scrisoarea și încep să citesc. Vântul se domolește până ajunge un cântec trist. De parcă ar fi epuizat pentru moment.

Scrisoarea este despre mine. Arată că sufăr de Tulburare Depresivă Complexă, că am „o intensă vină constantă" pentru moartea fiicei mele.

Scrisoarea îmi tremură ușor în mână. Continui să citesc.

Evident, se simte, sau s-a simțit, responsabilă pentru câteva aspecte ale accidentului, drept rezultat al legăturii ei adultere în acea noapte. Așadar, vina este prea mult de suportat, provocând această pierdere de memorie specifică situației, care ar putea la fel de bine să fie permanentă. Este un lucru rar, dar nu necunoscut, o formă distinctă de Amnezie Globală Temporară. Își va aminti în mod lucid anumite fragmente minore, însă elementele cruciale, mai personale și mai dureroase, vor lipsi.

Este un lucru cunoscut mai ales în cazul părinților îndoliați să sufere de acest tip de amnezie dacă sunt implicați în moartea unui copil. Iar când suferința ia o turnură morbidă, așa cum s-a întâmplat în cazul soției dumneavoastră, nu există alt remediu în afară de timp. Totuși pastilele care i-au fost prescrise îi vor domoli

simptomele: muțenia, insomnia și altele. După cum am menționat, atunci când își va reveni, amintirile ei despre cele mai importante evenimente din preajma accidentului vor fi, foarte probabil, absente.

Sfatul meu este să tratați acest lucru ca pe o binecuvântare: apoi vă puteți continua viața, puteți începe de la zero, ceea ce este necesar dacă vreți să vă refaceți familia, așa cum ați indicat. Și ar trebui să nu faceți nicio referință la tulburarea ei psihologică, întrucât asta i-ar provoca regresia și i-ar adânci depresia. Este foarte important să interziceți cercului vostru familiar să vorbească despre asta, așa cum faceți în prezent. Sinuciderea este o preocupare dacă ea află vreodată adevărul, din orice sursă.

Scrisoarea continuă. Ne urează mie și lui Angus mult noroc. Pe urmă doctorul se semnează.

Legătură adulteră?

Primele frânturi ale unei amintiri vechi îmi apar în minte. Asemenea respirației aburindu-se pe un geam rece. Îmi amintesc de acel vis ciudat pe care l-am avut: goală, cheală, în bucătărie. Apoi sex.

Și când m-am trezit, acea senzație de vină intensă și dureroasă. Un ropot de ploaie bătând în geam mă face să mă întorc brusc. Afară încă este întuneric. Încercând să pătrundă în casă.

Sunetul se repetă, ca și cum cineva ar bate grăbit cu degetul în fereastră. Pe urmă aud un sunet înfiorător. Metalic și asurzitor. Ușa șopronului a fost smulsă din balamale? Totul este dezgolit până la temelie.

Bubuituri de tunete pe Thunder Island. Cobor privirea pe toate micile flacoane de pastile de pe podea. Mai sunt câteva pastile prăfuite. Aș putea lua una. Dar vreau să rămân lucidă și rațională, ca să-mi amintesc adevărul, oricât de dureros ar fi.

Și nu cred că voi avea nevoie de ajutor ca să adorm. Sunt epuizată: vreau să mă ghemuiesc în pat chiar acum. Cu o rugăciune. „Te rog, Te rog, Te rog, fă ca furtuna să se termine peste noapte”. Legătură adulteră?

Mă dezbrac și rămân doar în lenjeria intimă, sting lumina, mă bag în pat sub pături și închid ochii. Pentru o jumătate de oră, în minte mi se învolburează evenimentele zilei, în timp ce vântul biciuie ferestrele. Pe urmă somnul pune stăpânire pe mine.

Sunt trezită de Lydia.

Este o siluetă vagă în cameră. Stând lângă patul meu.

— Mi-e frică, mami. Vântul tot încearcă să intre în dormitor.

Sunt amețită, confuză. Este atât de întuneric, habar n-am cât e ceasul. Poate două sau trei noaptea?

Vântul este ocupat afară, rupând crengi, ploaia încă bate aspră în ferestre. Furtună nenorocită! Sunt atât de obosită!

Mă întind spre silueta vagă a fiicei mele. Spre mânuța ei caldă. Nu-i pot vedea fața, așa că nu sunt sigură dacă plânge sau nu. Glasul îi este șovăielnic. Casc larg și spun:

— Haide, vino în pat cu mami.

Lydia sare repede sub pături și se ghemuiește lângă mine. Îi strâng mâna într-a mea și-i simt mirosul dulce al părului, și ne îmbrățișăm. Căldura ei este o alinare reală; adorm din nou, cu un sentiment asemănător liniștii.

Când mă trezesc, afară este încă întuneric și vântul vuiește neînvins. Neabătut. Disprețuitor față de rugăciunile mele. Aș vrea să țip: „Taci!” Să țip ca tata, ca Angus.

Apoi îmi dau seama că Lydia nu este în pat.

Doar forma ei este în așternuturi, la fel și golul lăsat de capul său pe pernă.

Unde a plecat?

Sar din pat, îmi trag halatul pe mine și iau o lanternă, apoi alerg desculță prin casă – prin sufrageria rece și întunecată, pe coridor, până la ușa camerei Lydiei. O deschid și îndrept lanterna spre patul ei, și iat-o acolo: adormită, cu mica lumină de veghe pâlpâind.

Exact cum am lăsat-o în urmă cu câteva ore. Strângându-l pe Leopardy în mâini.

Arată de parcă nu s-ar fi mișcat toată noaptea. Sigur nu s-a mișcat toată noaptea. Dacă Lydia ar fi venit în camera mea, ar fi fost forțată să meargă printr-o beznă aproape totală. Iar ea n-ar face niciodată asta.

Teama mă străpunge: mă taie în bucăți mici de frică. Dacă Lydia n-a plecat din patul ei de când am învelit-o, cine s-a strecurat în patul meu azi-noapte? Cine era fata aceea? O țineam pe Kirstie în brațe? Strângeam o fantomă la piept? O fantomă reală, vie, cu sânge cald?

Asta este prea mult. Sunt femeia nebună care a luat pastilele. Nu mai pot suporta asta. Mă uit la ceasul mic și pătrățos de pe noptiera Lydiei. Nu este nici măcar șase dimineața. Se va lumina abia peste două ore.

Această situație trebuie să înceteze. Sunt cu nervii întinși la maximum. Luminând calea, mă întorc în sufragerie și pe urmă intru în camera de zi, unde totul este foarte rece. Mai rece decât de obicei. De ce?

Fiindcă este apă pe podea; îmi înțeapă picioarele desculțe, atât de rece este. Apa trebuie să fi venit de undeva. O simt picurând pe umăr. Sfioasă, îndrept lanterna în sus.

O gaură imensă a fost făcută în tavan: plăcile au fost smulse și o grindă s-a rupt, a căzut prin tencuială, lăsând în urmă o gaură care ne expune înaintea cerului întunecat și furtunos. Vântul bate în rafale deasupra găurii; ploaia se scurge în casă.

Este un dezastru. Avem nevoie de ajutor.

Merg lângă pervaz și ridic receptorul telefonului. Este mort. Normal. Totul este mort. Linia telefonică a cedat, într-un final. O posibilă speranță este, presupun, barca, însă văd prin fereastra sufrageriei că și această opțiune este exclusă. Farul încă licărește, iar când o face arată adevărul situației.

Aveam dreptate în privința acelui zgomot metalic: fuseseră balustradele farului. Au fost smulse complet, iar barca a dispărut. Smulsă din ancoră și aruncată în întuneric în câteva secunde.

Chiar dacă am vrea să ne asumăm groaznicul risc de a folosi șalupa, pe întunericul și pe vremea asta nu putem. Nu acum.

N-avem nicio barcă. N-avem telefon. N-avem niciun mijloc de comunicare cu nimeni de pe continent, nu există nicio cale să ajungem în Ornsay până la retragerea mareei. Suntem captive și reduse la tăcere. Lydia și cu mine.

Și oricine mai este aici.

Aud pe cineva cântând.

— *Azi-noapte, când am pus capul pe pernă, / Azi-noapte, când m-am pus în pat.*

Cântecul se aude din sufragerie. Sunt desculță în apa rece, dar tremur de frică, nu de frig.

Fantoma fiicei mele cântă în întuneric.

— *Azi-noapte, când am pus capul pe pernă, / Am visat că Bonnie a mea a murit.*

Este în sufragerie. Mă sprijin de pervazul ferestrei, ca să nu mă prăbușesc; după aceea mă întorc și merg cu lanterna în sufragerie, luminând canapeaua – și iat-o: singură în întuneric, desculță în pijamalele ei pufoase. Este Lydia. Cred.

Fiica mea mă privește clipind în lumina lanternei. Cum a ajuns aici? Este albă la față și pare epuizată. Ploaia biciuie ferestrele. Nu se va opri. Mă apropii de canapea.

— Kirstie este iar aici, spune ea. Este în camera mea. Nu mai vreau s-o văd. Mami, fă-o să plece!

Nu-mi doresc nimic mai mult decât acest lucru, să plece Kirstie. Și poate și Lydia. Sunt îngrozită de ambele mele fiice, cele două fantome din casa asta, cele două fantome din mintea mea: Gemenele gheții, topindu-se una în cealaltă.

— Haide să mergem în camera mea și să ne băgăm sub pături. Putem aștepta să se oprească furtuna, se va termina în curând, se va lumina degrabă.

— Bine, mami.

Ascultătoare, întinde mâna, însă o ridic în brațe și o duc în dormitor, unde o învelesc în patul mare și apoi închid ușa. Și trag zăvorul. Orice ar fi acolo în casă, nu vreau să intre aici.

Pe urmă urc în pat lângă fetița mea, care se ghemuiește lângă mine și spune:

— Nu cred ce spune Lydia, mami. Spune lucruri oribile.

De-abia îmi ascult fiica, pentru că aud o voce afară, lângă ușă. Cine este?

Trebuie să fie ea. Kirstie. Sau Lydia.

Nu se aude clar, dar sună ca „Mami, mami, mami”.

Iată că bate ceva la ușă. Nu este vântul, ci ușa dormitorului. După aceea percep din nou vocea.

Este ea. Sunt sigură. Este la ușă.

Tremur.

Îmi îmbrățișez strâns fiica și închid ochii, încercând să blochez totul: vântul, ploaia, sunetele, vocile. Totul trebuie să se sfârșească. Însă furtuna asta nu se va sfârși niciodată, noaptea asta nu se va sfârși niciodată, va continua la infinit, n-am de ales.

Fiica mea mă îmbrățișează sub cearșaf, apoi își ridică fața foarte aproape de mine. Îi simt mirosul respirației în întuneric, este dulce, copilăresc, proaspăt, de parcă ar fi supt ceva cu mult zahăr.

— Kirstie spune că a fost vina ta. Erai cu bărbatul ăla. De-aia s-a întors Kirstie, să te rănească.

În mine sunt cioburi de gheață: reci, tăioase, în inima mea.

— Poftim? Ce bărbat, scumpo?

— Bărbatul cu care erai în noaptea aia. În bucătărie. Te-am văzut când îl sărutai. Așa că a fost și vina ta. Cred că și bunica știa, dar apoi mi-a zis că nu trebuie să spun niciodată, la nimeni.

— Da, rostesc eu.

Fiindcă îmi amintesc. Tot.

Asta am îngropat în mintea mea. Iată motivul negării mele. Aceasta este amintirea pe care am pierdut-o, deoarece vina era prea intensă ca s-o suport. Acesta era autodisprețul încețoșat de pastile.

Visul încerca să-mi spună, în urmă cu câteva săptămâni. Eram rasă în cap din cauza rușinii mele. Și goală în bucătărie. Oameni se holbau la mine. Era un bărbat care se uita lung la goliciunea mea.

M-am trezit masturbându-mă. Fiindcă era totul despre sex. Însă nu despre sexul cu fostul meu iubit, când erau fetele mici.

Ceva mult, mult mai rău.

Angus urma să întârzie foarte mult. Mama și tata erau plecați. Așa că am chemat un tip acasă. Îl cunoscusem pe terasa barului din Instow cu câteva luni înainte. Și l-am invitat acasă în acea noapte: pentru că voiam să mă culc cu el. Mă

plictisisem de sexul cu Angus. Mereu am vrut mai mult sex decât el.

Și-mi doream niște senzații noi.

— Mami?

— Este în regulă, scumpo, totul este bine. Este în regulă.

L-am sărutat pasional în bucătărie. De aceea eram distrasă.

Beam vin cu un bărbat pe care-l plăceam și cu care voiam să fac sex. Așa că l-am sărutat îndelung lângă masă și atunci m-au văzut gemenele. Eram rușinată și puțin amețită; am strigat la ele să plece. Apoi i-am tras-o tipului în dormitorul liber de la primul etaj.

Iar numele tipului era Simon. Îmi amintesc tot acum. Un tip tânăr, frumos, un membru al echipajului unui iaht. Mai tânăr decât Angus: un bărbat cum era Angus când ne-am cunoscut prima oară.

Amintirile mă năpădesc; adevărul se revarsă peste mine. Furtuna mi-a readus în minte imagini uitate.

După ce am făcut sex cu Simon, el a plecat, iar eu am adormit în pat de la tot vinul băut și de la sex, iar casa era pustie, cu excepția mea și a copiilor. Pe urmă gemenele au bătut încet la ușa dormitorului și le-am repezit din nou, amețită, spunându-le *iar* să plece; și am adormit din nou.

Apoi m-am trezit la auzul țipătului. Țipătul care mi-a spus ce făcusem.

Am alergat la etaj și acolo era fiica mea, țipând. Despre sora ei. Iar acel țipăt mi-a spus un adevăr pe care nu-l puteam suporta; fusesem infidelă pentru a doua oară, iar de data asta fetița mea murise. Și de aceea am mințit, imediat, pe toată lumea – pe polițiști, pe cei de la spital, pe Angus, pe toți – despre bărbat, despre infidelitate, despre neglijența mea. Le-am zis chiar că fiica mea a căzut de la balconul de la primul etaj, încercând să le distrag atenția cu o minciună prostească, pentru a-mi ascunde vina. Fiindcă adevărul era prea greu de suportat, astfel că minciunile mele au devenit adevărul. Chiar și pentru mine. Mai ales pentru mine.

Oricum, ei știau ce făcusem: crima mea din pricina neglijenței și rușinea. Angus știa, mama știa, doctorul meu știa. Dar au păstrat secretul față de toată lumea, chiar și față de poliție, ca să mă protejeze?

Însă de unde știa mama? Cum a aflat Angus?

Poate că mama a văzut ceva, poate că fiica mea a mărturisit sau poate că Simon a spus ceva prin vreun bar: „Am fost cu mama ei în noaptea în care copila a murit”. Nu contează. Au aflat. A fost numai vina mea. Eu am făcut-o. Am fost cu alt bărbat – din nou –, și din cauza asta fiica mea a murit. Și ei m-au protejat de crunta realitate încă de atunci.

— Îmi pare rău, scumpo, îmi pare atât de rău, iubito!

— Ea se întoarce acum, mami. Este la ușă.

— Kirstie?

— Nu, Lydie. Se întoarce. Ascultă!

Vântul șuieră și ploaia bate în geam, da, sunt sigură că o aud pe fiica mea moartă la ușa dormitorului.

„Lasă-mă să intru. Lasă-mă să intru. Tu ai făcut-o. Trebuie să mă lași să intru”.

Plâng. Fiica mea mă ține în pat în timp ce plâng, iar cealaltă fiică a mea este afară, spunând: „Mami, m-am întors. Lasă-mă să intru. M-am întors”.

Îmi sărut fiica pe frunte și o întreb:

— Ea a sărit, nu-i așa?

Mă privește lung, cu ochii aceia albaștri că ai bunicii ei.

— Nu, mami, răspunde ea sobră, tremurând. Voiam să coborâm, mami, de la balconul de la ultimul etaj. Până la balconul de la cealaltă cameră – camera în care erai tu, mami, fiindcă voiam să vedem de ce tati nu era acolo. Eram prea speriate să deschidem ușa dormitorului, deoarece ai țipat la noi, dar Lydie tot voia să vadă, să se uite pe fereastră, să vadă dacă erai cu bărbatul care nu era tati. Și… și… și a încercat să coboare și pe urmă am început și eu să cobor, iar ea s-a prins de mine, mami, s-a prins de mine pentru că pica și mă trăgea atât de tare, că puteam să cad și eu cu ea; deci, adaugă ea cu ochii plini de lacrimi mari și temătoare, atunci am împins-o, mami! Și a căzut, a fost vina mea. Tu mereu ai plăcut-o mai mult pe ea și am împins-o de pe mine, pentru că și eu cădeam.

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji în timp ce vorbește.

— Așa că a căzut, mami, a căzut. Și eu am făcut-o, am împins-o, pentru că mă trăgea și pe mine.

Sunt redusă la tăcere. Vina mea este întregită. Nu mai este nimic ce ar trebui să știu.

Fiica mea moartă este afară. Nevinovată și acuzatoare. Trebuie să-mi cer iertare, pentru ultima oară, în singurul mod în care pot. Deci asta este. Sincronizarea este perfectă. Mă dau jos din pat și mă îmbrac rapid.

Lydia mă privește lung în semiîntuneric. Lacrimile i se usucă pe obraji. Îngenunchez lângă pat și dau părul blond și moale de pe chipul chinuit al fiicei mele.

— Scumpo. Să nu te simți vinovată. A fost vina mea.

— Însă nu este bine, mami? Nu?

— Ba da. Este. Chiar n-a fost vina ta, iubito. Voi doar vă jucați. A fost vina mea, pentru tot. Totul a fost din vina mea. Din cauza a ceea ce am făcut în noaptea aceea ai fost derutată – prea derutată, pentru prea mult timp. Din cauza mea, rostesc

eu, pe urmă trag adânc aer în piept și o sărut pe frunte. De aceea vom pleca de aici, chiar acum.

— În întuneric? Este prea întuneric, mami.

— Este în regulă, scumpo, am o lanternă.

— Dar vântul? Și întunericul, și tot?

— Este în regulă. Poți veni cu mine. La ora șase se retrage apa. Putem traversa acum, pe întuneric. Nu ne va lua așa de mult.

Lydia mă privește de pe pat. Se încruntă din nou, foarte confuză. Își șterge ultimele lacrimi din ochi cu pumnul. Și știu că, dacă va începe din nou să plângă, nu voi putea să fac lucrul acesta groaznic. Așa că trebuie să mă mișc rapid.

— Să nu uiți că te-am iubit mereu. Pe amândouă.

Rămâne tăcută o clipă, apoi zice:

— Îmi pare rău că am căzut, mami. Îmi pare rău că am încercat să cobor de la balcon, ca să te văd. Îmi pare rău că m-am agățat de Kirstie…

— Poftim?

— Îmi pare rău că am căzut, mami. Îmi pare rău că am murit.

O sărut încă o dată.

— Nu contează, Lydie, totul a fost din vina mea. Nu din a altcuiva. Dar tot te iubesc, îi spun eu întinzându-mă spre ea. Gata, este timpul să plecăm, să mergem și s-o găsim pe sora ta, ca să putem fi împreună.

Consimte tăcută, dând încet din cap. Apoi ne ridicăm ținându-ne de mână, ne întoarcem și mergem spre ușă, tragem zăvorul și răsucim mânerul. Hainele ei sunt în sufragerie: o încalț cu cizmele, pe urmă o îmbrac cu hanoracul roz și-i închid bine fermoarul. După aceea îmi pun și eu haina și cizmele din cauciuc.

Mergem prin semiîntunericul și umezeala din camera de zi, și prin întunericul din bucătărie. Ploaia se scurge prin tavan, întreg locul cedează în fața furtunii. Este timpul să plecăm.

Ținându-ne strâns de mână, Lydia și cu mine deschidem ușa bucătăriei și ieșim în ploaia aprigă; direct în întuneric și în vântul vuitor.

Totul afară este rece ca gheața.

27.

Angus își trase fermoarul hainei de ploaie și-i încheie nasturii. Apoi își dădu seama că avea nevoie de mai multe rânduri de haine pentru a se lupta cu vântul și ploaia, să traverseze limbile de nămol la șase dimineața, pe întuneric.

Era atât de beat, încât judecata îl trăda. Își descheie haina de ploaie și se așeză pe pat, ascultând vuietul vântului de afară. Semăna cu huiduielile unor copii care încercau să se dea drept fantome. Sunetul era destul de convingător, încă un pahar cu whisky.

Se întinse spre sticlă, aproape o răsturnă, totuși reuși să-și toarne un ultim pahar cu Ardbeg. Whisky-ul aromat îi arse gâtul. Angus se strâmbă în timp ce se ridică iar de pe pat.

Își mai puse o bluză cu fermoar, pe urmă un alt pulover peste. Apoi, din nou, haina de ploaie.

Își luă bocancii, clătinându-se ușor, și legă strâns șireturile. Erau bocanci buni, de drumeție, impermeabili, dar nu vor ține departe de el apa rece de pe limbile de nămol ale Insulei Torran. Angus se va uda zdravăn. Însă acest lucru era suportabil, atâta vreme cât reușea să ajungă acolo pe întuneric. Unde va face ce trebuia să facă. Să-și salveze fiica.

Angus era singura persoană din jur când deschise ușa din față a hotelului, spre furtuna potrivnică, în întuneric; hotelul fu redus la tăcere de vuietul vântului.

Câteva lumini înșiruite pe un cablu se legănau nebunește în vânt. Farul de pe Torran licărea în beznă.

Porni la drum, în josul debarcaderului, de-a lungul plajei cu pietriș și nămol spre Salmadair. Frigul i se prelingea pe gât; ceața și ploaia deveneau mai dense pe măsură ce înainta cu greu pe limbile nesfârșite de nămol.

Oare mergea în direcția bună? Lanterna devenise greoaie în mâinile lui amorțite. Ar fi trebuit să-și pună și lanterna frontală. Aceasta fu o greșeală stupidă, prostească. El era foarte beat și făcea greșeli elementare. Iar greșelile elementare pe acele limbi de nămol erau de rău augur.

Privi spre stânga și văzu siluete negre. În întuneric. Negru cenușiu. Sigur erau bărci. Dar apoi vântul vui prin pinii din Camuscross și sună precum tânguiala lui Beany, încă viu, rătăcit prin nămol.

— Beany? strigă Angus, neputându-se abține, deoarece iubea acel câine. Beany? Beano!

Striga în gol. În nămol până la glezne. Și era pierdut, beat și în bucluc.

Își ridică piciorul din nămolul lipicios și continuă să meargă, disperat, înfiorându-se din pricina vântului și a ploii. Nu. Era pierdut. Farul era invizibil. Oare o luase în direcția greșită, ocolind golful? Se îndrepta spre același loc unde aproape se înecase, încercând să-l salveze pe Beany?

Acolo.

O siluetă? Era sigur că vedea o siluetă. Poate două siluete, un adult și un copil, aplecate înainte din pricina vântului sălbatic. Și totuși, de ce ar fi un adult și un copil afară, traversând acea suprafață groaznică de nămol, pe furtună, în întunericul de dinaintea zorilor?

Puteau fi doar Sarah și Kirstie. Iar în acel moment Angus își auzea fiica, strigându-l. Cunoștea atât de bine vocea aceea! „Tati tati tati”. Purtată de vânt.

Tata.

Ea îl striga, îl implora. Însă el o vedea, oare?

Distingea stâncile înghețate de pe Salmadair, de un gri mai deschis în întuneric. Kirstie și Sarah probabil că erau pe Salmadair, el doar trebuia să ajungă la ele și să le ducă pe țărmul peninsulei.

— Iubito, vin. Rezistă!

„Tati”.

Angus se opri brusc, privind lung prin perdeaua deasă de ploaie. Siluetele dispăruseră. Ceața se învolbura pe alocuri, asemenea unei suprafețe de gheață fisurată. Poate că-și închipuise siluetele? Poate că nu mai era nimeni acolo, traversând. În mod sigur, n-avea niciun sens ca ele să fie acolo. De ce ar pleca Sarah și Kirstie din casă, ca să iasă în furtuna acea groaznică? Un risc inutil.

Și sunetul? Vocea?

Poate fusese doar vântul. Tot ce auzea era un vuiet prelung. Da, puteau fi câini sau copii, ori vântul, pur și simplu. Era indus în eroare de teamă și disperare.

Aplecându-se în față, Angus se târî înainte. Alunecă spre stânga și-și împinse mâna în nămolul gros. Precum cimentul ud. Lăsându-și amprenta. Pe urmă piciorul lui drept plonjă într-un ochi de apă: ivit brusc, tăios și înghețat.

Se înfioră și-și ridică bocancul greoi și ud din apă. Oare deja venea fluxul? Nu. N-avea nicio noimă. Oare de cât timp era Angus afară? Pierdea noțiunea timpului; era obosit și încă beat, și învins de furtuna derutantă. Ploaia și ceața erau atât de intense, încât raza luminoasă a farului era aproape invizibilă.

Sau poate că asta era acolo: o palpitație posomorâtă și palidă pe fundalul cenușiu; ceva amenințător sub apă, o pată pe o radiografie.

Pentru o secundă, o crăpătură se produse în ceață.

Acolo. Sigur era farul. Și nu era atât de departe. Aproape ocolise Salmadair. De îndată ce va ajunge la drumul pietruit, va fi mai ușor.

Dar, din nou, distinse o mișcare, o singură siluetă, destul de mică, deplasându-se pe fundalul cenușiu. Totuși pata neagră se mișca bizar. La stânga și la dreapta. Țâșnind. Rapid. Nu ca un copil. Mai degrabă ca un câine? Era Beany? apoi mișcarea se opri. Și dispăru.

Angus se cățără cu greu în vârful unei stânci, unde ceața era și mai densă.

Orice ar fi fost dispăruse. Însă în acel moment un licăr real de lumină îi arăta calea. Farul era, într-adevăr, aproape: o luă la fugă în susul cărării pietruite. Noroiul acoperise pietrișul; vântul sufla în continuare, iar ploaia încă era deasă, dar raza luminoasă a farului îi arăta drumul o dată la fiecare nouă secunde.

Sus, sus, sus.

Gata! Ajunse pe insulă. În casă licăreau lumini. În dormitor? În dormitorul lui și al lui Sarah?

Se aplecă din nou și sări pe alee. Ușa bucătăriei era deschisă, legănându-se isteric în bătaia sălbatică a vântului.

De ce lăsase Sarah ușa deschisă? Pe furtuna aceea?

Păși peste prag, în bucătărie. Podeaua era udă, era apă peste tot. Lanterna îi arătă motivul: o gaură imensă în tavan în camera de zi și o bucată mare dintr-o grindă din lemn ieșea în afară.

— Kirstie!

Începu să strige pe fundalul sonor al vântului care vuia afară.

— Kirstie! Sarah! Lydia! Sunt eu!

Nimic. Nu răspunse nimeni. Casa era pustie. Plecaseră? Asta era o explicație pentru cele două siluete pe care e posibil să le fi văzut pe limbile de nămol? Tocmai își zărise soția și fiica?

— Lydia! încercă el o ultimă dată. Sarah!

Din nou, nimic. Și dormitorul? Acolo văzuse lumină. Alergând prin sufragerie, deschise cu piciorul ușa dormitorului și privi lung, de la pat la scaun și de la un perete la altul, unde căpetenia scoțiană ridica mâna spre crucifix.

Camera era goală. Lumina era aprinsă și patul era dezordonat. Dar oricine fusese acolo plecase de curând.

Casa era pustie. Le pierduse. Ar putea muri amândouă pe limbile de nămol.

Pe urmă auzi vocea. Venind din capătul îndepărtat al căsuței de pe Torran.

— Sunt încă aici. Sunt încă aici!

28.

Șase luni mai târziu

Este prima zi frumoasă de vară. Primăvara a fost atât de umedă; zile nesfârșite posomorâte și cu burniță. Însă acum aerul scânteiază, iar dealurile Peninsulei Knoydart strălucesc luminoase peste canalul Sleat.

Sgurr an Fhuarain, Sgurr Mor, Fraoch Bheinn.

Pe măsură ce ne apropiem de Torran, privesc farul. Exact așa cum mi-a spus Molly, balustradele au fost reparate recent. Și mai sunt dovezi care arată că s-au făcut și alte renovări acolo: grămezi mari de cărămizi și scânduri, roabe parcate pe plajă. Cum este weekend, constructorii noștri sunt plecați.

Noua șalupă poposește alene pe pietriș. Îi ofer lui Kirstie o mână de ajutor, dar ea mă asigură:

— Nu, acum pot s-o fac singură.

Coboară din barcă. Împreună mergem în susul aleii acoperite cu iarbă și deschidem ușa bucătăriei.

O briză mă întâmpină. De parcă întreaga clădire ar răsufla. Ca și cum m-ar fi așteptat, ținându-și răsuflarea.

Însă aceasta este una dintre halucinațiile mele. Briza vine dinspre acea gaură în acoperiș: formează un tunel aerodinamic. Locul pare mai șubred ca niciodată; sălbăticia îl revendică.

— Este frig aici, zice Kirstie.

Are dreptate. Ziua este caldă, dar în căsuța de pe Torran e mai răcoare decât afară.

Împreună ne croim drum spre camera de zi. O mare parte dintre lucrările de renovare, până acum, au fost făcute la exterior; interiorul este la fel cum era în acea noapte. Camera de zi este complet avariată: grinda care străpunsese tavanul încă este acolo, asemenea unui os ieșind dintr-o fractură groaznică. Kirstie privește lung în jur.

— Uite ce dezastru!

Aceasta este a treia sau a patra mea vizită ezitantă, de la acea furtună puternică. Încerc să las traumele trecutului în spatele nostru, însă întoarcerea pe insulă îmi răscolește din nou aceste gânduri. Acum, căsuța de pe Torran mă vlăguiește. Nu suport să fiu aici mai mult de o oră.

Fiindcă amintirile acelei nopți și plimbarea finală prin acea furtună dușmănoasă nu vor pieri niciodată.

— Ce mai așteptăm?

Kirstie mă trage de mânecă, nerăbdătoare. Zâmbesc, mascându-mi neliniștea.

— Nimic, scumpo, absolut nimic. Mergi și vezi dacă mai sunt jucării rămase, probabil că asta este ultima ta vizită.

Și fuge pe coridor.

Împing și deschid ușa sufrageriei. Încercând să evit durerea și teama, străduindu-mă să fiu un părinte responsabil. Un părinte singur. Deoarece acesta este acum rolul meu.

Vom vinde insula după ce vom încheia renovările.

Josh și Molly au vândut acel lot de pământ pe Tokavaig și au investit banii în Torran. Acest lucru ne-a permis să amenajăm căsuța paznicului farului. Jumătate din clădire va fi dărâmată; pagubele produse de furtună, în mod ironic, ne-au permis să evităm ordinul de conservare. Lucrările ar trebui să fie gata anul viitor. Sperăm să vindem insula pentru cel puțin două milioane de lire și să împărțim profitul în mod egal.

Kirstie și cu mine vom avea siguranță financiară. Orice grijă a banilor va dispărea. Toate grijile *în privința banilor.*

Clădirea șoptește în timp ce vântul șuieră prin gaura din acoperiș. Trec rapid în dormitorul principal – cel cu patul amiralului. Arunc o privire oglinzii. Este încă aici pentru un motiv foarte întemeiat: n-o vreau. Oglinda reprezintă prea multe amintiri tulburătoare ale acelor săptămâni tragice.

Câte reflexii false am văzut cu toții în acea lună trăită pe Torran? Abuzul, crima, toate erau minciuni reflectate; sau poate transparența era cea care ne-a derutat; am văzut un copil prin celălalt: dar l-am văzut distorsionat, ca și cum ai distinge lucrurile prin gheață.

Biata Lydia a căzut. Fiica mea a căzut pentru că a vrut să coboare de la balconul de la ultimul etaj; fiindcă voia s-o vadă pe mama ei. Kirstie a împins-o ca să se salveze, însă n-a fost crimă.

Îmi suprim fiorul de vinovăție și regret.

Dormitorul de aici, de pe Torran, este chiar mai rece decât camera de zi. Căpetenia scoțiană ridică mâna spre mine, parcă șoptindu-mi: „Pleacă, pleacă!” Sunt dornic să mă supun. Când ajung în hol, Kirstie vine alergând. Poartă colanți galbeni și o fustă albastră de blugi. Hainele ei preferate.

— Ai luat jucăriile pe care le voiai?

— Mai rămăsese doar o jucărie. Sub pat, răspunde ea.

— Care era?

— Dragonul Desmond.

Micul dragon.

— Nu sunt sigură că-l vreau, oricum.

Scoate dragonul din rucsacul ei cu formația One Direction; îl pun în buzunar; îmi vine să-l arunc, de parcă ar fi ceva veninos.

În plus, poate Kirstie s-a plictisit de jucăriile mici: are opt ani. I-au mai rămas doar câțiva ani de copilărie și vreau să profităm la maximum de acești ani. Ne-am stabilit într-o casă bună, solidă din Ornsay, iar Kirstie merge la o școală grozavă în Broadford. Până acolo face un drum de douăzeci de minute distanță cu mașina, în fiecare dimineață, însă nu mă deranjează. Ideea ca ea să se întoarcă la Kylerdale e ridicolă.

Totuși, într-un mod destul de ciudat, acum are prieteni în sat: copii care o cunoșteau de la Kylerdale. Este populară. Fata cu povestea. Kirstie a fost mereu puțin mai vioaie decât Lydia.

— Am găsit ceva și pentru Beany.

— Da?

Kirstie cotrobăie iar prin rucsac și scoate un os din plastic. Una dintre jucăriile lui Beany.

— Mulțumesc, spun eu luând jucăria. Beano o va adora.

Beany ne așteaptă în pub, fiind răsfățat de Gordon și de localnici. Supraviețuirea lui este un miracol. În ziua de după furtună, câinele a apărut la Selkie, sărind pe debarcader, înnămolit, înfrigurat, tremurând; precum fantoma udă leoarcă a unui câine. Dar n-a rămas fără sechele. Nu mai vine deloc pe insulă, scheaună de fiecare dată când încerc să-l urc în barcă sau să-l plimb pe limbile de nămol.

Jucăria lui Beany este în buzunarul hainei. Ies împreună cu Kirstie din casă, închizând ușa umedă a bucătăriei. Mă izbește gândul că, într-o zi, curând, voi închide această ușă pentru totdeauna, când vom vinde insula.

Sunt mulțumit de acest gând.

Întotdeauna voi respecta Insula Torran, îi voi privi mereu cu admirație frumusețea intimidantă de pe băncile de lângă Selkie. Dar sunt mulțumit s-o țin la distanță. Torran ne-a învins cu vânturile și cu rozătoarele ei, cu tunetele învăluind canalul Sleat din Ardvasar.

Țin foarte strâns mâna lui Kirstie într-a mea în timp ce coborâm spre plaja farului. De parcă insula ar putea încerca s-o împiedice să plece.

— Bine, Kirstie-koo. Să mergem acasă.

— Nu-mi spune așa, spune-mi Kirstie!

Dezleg funiile și urcăm în șalupă. Cu vreo două smucituri, pornesc motorul suspendat.

Kirstie stă în spate, fredonând cântecul ei preferat. Un cântec pop, cred. Oftez cu o ușurare de-abia ascunsă în timp ce ne îndepărtăm de insulă. Tăcerea ne învăluie. Apoi o focă gri își înalță capul la câțiva metri în amonte.

Fiica mea o privește și zâmbește, și în mod sigur este zâmbetul lui Kirstie: obraznic, neastâmpărat, viu. Cu siguranță, Kirstie își revine. Terapia a ajutat-o să se recupereze. Nu mai

simte că din vina ei a căzut Lydia, am convins-o și noi de acest lucru. Și totuși, rămâne greșeala mea îngrozitoare. I-am estompat identitatea; am făcut acea greșeală. Într-o zi va trebui să mă iert pe mine *însumi.*

Foca a dispărut. Kirstie își întoarce privirea. Cu o expresie sumbră.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Privește lung pe lângă mine, spre Torran.

— Lydia s-a întors, nu-i așa? întreabă ea încet.

— Da. Doar pentru puțin timp.

— Dar a plecat acum, iar eu sunt din nou Kirstie. Nu?

— Da. Ești Kirstie. Și mereu ai fost.

Este tăcută. Motorul bărcii învolburează apa limpede.

— Mi-e dor de mami. Și de Lydie.

— Știu. Și mie, scumpo.

Și este adevărat. Mi-e dor. Mi-e dor de ele în fiecare zi. Însă important e că ne avem unul pe altul.

Plus câteva mici secrete, care ar putea rămâne nedezvăluite la nesfârșit. Secretul lui Kirstie este noaptea furtunii, nu mi-a zis niciodată ce s-a întâmplat exact și ce s-a spus în casă în acea noapte; am încetat de mult să mai întreb, de teamă să n-o supăr. De ce să ne întoarcem? De ce să dezgropăm trecutul?

La rândul meu, nu i-am povestit niciodată întreg adevărul despre mama ei.

Când am găsit-o pe Kirstie, ghemuită în căsuța paznicului farului, se pare că habar n-avea unde era mama ei. Așa că am cotrobăit prin casă, căutând indicii. Și, în cele din urmă, pe măsură ce dimineața a limpezit cerul de pe continent, Josh și Gordon au venit cu barca și ne-au salvat de pe Torran. Și ne-au dus la căldură și siguranță acasă la Josh.

Apoi am auzit vestea despre Sarah, înainte să înceapă căutările propriu-zise.

Trupul neînsuflețit i-a fost zărit de un pescar, plutind lângă plajă pe Camuscross. Imediat după aceea, poliția a pus stăpânire pe Torran. I-am lăsat să-și facă treaba, adăpostindu-mă pe mine și pe Kirstie de jurnaliști și detectivi. Ne-am ascuns în casa lui Josh, privind lung la scorușii tremurânzi de dincolo de ferestrele mari.

Într-o săptămână, poliția a ajuns la o concluzie: Sarah plecase din casă dintr-un anume motiv – poate într-o încercare stranie de a căuta ajutor, însă a căzut în nămol, pe întuneric, și s-a înecat. S-a întâmplat atât de simplu! Prea simplu! A fost un accident.

Dar chiar a fost? Sunt bântuit de acea frază pe care am auzit-o la familia Freedland: „Toată dragostea este o formă de sinucidere”. Poate că Sarah a vrut să se alăture fiicei sale

moarte. Sau poate a fost răvășită de vină, de ceea ce a citit în ultimul sertar al „scrinului”. Am descoperit scrisoarea de la doctorul ei pe podeaua din dormitor, în aceeași noapte în care am găsit-o pe Kirstie, și am distrus-o.

Întrebările mă vor chinui pentru totdeauna: chiar și-ar fi lăsat fiica în urmă, în acea casă? Am văzut una sau două siluete prin ceață, în timp ce-mi croiam drum spre Torran?

Nu va exista niciodată un răspuns la aceste întrebări. Deși au existat indicii, iar aceste indicii nu le voi dezvălui lui Kirstie. Atât cât voi trăi.

Când au găsit cadavrul lui Sarah plutind în apele fluxului, au găsit-o ținând de mânecă hanoracul roz al Lydiei.

Iar când medicii legiști i-au făcut autopsia, au descoperit fire subțiri de păr blond între degetele încleștate ale lui Sarah, de parcă s-ar fi agățat cu disperare de cineva în acele minute finale: încercând să-și salveze copilul de la înec.

Kirstie privește spre sud, spre Mallaig; stau cu spatele spre Insula Torran.

Este o zi frumoasă, calmă la început de iunie; cerul se oglindește în lacurile tăcute. Și totuși, un vânt rece încă biciuiește acele dealuri frumoase.

Sgurr an Fhuarain, Sgurr Mor, Fraoch Bheinn.

S.K. TREMAYNE
DUBLĂ IDENTITATE
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Placă de ardezie, tăbliță (n. red.).

[2] *Da* în dialectul scoțian (n.tr.).

[3] Moomins (suedeză: Mumintroll) sunt personajele principale dintr-o serie de cărți; seamănă cu hipopotamii (n.tr.).

[4] Nu atinge brânza! (n. red.).

[5] Pâine albă italiană făcută din grâu și drojdie (n. red.).

[6] *Yellow* în limba engleză în original (n.tr.).

[7] *Blue* în limba engleză în original (n.tr.).

[8] Biroul pentru Standarde Educaționale în Marea Britanie (n.tr.).

[9] Tobă irlandeză (n.tr.).

[10] Una dintre cele 32 de subdiviziuni ale Scoției (n. red.).

[11] Originile cuvântului *curry* sunt dezbătute. Unii susțin că a fost derivat dintr-un cuvânt tamil, *Kari,* ceea ce înseamnă sos condimentat. Alții afirmă că ar putea proveni din cuvântul *Kara,* care reprezintă un vas de gătit sub formă de *wok,* tigaie. Una dintre cele mai interesante ipoteze este că, de fapt, acest termen este derivat din engleza veche a cuvântului „pentru gătit", *Cury.* Indiferent de originea cuvântului, cu care nimeni nu pare a fi de acord, acesta descrie orice fel de mâncare din carne, pește și/sau legume la care se adaugă sosul respectiv (n. red.).

[12] Acronim pentru *Her Majesty's Ship* – Nava Maiestății Sale (n. red.).

[13] Marcă de jucării care înfățișează figurine cu corpul rotunjit, ce se balansează (n.tr.).

[14] Gen de păsări migratoare mici, cântătoare, cu penajul cenușiu-roșiatic și cu coada lungă, roșie (*Phoenicurus*) (n. red.).

[15] *Abuz patern asupra copiilor* (n.tr.).

[16] *Fight through the rain and lean into the wind – Luptă-te în ploaie și apleacă-te în vânt.* Versuri din melodia *When the Mountains Fall,* de Mark Schultz, albumul „Mark Schultz Gift Tin" (n. red.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.

Table of Contents

1. 3
2. 13
3. 26
4. 38
5. 50
6. 60
7. 66
8. 78
9. 86
10. 97
11. 102
12. 111
13. 119
14. 126
15. 131
16. 141
17. 152
18. 156
19. 162
20. 171
21. 183
22. 189
23. 198
24. 209
25. 220
26. 223
27. 233

28. 236